

YAZ KÖPEKLERİ

Andrea Abreu

Çeviren: Seda Ersavcı

SİREN

Andrea Abreu

1995'te Kanarya Adaları'nda, Tenerife'de doğdu. La Laguna Üniversitesi'nde gazetecilik eğitimi aldı. 2017'de aynı alanda yüksek lisans için Madrid'e taşındı ve garsonluktan tezgahtarlığa uzanan çeşitli geçici işler yaparak geçimini sağladı. Yirmi iki yaşında ilk şiir kitabı *Mujer Sin Párpados*'u (Gözkapaksız Kadınlar, Versátiles Editorial, 2017) ve adet kanamasını edebiyat ve toplum tarihindeki konumuyla birlikte kişisel bir bakışla ele aldığı *Primavera que sangra* (Kanayan Bahar) adlı fanzini yayımladı. Yazıları *El País, BuzzFeed, Quimera* ve *Vice* gibi mecralarda yayımlanmıştır. 2019'da 31. Ana María Matute Kadın Kurgu Ödülü'ne layık görülmüştür.

Abreu, *Yaz Köpekleri* romanında memleketi Tenerife'de yoksulluğun, toplumsal tabuların ve batıl inançların baskısı altında birbirine tutunarak büyüyen, çocuklukla ergenlik arasındaki iki kız çocuğunun hikâyesini anlatıyor. Kanarya lehçesi ile yazılmış bu ilk roman, arzuyu, beden imgesini ve bedenin çoğu zaman grotesk sayılan yönlerini ele alan naif dili, keskin toplumsal gözlemleri mizahla harmanlayışı, sahiciliği ve yerel kültürü sahiplenişiyle İspanya'da ve tüm dünyada yankı uyandırmıştır. Pek çok dile çevrilen ve sinemaya da uyarlanacak olan *Yaz Köpekleri,* XVI Dulce Chacón İspanyolca Roman Ödülü ve 2021 Chambéry Edebiyat Festivali En İyi İspanyolca İlk Roman Ödülü'ne layık görülmüştür.

Andrea Abreu, *Granta*'nın on yılda bir derlediği ve İspanyolca yazan en parlak romancıları listelediği En İyi Genç Romancılar seçkisinde yer alan en genç isimlerdendir.

Seda Ersavcı

1982'de Ankara'da doğdu. Türkçeye çevirdiği kitaplar arasında Valeria Luiselli'den *Kayıp Çocuk Arşivi* (Siren, 2019) Javier Marías'tan *Acı Bir Başlangıç Bu* (YKY, 2018), Hernán Ronsino'dan *Raydan Çıkan Trenler* (Çınar, 2018), Mariana Enriquez'den *Yangında Kaybettiklerimiz* (Domingo, 2017), Roberto Bolaño'dan *Mösyö Pain* (Can, 2017), Geoff Dyer'dan *Bir Hışımla* (Everest, 2015) ve Carlos María Domínguez'den *Kâğıt Ev* (Jaguar, 2015) gibi eserler bulunmaktadır.

Panza de burro
© Andrea Abreu, 2020

Bu kitap, ilk olarak Editorial Barrett tarafından 2020 yılında yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Siren Yayınları'na aittir. Kaynak gösterilerek yapılacak kısa alıntılar haricinde hiçbir bölümü yayıncının izni olmaksızın paylaşılamaz.

© Siren Yayınları, 2024

Siren Yayınları - Zamanın Ruhu / Roman
Sertifika No: 52392
ISBN: 978-605-72601-9-2
Birinci Baskı: Eylül 2024

Yayın Yönetmeni: Sanem Sirer
Yayın Koordinatörü: Erol Aydın
Şef Editör: Yankı Enki
Çeviren: Seda Ersavcı
Kapak Tasarım: Nazlım Dumlu
Kapak Fotoğrafı: Alessandra Sanguinetti
İç Tasarım: ademserel.com
Baskı: Ayhan Matbaası
Mahmutbey Mah. 2622. Sok. No: 6/31
Bağcılar-İstanbul Sertifika No:44871

Siren Yayıncılık Müşavirlik
Mümessillik İç ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Asmalı Mescit Mah. Ensiz Sokak No. 9/312
Beyoğlu-İstanbul
t *(212) 243 45 65* **f** *(212) 251 05 32*
www.sirenyayinlari.com
info@sirenyayinlari.com

YAZ KÖPEKLERİ

Andrea Abreu

Çeviren: Seda Ersavcı

SİREN
YAYINLARI

Hep hayalini kurduğum kız kardeşim Lucía Díaz López'e.

Onun kadar atılgan, onun kadar cesur

Kedi gibi. Isora kedi gibi kusuyordu. Öyköyköyk, kusmuk klozetin içine hızla akıyor, adanın uçsuz bucaksız yeraltı toprakları onu emip götürüyordu. Haftada iki, üç, dört kez yapıyordu bunu. Buram çok ağrıyor, diyor, kalın ve esmer parmağıyla, bir keçininki gibi tırtık tırtık tırnağıyla vücudunun tam ortasını, karnını gösteriyor, dişlerini fırçalarcasına kusuyordu. Sifonu çekiyor, klozetin kapağını kapıyor, kazağının koluyla -hemen her zaman siyah çekirdekli karpuz desenli beyaz bir kazak- ağzını siliyor, sonra devam ediyordu. Hep devam ediyordu.

Eskiden benim yanımda kusmazdı. Onu kusarken gördüğüm ilk seferi hatırlıyorum. Yıl sonu kutlamasıydı, çok yemek vardı. Sabah hepsini sınıftaki birbirine bitiştirilmiş, üzerlerine de doğum günlerinde kullanılan kâğıt örtüler serili masalara koymuştuk. Çeşit çeşit cips, çikolata, fıstık, rulo gofret, sandviç, limonlu çörek, beze, fanta, gazoz, mate, ananas suyu, elma suyu. Isora'yla ben sarhoş taklidi yaptık, karılarını boynuzlamış da pişman olmuş iki koca misali kollarımızı birbirimizin omzuna atıp sınıfta sendeleye sendeleye dolaştık.

Parti bitti, kafeteryaya gittik, orada daha bile çok yemek vardı. Aşçılar patatesli, ananaslı, kişnişli kaburga yapmıştı; Isora'nın en sevdiği yemek. Metal tepsilerimiz, ekmeğimiz, su dolu bardaklarımız (adada musluk suyu içilmese de musluk suyu olduğundan şüpheleniyorduk) çatal bıçağımız, celgán yoğurtlarımızla ilerlerken kafeterya görevlileri, kırmızı sos mu yoksa yeşil sos mu, diye sordu, Isora, kırmızı sos, diye yanıtladı

ve ben içimden amma da cesur, kırmızı sos demek, acıdan da korkmuyor, yetişkin yemekleri yemekten de, ben de onun gibi olmak istiyorum diye geçirdim, onun kadar atılgan, onun kadar cesur.

Masaya oturduk ve çocukların San Andrés kutlamalarında derme çatma kızaklarla yokuş aşağı kaydıkları hızda yemeye koyulduk. Yokuşun sonunda koruyucu bir lastik de yoktu üstelik. Soslar çenemizden akıyordu, saçlarımız tabağa girmiş, örgülerimiz yağ içinde kalmıştı, dişlerimizin arasında darı ve kekik, Isora'nın deyimiyle beyaz güvercin bokları vardı, dişlerin arasındaki yemek artıklarına öyle derdi. Lokmaları yutarken gümbür gümbür bir hüzün, midemde bir keder hissediyordum, şekerli ve unlu süt tozu yemişim gibi kuruydu ağzım. Yazın mahalleden dışarı çıkamazdık, plaj uzaktaydı. Merkezde oturan diğer kızlar gibi değildik, dağ başında yaşıyorduk.

Isora sandalyeden kalktı ve bana, *shit*, lavaboya gidelim, dedi.

Kalkıp peşinden gittim.

Tuvalete de, yanandağın ağzına da peşinden gider, uyuyan ateşi görünceye, sonunda yanandağın uyuyan ateşini bedenimde hissedinceye dek onunla beraber başımı aşağı sarkıtır, bakardım.

Peşinden gittim gitmesine ama kafeteryadaki tuvalete değil, kimsenin olmadığı, ödev yaparken kopya çeken kızların kakalarını yiyen hayalet bir kızın yaşadığı söylenen ikinci kat tuvaletine gittik.

Çişimi yapıp Isora da yapsın diye kenara çekildim. Yaptı, pantolonunu çektikten, ben onun dağ zemininde bir eğreltiotu misali açılan tüylü kukusunu gördükten sonra beyaz klozete doğru eğildi, orta ve işaretparmaklarını uzatıp ağzına soktu. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Gerçi şimdi de gördüm sayılmaz. Yüzümü aynaya döndüm. Kötü beslenmiş küçük bir

hayvan misali öksürdüğünü duydum ve koca gözlerimi gördüm, aynada yansıyan iki yumruk. Yüzümde korkulu bir ifade, tenimi içten içe kemiren korku, Isora'nın yanan boğazı, benim hiçbir şey yapamayışım.

Kustuğunu duydum.

Boynundan sarkan ve çıkardığı her şeyi sürükleyip götürecek olan suyun üzerinde sallanan Candelaria Meryemi kolyesini canlandırdım zihnimde.

Sadece Bir Yudumcuk

Bayan Carmen, siz magi çorbası yapıyor musunuz, hani şu hazır çorbalardan, diye sordu Isora ihtiyar kadına. Hayır yavrum, neden sordun? Anneannem magi çorbasının kaşar çorbası olduğunu söylüyor da. Ah, bilemiyorum yavrum, ben çorbayı kendi tavuklarımdan yapıyorum. Bayan Carmen kafadan çatlaktı ama iyi biriydi. Hemen herkes onu hor görüyordu, çünkü, anneannemin dediği gibi keçileri kaçırmıştı. Bayan Carmen her şeyi unutuyor, kimsenin bilmediği duaları tekrarlayıp durarak etrafta dolaşıyordu. Alt dişleri bir deveninki gibi dışarı çıkık bir köpeği vardı. Minik kırma, minik kırma seni, yaylan, şeytan görsün yüzünü, derdi ona. Bazen elini şefkatle başına koyar, bazense, göt, göt, seni zebani it seni diye bağırırdı. Bayan Carmen hemen her şeyi unuturdu unutmasına ama cömert bir kadındı. Isora'nın onu ziyaret etmesi hoşuna gidiyordu. Kilisenin aşağısında, taşları beyaza, kapısı yeşile boyalı, kiremitleri eski, küfle, kertenkelelerle ve Caracas Venezuela'dan gelme eski bez ayakkabı tabanlarıyla, ağaca benzer büyük çalılarla dolu bir evde yaşıyordu. Bayan Carmen patates soymak dışında her şeyi unutuyordu, patates soymayı iyi biliyordu ama, halka halka soyuyordu, patatesleri yanlamasına koyuyor, tahta saplı bir bıçak kullanıyordu, patates kabukları devasa bir kolyeye benziyordu. Bayan Carmen atıştırmalık olarak yumurtayla patates kızartması yapıyordu. Isora anneannesinin dükkânından ona patates ve yumurta götürüyor, o da pişirdiğinin bir kısmını Isora'ya ayırıyordu. Pişirdiğinin bir kısmını Isora'ya ayırıyordu ve Isora'yla berabersem bana da veriyordu. Bana da veriyordu vermesine

ama Bayan Carmen beni Isora'yı sevdiği kadar sevmiyordu, o kadarını anlıyordum. Isora yaşlılarla nasıl konuşacağını biliyordu. Bense anlattıklarını dinlemekle yetiniyordum. Bir yudumcuk kahve ister misiniz kızlar? Benim kahve içmeme izin vermiyorlar, diye yanıtladım. Ben bir yudumcuk içerim, dedi Isora. Sadece bir yudumcuk. O hep sadece bir yudumcuk içerdi zaten. Her şeyi denerdi. Bir seferinde sırf tadının nasıl olduğunu öğrenmek için dükkândaki köpek mamasını yemişti. Her şeyi deniyordu ve sonra, şayet gerekiyorsa kusuyordu. Ben annem babam ağzımdaki kahve kokusunu alır da bana ev hapsi verirler diye korkuyordum ama Isora hiçbir zaman korkmuyordu. Anneannesinin onu öldüresiye pataklamakla tehdit etmesine rağmen korkmuyordu. Dünyaya bir kez geldiğimizi ve bulduğumuz her fırsatta daima bir yudumcuk denemek gerektiğini düşünüyordu. Bir yudumcuk anason likörü ister misin yavrucuğum? Sadece bir yudumcuk. Sadece bir yudumcuk, diyordu.

Isora Bayan Carmen'in kahve fincanında kalan bir damla kahveyi içtiği gibi ihtiyar kadının üzerinde maymun resmi olan anason likörünü koyduğu bardağa uzandı. Sonra geğirdi, arka arkaya beş kez falan geğirdi. Sonra esnedi. Tam o sırada Bayan Carmen onu çenesinden tutup gözlerine, yeşil üzüme benzeyen o yeşil gözlere baktı. Taşın toprağın altında yeraltı suyu ararcasına uzun uzun baktı gözlerine. İhtiyar kadın irkildi: Yavrucuğum, seni kıskanan biri mi var acaba, biliyor musun? Isora'nın kılı kıpırdamadı. Neden Bayan Carmen? Ne oldu? Yavrucuğum sende nazar var. Tanrı aşkına Eufracia'nın evine git de istavroz çıkarsın. Anneannene söyle, o bilir böyle şeyleri, seni duaya götürsün.

Kapıdan çıkarken saat beşte oynayan pembe dizi duyuluyordu. Günün o saatinde mahalledeki evlerin çatılarını dev bir bulut denizi kaplardı. *Pasión de Gavilanes* bitmişti, *La mujer en el espejo* yayınlanıyordu artık. Başroldeki kadın *Pasión*'daki Gimena'yla aynıydı ama Isora'yla ben onu o kadar sevmiyorduk.

Haziran ayıydı, mahalleye henüz şenlikler için renkli kâğıtlar asılmamıştı, üstelik asılmalarına da daha çok vardı. Bayan Carmen'in evinin girişindeki pencereden deniz ve gökyüzü görünüyordu. İkisi birmiş gibi gözüken deniz ve gökyüzü, o her zamanki gri, yoğun kütle. Haziran ayıydı ama dünyanın başka herhangi bir yerinde, yılın herhangi bir ayı da olabilirdi pekâlâ. Şöyle masmavi, açık bir göğün hemen hemen hiç gözükmediği bir yer, güneşin daha ziyade uzak bir hatıradan ibaret olduğu İngiltere'nin kuzeyinde bir dağ kasabası mesela. Haziran ayıydı ve dersler biteli sadece bir gün olmuştu ama ben şimdiden o devasa yorgunluğu, başımın üstündeki alçak bulutların hüznünü hissetmeye başlamıştım bile. Yaz mevsimi gibi gelmiyordu hiç. Babam şantiyede çalışıyor, annem otelleri temizliyordu. Güneyde çalışıyorlardı ve annem bazen evimizin yan mahallesinde, El Paso del Burro'daki sayfiyelere de temizliğe gidiyordu. Güneye gitmek için erken çıkıyor, geç dönüyorlardı. Isora ve ben köyün tepesindeki bir dizi ev, çam ağacı ve dik sokakların arasında kapalı kalıyorduk. Haziran ayıydı ve ben üzgündüm. Üstelik şimdi, şimdi bir de korkuyordum.

Bayan Carmen'in evinden çıktığımızda boğazımda bir kurtçuk gezindi. O siyah kurtçuk bana bir seferinde Isora'yı kıskandığımı söylüyordu. Saçlarının ve kollarının rengi hoşuma gidiyordu. Yazısı hoşuma gidiyordu, "g" harfini, alt satırda yazanların anlaşılmasına imkân bırakmayan devasa bir kuyrukla yazıyordu. Gözleri ve başka pek çok şeyi hoşuma gidiyordu. Yetişkinlerle konuşma şeklini kıskanıyordum. Yetişkinlerin sözünü kesebiliyor ve hayır, Moreiva dönemecin orada oturan Gloria'nın kızı, diğer Gloria'nın değil, diyebiliyordu. O beğenmese de, beyaz şekerli jelibonlar misali yuvarlak, yumuşak memelerini kıskanıyordum. Regl olduğu için ve kukusunda kıllar olduğu için kıskanıyordum onu. Isora'nın sayfiyelerdeki yapay çimlere benzer gür, dik dik siyah kılları vardı. Bilgisayar teknisyeni olan ve Santa Cruz'da yaşayan ikinci dereceden kuzeninin

korsan geyimboy oyun kartları için kıskanıyordum onu. Onda Hamtaro oyunu olduğu için kıskanıyordum, Hamtaro oyununa bayılıyordum çünkü.

Isora'nın annesi yoktu. Chuchi Teyze ve mahalle bakkalının sahibesi olan anneannesi Chela'yla oturuyordu. Annesinin olmayışını kıskanmıyordum, gerçekten kıskanmıyordum. Annesinin olmayışını ve ona teyzesiyle anneannesinin bakıyor olmasını kıskanmıyordum, gerçekten kıskanmıyordum. O zamanlar ona nazar değdirenin ben olduğumu söylemelerinden gerçekten korkuyordum. Isora'nın anneannesi Chela böyle şeylere çok inanan bir kadındı. Torununa böyle bir şey yaptığımı anlarsa kafamı kırardı. Isora'nın anneannesi şişman ve bıyıklıydı. Şişman, bıyıklı, kavgacı. Aslında adı Graciela'ydı ama herkes ona Bakkal Chela diyordu. Çok dindardı ama çok küfürbazdı. Dindarlığından dolayı ona Azize Chela da derlerdi. Azize Chela derlerdi çünkü tüm boş vaktini, ki çok az boş vakti vardı, dua etmeye, rahiple konuşmaya, evinin önünden kestiği kala zambakları ve eğreltiotlarıyla, bir de salkımlarla, çiçekleri gökyüzünden dökülen beyaz polenlere benzeyen salkımlarla kiliseyi dekore etmeye adardı. Öte yandan Isora'nın anneannesi biz kızlara şişmanlıkla ilgili şeyler anlatmaya bayılırdı. Daha doğrusu zayıflıkla ilgili. Zayıf olmak için daha küçük bir tabaktan yemek lazım, diyordu, zayıf olmak için daha az patates kızartması yemek lazım, bir adet kızarmış patates iki adet haşlanmış patates yemekle bir, o lanet orospuların yapması gereken bu kadar şeker yemeyi bırakmak, çöp yemeyi bıraksın diye bir güzel pataklayacağım bizim kızı, rejime de soktum çünkü şimdiden domuz gibi oldu, kendi haline bırakırsam iyice şişmanlayacak, yiyor da yiyor, şekerlemeleri yiyip şiştikçe şişiyor, yiyor yiyor, sonra ishal oluyor, sonra da ibibikler gibi üç gününü tuvalette geçiriyor, yiyor yiyor, sonra bana kalırsa kusuyor, piç kurusu yediklerinin hepsini çıkarıyor, bir de sıçıyor, yiyor, sıçıyor, kusuyor ve sonra sanki şekerlemeymiş gibi ishal ilacı yutuyor, yiyor, sıçıyor,

sıçıyor da sıçıyor ve kusuyor hayvanoğluhayvan, kabız olup da kıçından saman çöpü bile geçmezken tekrar sıçmak için fitil sokuyor. Hasta olacak başıma, onca yemekten hasta olacak bu kız, şeytanın evladı.

Isora anneannesinden ölesiye nefret ediyordu. Okulda *bitch* kelimesinin orospu anlamına geldiğini öğrenmişti ve o zamandan beri anneannesi ne zaman ona, Bayan Carmen'e yumurtalarla patatesleri götürsene, kadının ücretini alsana, kıza iki paket but, dört ekmek, iki yüz gram sarı peynir, iki yüz elli gram keçi peyniri versene, kıza bir parça guava jölesi, bir çuval patates versene, karides çıkarsana, ecnebinin ücretini alsana, sen İngilizce biliyorsun, benim bildiğim tek dil Hıristiyanlık falan dese Isora ona tamam *bitch*, hemen hallediyorum *bitch*, anlaştık *bitch*, emrin olur *bitch*, teşekkürler *bitch*, başka arzun *bitch*, diyordu. Anneannesi ona hafif şüpheyle bakıyordu bakmasına ama Isora *bitch* kelimesinin İngilizcede anneanne anlamına geldiğini söylüyordu.

Dükkânda bir de Chuchi çalışıyordu. Chuchi, yani Isora'nın teyzesi, Chela'nın ikinci kızı. Chuchi'ye herkes Chuchi diyordu ve kimse asıl adını bilmiyordu. Chuchi'nin gözleri tıpkı Isora'nınkiler gibi yeşildi ama aklarında kahve lekesine benzer lekeler vardı. Fincanın dibindeki kahve tortusuna benzer lekeler. Chuchi uzun boyluydu, inceydi, uzun ve çırpı bacaklıydı. Gözleri dışında Isora'ya benzemiyordu. Onu yanında bir sevgiliyle gören olmamıştı, çocuğu falan da yoktu. Chuchi de tam bir kiliseciydi ama onun hayali annesi gibi azize olmak değil, satıcı olmaktı. Bir süre mahalledeki komşu kadınlara makyaj malzemeleri, kremler, şampuanlar, sabunlar satmıştı. Sekreter gibi giyinirdi, gözlerinin yeşilinden bir ceket, Isora'nın gözlerinin yeşilinden bir etek olurdu üzerinde, ayağına kare topuklu kahverengi botlar giyerdi, elinde de ev ev dolaşarak gösterdiği ürünlerin yer aldığı Avon kataloglarıyla dolu bir dosya taşırdı.

Annesi insanlara kızının enkaza döndüğünü zira tüm gününü kartaloz fahişeler gibi sokaklarda geçirdiğini söylüyordu.

Otobandan yürüyüp bakkalın önüne kadar geldik. Isora anneannesine selam vermek üzere durmadı. Nereye böyle? Ev size dar mı geliyor nedir, diye bağırdı Chela, önü insan dolu tezgâhın ardından. Tek yaptığınız ortalıkta dolaşıp başkalarının işine burnunuzu sokmak! Isora hiçbir şey olmamış gibi yokuşu çıkmaya devam etti. Ben de peşinden gittim, bir yandan da Chela'yla Chuchi'ye baktım. Chuchi sanki boynunda ağırlık varmış gibi başını öne eğmiş, Chela'nın paylamaları eşliğinde salam sosis kesiyordu; annesinin bezdirici varlığı, sırtındaki kemiklere tünemiş bir kerkenezdi. Eufracia'nın evine gidelim de bana dua etsin, şu *bitch* durumu çakmasın ama, dedi Isora. Ve işte yeniden o siyah kurtçuğu hissettim. Nazar hakkında çok az şey biliyordum. Küçük çocukların, hani şu kırmızı, kel, çirkin, dişsiz ve kafaları kabuk dolu olanların arabalarına kırmızı bir kurdele bağladıklarını çünkü annelerle büyükannelerin korktuklarını biliyordum örneğin. Nazar korkusu, derdi anneannem. Olur da insanlar küçük çocukların gözlerine uzun uzun bakarlar ya da ne güzel çocuk, Tanrı onu korusun, Tanrı bağışlasın, kaç aylık, ne kadar güzel gibi bir dolu güzel şey söylerlerse annelerle büyükanneler bir ölünün bacağından da beter kaskatı kesiliyorlardı. Yeni doğmuş bir bebek gördüğünde anneannemin yaptığı ilk şey haç çıkarmak ve Tanrı onu korusun, Tanrı onu ayaklarından göbeğine kadar kutsasın diye tekrarlamak oluyordu. Sadece ayaklarından göbeğine kadar mı, gerisi yok mu diye geçirirdim içimden. Dolayısıyla nazarın vücudun o bölgesine, kukuyla kıç bölgesine, bacaklardaki tüylere değdiğine inanır, annemin tüylerimi tıraş etmesini isterdim ama etmezdi. Isora'yla vücudun o bölgesinde pek çok şey yapardık. Özellikle de kuku bölgesinde. Belki de nazarın bununla bir ilgisi vardı. Ama sustum, bunu dile getirmedim, sustum ve yürümeye devam ettik.

Isora Candelaria González Herrera

Eufracia'nın evine vardığımızda Isora kapının önüne geçip bana baktı, kapıyı sen çal, dedi, ben de çaldım, sonra kenara çekildim. Eufracia üzerinde kan lekeli bir mutfak önlüğüyle belirdi. Kızcağızım, Carmitas arayıp söyledi. Hadi içeri, ben de şöyle bir lokma akşam yemeği olsun diye tavşan kesiyordum tam, otur bakalım, ah kızcağızım, otur otur, dedi Isora'ya ve onu avludaki yeşil, Monte del Agua'daki gibi yeşil ve büyük eğreltiotlarının ortasındaki plastik sandalyeye oturttu. Isora yerini alırken ben de bir sandalye kapıp bir köşeye oturuverdim, meşhur değildim ne de olsa. Üzerinde nazar olan Isora'ydı, böyle şeyler onun başına gelirdi, benim başıma hiçbir zaman hiçbir şey gelmezdi, anneannem hep bana bir bağırsak marazım olduğunu söylerdi ama kimsenin beni istavroz çıkarmaya falan götürdüğü yoktu.

Eufracia istavroz çıkardı, ne yapacağımı bilemeyip ben de istavroz çıkardım ama hani selam verip karşılık alamayan, çaktırmamak için de yanağını kaşıyan biri gibi belli belirsiz yaptım. Isora'ya dönüp yine istavroz çıkardı ve ona çarmıhta acı çekti, çarmıhta öldü, çarmıhtaki İsa seninle istavroz çıkarıyorum demeye başladı, Isora ona faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu, kadın dudaklarını oynatıyor, yıllar boyu çamaşır suyu ve toprakla haşır neşir olmaktan çatlamış kuru asma dalları misali çarpık çurpuk parmaklarını ovuşturuyordu. Rabbim İsa Mesih, sen dünyayı dolaştın, nice mucizeler gerçekleştirdin, pek çok fakiri iyileştirdin, Magdalalı Meryem'i bağışladın, kutsal çarmıh ağacı, kadının gözleri bir mektuptan da beyaz bir hal alıyordu,

ellerini gitgide daha hızlı, daha güçlü ovuşturuyordu, ben Isora'ya bakıyordum, Isora'ya bakıyordum, Isora'nın yüzünde sakin ama dikkatli bir ifade, ağzında Candelaria Meryemi'nin zinciri, iyileşmenin verdiği mutluluk vardı. Bense ölecek, ölecek, Lucifer Eufracia'nın gözlerinden çıkıp onu öldürecek diye düşünüyordum. Azize Hanne Meryem'i doğurdu, Azize Elisabet Yahya'yı doğurdu, Erden Nehri'nde vaftiz ettiler onu, Yahya Hz. İsa'ya sordu: kutsal ellerinizle vaftiz ettiniz beni. Ellerini ovuşturuyordu, bacaklarını bir titreme almıştı, göz kapakları rüyalarında kedi kovalayan bir köpek misali kıpraşıyordu, nasıl ki bu cümleler, gözleri göz yuvalarında dönüp duruyordu sanki, ayrıca ıslak ıslaktı, katiyse, tüyleri kabarmıştı, ve gerçekse, tükürüğünü yutmaya başladı, kafasının ve midesinin içindeki ateşi, havayı, geğirdi, kötü havayı, geğirdi, nazarı, geğirdi, defetme lütfunu göster, geğirdi, avlunun zeminine tükürdü, boğazındaki ve gözlerindekileri de, tükürdü, sırtındaki ve eklemlerindekileri de, hepsini alıp denize atma lütfunu göster, havaya doğru tükürdü ve tükürüğü yüzüme geldi, ne bana ne de başka bir canlıya zarar verebilsinler, öğlen içtiği çorbanın bir yudumcuğunu geri çıkardı ve ağzından köpükler saçmaya başladı, köpeklerin öfkelendiklerinde çıkardığı köpüklere benzer bir köpük, anneannemin dediği gibi, birini ısırırlarsa kurban edilmeleri gereken köpekler gibi köpük saçıyordu ağzından, Isora da yeni doğduğunda annesinin kendisine hediye ettiği, boynu genişledikçe genişlediğinden ve zincir küçüldükçe küçüldüğünden anneannesinin en az yüz defa merkeze değiştirmeye götürdüğü altın zinciri, anneannesinin kısa olduğu takdirde boğulacağını söylediği fakat Isora'nın böylesi daha seksi olduğundan boynunu sarmasını sevdiği zinciri, cuk cuk emmekten sürekli boğazının ağrımasına sebep olan zincirini ısırarak onu izliyordu. Isora Candelaria Meryemi zincirini takıyordu çünkü en sevdiği Meryem oydu, hani favori bir pokemon'unuz ya da bratz

bebeğiniz olur ve boynunuza ufacık bir *charmander* takarsınız ya, aynen o şekilde işte, gelgelelim onun için zincir benim için bir pokemon'un taşıdığı önemden çok daha fazlasını taşıyordu çünkü zinciri ona neredeyse hiç vakit geçiremediğinden çok sevdiği, anneannesinin hep yaptığının aksine Isora'nın kafasını patlatma fırsatını hiç bulamadığından çok hayran olduğu annesi hediye etmişti, ama hepsinden önemlisi La Morenita'yla* adaştı, onun adı Isora Candelaria, Isora Candelaria González Herrera'ydı.

Sonra Isora, Eufracia, Eufracia boğuluyor, dedi. Bunun üzerine kadın başını kaldırdı, ağzı avluda gezinen bir sümüklüböcek misali salya içindeydi, yüzü sümüklüböceğin ardında bıraktığı sümüksü izden ibaretti, ve dedi ki, eğer bu yeterli olmazsa, Tanrı'nın merhameti yeterli olacaktır, Tanrı büyüktür,

Âmin!

Yüce İsa!

Eufracia dua etmeye koyuldu. Ben de dua etmeye başladım ama gerildim çünkü kimse bana dua etmeyi öğretmemişti. Sonunda Isora bana iyileştim ya, *shit*, hadi dükkâna, deyinceye kadar sadece dudaklarımı oynattım, fısırfısırfısırfısır.

Eufracia'nın evinden çıktık, dışarıda Gaspacho bitlerini ayıklıyordu. Bizi görünce hauhauhau diye havladı, suyun altında bağırdığımızda çıkan sese benzer bir havlama. Yürüdük, köpek de otobanın ortasına, Melva'nın evine, annemin, amcamın, Isora'nın annesiyle teyzesinin yüzme öğrendiği büyük göletin hizasına kadar peşimizden geldi, annem dedemin beline bir ip bağlayıp onu suya attığını ve yüzmeyi mecburen öğrendiğini söylerdi, bir şeyleri öğrenmenin en iyi yolu bu derdi, ama

* Tenerife'nin koruyucu azizesi. Yerli Tenerife halkı Guançelerin 15. yy başında İspanya istilasından sonra asimile edilmesiyle Candelaria adını alan azize, Siyah Meryem olarak da anılır. (e.n.)

dedem başka bir kadınla yaşamaya gitmişti ve artık lafı edilmiyordu, göletin ya da yüzme öğrenmenin de lafı edilmiyordu artık, haliyle de kimse bize yüzme falan öğretmiyordu. Köpek yürümeye devam ediyordu, Gaspa, diyorduk, hadi yukarı git, şişş, Eulalia evinden dışarı çıktı, göööt, Gaspachosenipiçkurusu, evine git lanet olası, dedi. Köpek otobanın tam ortasına yattı kaldı, biz yolumuza devam ettik.

Çam Yapraklarının Altındaki Mantarlar Gibi

Lacivert, pembe, sarı, daha çok sarı, koyu sarı, yağda yumurta sarısı, kırmızı. Mahalledeki evler böyleydi işte, kızma biraderin kutucukları gibi çok renkli. Her renkten ev vardı, yarısına başlanmış, yarısı tamamlanmış ancak hiçbiri bitmemişti, natamam canavarlar misali evler. Hemen hepsinin badana yapılmamış bir yerleri, duvar örülmemiş kısımları, nemli ve yosunlu bölümleri vardı. Hemen hepsi kendi sakinleri tarafından inşa edilmişti. Taş taş, blok blok. Hemen hepsi usulsüzdü. Hemen her biri tek bir aileye aitti: Quemadolar, Puñolar, Güeverolar, Casianolar, Caballolar, Chinolar, Fajinerolar, Negrolar. Kendilerini korumak için birbirlerine yakın, üst üste yuva yapan küçük kuşlar.

Hepsi de dik dikti. Güzeller güzeli, kapkara Candelaria Meryemi'nin pelerini gibi zirveye kadar çıkıp denize kadar inen upuzun yatay bir mağaranın yarıp geçtiği, alçak bulutlarla kaplı dik bir tepede dik bir mahalle. Öylesine dikti ki bazen metalik bemeveler bangır bangır müzikle gerisingeri yuvarlanıvereceklermiş gibi gözüküyordu. Sanki kanatlanacaklarmış da San Marcos plajına bizi uçarak götüreceklermiş gibi. Ama öyle olmuyordu, hiçbir zaman öyle olmuyordu. El frenini çekiyor, birinci vitese alıyor, lastikleri inlete inlete yokuş yukarı çıkıyor ve haç çıkarıyorlardı. Rosario Meryemi kilisesinin önünden ne zaman geçseler hep haç çıkarıyorlardı.

Mahallede iki tür ev vardı, hepsi de iç içeydi. Bazıları, Bayan Carmen'inki ya da anneanneminki gibi eskiydi. Taş evlerdi

bunlar, ortalarında avluları vardı, odalar bu avlunun etrafındaydı. Asbest levhalardan çatısı olan bir avlu. Anneannem abes derdi bu levhalara, o dönem asbestin kanser yaptığı söylentileri çıkmaya başlamıştı. Çok güçlü bir ışığın, kafeslerdeki, günün ışımasıyla kontrolden çıkmış bir şekilde şakımaya başlayan, piiipiiipiiipiiipiii, ve ancak gece olduğunda susan, kanaryaları huzursuz eden binlerce yıllık bir ışığın süzüldüğü bir avlu. Giriş kapısıyla abes çatının arasında kalan ufacık boşluktan içeri süzülen eğreltiotlarıyla begonviller de huzursuz oluyorlardı. Işık üzerlerine vurduğunda bitkiler öyle hızlı büyüyordu ki duvarda yürüyormuş, duvarların üzerinde dans ediyormuş gibi gözüküyorlardı.

Bir de diğer evler, daha modern olanlar vardı. Daha genç insanların, güneyde, şantiyede, otellerde temizlikçi olarak çalışanların, mahalleden geçen, yere çok yakın olduklarından arabanın kasasının yarısını yolda bırakan, çamurlukları yeri süpüren metalik mavi, metalik kırmızı, metalik sarı bemeveleri olanların, hiç durmadan bangır bangır *Pobre diabla* çalan, bangır bangır *Agüita* ve *Mentirosa* çalan, bangır bangır *Una ráfaga de amor* ve *Felina* çalanların evleriydi onlar. Bu yeni evler iki katlıydı, bir dolu pencereleri, tırabzanları ve birinci katlarında kapıları, koskocaman, çok ama çok kocaman, muz, domates, beybiborn ve hemşire barbi gibi hediyelerle dolu şöyle iğneli falan bir çam ağacı büyüklüğünde bir kamyonun sığabileceği kapıları vardı. İşte renkli olanlar bu evlerdi, pembe, sarı, sapsarı, yağda yumurta sarısı. Venezuela tarzıymış, öyle diyorlardı. Venezuela evleri, harbi.

En tepedeki evler yağmur toprağı nemli bıraktığında çam yapraklarının altlarında biten mantarlar gibi yerden çıkıveriyorlardı. Mahallenin ilk evleri, anneannemin deyişiyle yanandağın eteklerindeki çamların yanında topraktan bitiveriyorlardı, bir de sanki yanandağ Shakira'ymış gibi etekleri diyordu anneannem. Mahallenin ilk evlerinin, tepedekilerden itibaren,

çatıları ve terasları çam kozalaklarıyla doluydu ve çoğu zaman insanlar tarafından yapılan evlerden çok cadılarla elflerin evlerine benziyorlardı. Mahallenin gerisi, yani ev olmayan kısmı koyu yeşildi, dağ ile aynı renk. Havanın açık olduğu günler yanandağ görülüyordu. Çok nadir olurdu bu ama bulutların ardında istediği takdirde bizi yakıp kül edecek 3718 metrelik bir devin yaşadığını herkes biliyordu.

Bizim ev büyük ninem Edita'nın evinin, yasal olan, numarası olan tek evin üzerine inşa edilmiş pek çok evden oluşan bir dağ idi. Evimiz pek çok evden oluştuğundan televizyon izlemek ve yemek pişirmek için birbirimizi gözlememiz gerekiyordu. Aynı anda iki fırın çalıştırırsak sigorta atıyordu. Babam, annem, anneannem, anneannemin kardeşi Ovidio Dayı ve ben, yani o evde yaşayan herkes, tüm televizyonlarımızı aynı anda açarsak bana ev patlayacak da havaya uçacakmış gibi geliyordu.

Bizimkinin altında Juanita Banana'nın evi vardı, onun altında Cueva del Viento, onun altında bana atlama ipi hediye eden Alman kadının evi, onun da altında kapkalın kaşları olan ve sanki yüzüne iki kırkayak yapıştırılmış gibi duran Gracián denen adamınki, onun altındaysa annesiyle babasının barı olduğundan meşhur, bizden iki yaş büyük, Saray adında yarı arkadaş sayıldığımız bir kızınki, onun altında Eulalia'nin evi vardı, mahallenin kadınları o evde toplanır, patates soyar, Antonio'nun kızı Zuleyma'nın şişkoluğu ve bir gün önce *El diario de Patricia*'da olanlar üzerine sohbet ederlerdi, Eulalia'nınkinin altında La Laguna üniversitesine giden ve hafta sonları eve döndüğünde, kanka gibisine, *garimba* gibisine, kuzenim gibisine, külot gibisine diyen ve annemin üniversite insanları aptallaştırıyor galiba demesine yol açan bir kız otururdu eskiden. Daha aşağıda Eufracia'nın evi vardı, daha aşağıdaysa anneannemin bir dolu asması ve bir dolu portakal ağacı olan, ayrıca karısı ve baldızıyla birlikte yaşadığından ve karısı hep iki dirhem bir çekirdek gezip de baldızı evi süpürdüğünden, bahçeyle

ilgilendiğinden biri kendi karısı öbürü hizmetçisi olmak üzere iki karısı olduğu söylenen bir kuzeninin evi vardı, onun aşağısında Melva'nınki, onun da aşağısında homoseksüellerinki, onun aşağısında Conchi'ninki, hemen altta Isora'nın dükkânı, hemen karşıda kültür merkezi, aşağısında bar, daha aşağıda kilise, daha da aşağıda Bayan Carmen'in evi vardı, ondan da aşağıda ne olduğunu bilmiyordum çünkü benim için Bayan Carmen'in evi dünyanın sınırı gibiydi.

Bu Yağmur Demek

San Juan gecesi anneannem dev bir ateş yaktı. Bostanın tam ortasında yaktı ateşi, yüksekliği birkaç metre vardı. San Juan gecesi nefes alamazdınız çünkü herkes yıl boyu biriken kuru otları yakardı. Normalde mahallenin üzerinde pusuya yatmış bekleyen bulut katmanına bir de duman bulutu ekleniyor, sanki her şey insanın tenine yapışan beyaz ve ağır bir kütleye dönüşüyordu. Gökyüzünden kâğıt ve araba lastiklerinin parçaları yağıyordu. Anneannem, Ovidio Dayı, babam, annem ve bendik. Anneannemin terasından tüm mahalle görünüyordu, tamamı küçük ateş noktalarıyla kaplıydı. Anneannemle babam yıl boyu inşa edilenlerden artakalan molozlarla yoldukları otları atarlarken kırlangıçlar tüm öğleden sonra telaşla ciyak ciyak uçtular. Bu yağmur demek, deyip duruyordu Ovidio Dayı kontrolsüzce uçmalarını izlerken, bu yağmur demek.

Yaktıkları ateşin ortasında gözleri keçeli kalemle boyanmış bir bebek ve Los Dos Caminos hırdavatçısının şapkası vardı. Babam eski bir paspas sopasını alıp ona bir zamanlar dedemin olan bir kıyafet giydirmişti: mavi beyaz çizgili, koca cepli bir gömlek, ona küçük geliyordu, hatırlıyorum da bir kaya gibi yuvarlak ve kocaman, göbeği çıkıyordu altından, yine dedemin olan siyah pileli pantolonu çıkıyordu. Seçtikleri kıyafetleri görünce beni bir korku aldı, beni bir korku aldı çünkü ya dedem günün birinde Alman kadını bırakmak ister de anneannemin evine döner ve o kıyafetleri ararsa diye düşündüm.

Bebeğin gövdesi tamamen yanıp kül olduğunda ilk damlalar düştü. Yaz yağmuru büyük ıstıraptı benim için. Başta sakindi ama sonra yoldan oluk oluk su akmaya başladı, tarlalarda su birikintileri oluştu. Anneannem patatesleri ateşe koymuştu. Bahçeden koşa koşa çıktığımızda su son alevleri de söndürmüştü artık. Koşarken, her ne kadar Isora'yla bizi plaja götürmeleri için elimizden geleni ardımıza koymayacağımıza söz vermiş olsak da bunun olmayacağını hissettim. O yaz herkes çok çalışıyordu. Babam yığınla para kazandıklarını, bu yüzden pazar günleri de güneye gittiğini söylüyordu. Anneannemin evine girdik. Közlenmiş ananasla kişniş sosu vardı. Haziran başında, ben henüz okuldayken topladıkları Chinegua patatesini yedik. Ben toplayamamıştım çünkü o pazar günü Isora'yla mukavva üzerinde bir ödev yapmam gerekiyordu. Patates toplamayı hiç sevmiyordum zaten. Erken kalkmak, spor ayakkabı ve eski kıyafetler giymek gerekiyordu. Şayet sayfiyelere temizliğe gitmemişse annem, anneannem ve ben tüm sabahı patatesleri çapalayan babamla amcamların arkasında eğilmiş patates toplayarak geçiriyorduk. Anneannemle benim bir yandan patatesleri toplarken bir yandan da boyutlarına göre ayırıp kovalara koymamız gerekiyordu. Babam hep kayıp bir ruh olduğumu, kayıp bir ruh olduğumu zira onun sabrını bir papazdan bile daha çok taşırdığımı söylüyordu. Patateslerle sırtım çok ağrıyordu, burnumdaki sümükler de zift gibi kapkara oluyordu. Sümüklerimi çıkarıp parmaklarımla onlara yuvarlak şekiller vermek, kara sümüklerimle, patateslerden ve kovalardan uzak bir başıma kalmak beni iyi hissettiriyordu.

Yemekten sonra anneannemin mutfak tezgâhına gidip La Candelaria çikolatasını aldım. Elimle bir parça kırıp küçük, üzgün bir fare gibi dişlerimi çikolataya sürtmeye koyuldum. Isora'yı düşündüm, acaba o da anneannesi ve teyzesiyle közlenmiş ananas yiyor mudur, acaba o da benim gibi büyük bir kederle plajı düşünüyor mudur... Oturma odasına gidip telefonu

aldım. Chela'nın numarasını çevirdim. *Shit*, napıyorsun, dedi Isora. Sıkıldım, ateş söndü bile. Yarın sabah erkenden sana geleyim mi, diye sordum. Tamam, *shit*. Mayonu da getir, bakarsın biri bizi plaja götürür.

Plajı düşünmek için erken yattım. En son babam balığa çıkmak istediği için gitmiştim plaja, annemle ben ona eşlik etmiştik. Punta de Teno'ya gitmiştik, bayram haftasıydı, acayip rüzgâr vardı ama yine de yüzmüştüm. Annem beni gözetleyebilmek için bir kayanın tepesine çıkmıştı, bir yandan da çekirdek çitliyor ve rüstik ev dekorasyonu dergileriyle kanaviçe dergilerine bakıyordu, çünkü anneannemin dediği gibi deniz şeytandı, bu kız da onu kulaçlarıyla alt edebilecek durumda değildi. Deniz kabarmıştı. Ben kıyı yakınında suya dalıyor, dipten avuç dolusu küçük taş alıp onları dışarı çıkarmaya çalışıyordum. Yüzeye çıkarmayı başardığımda elimde neredeyse hiçbir şey kalmıyordu. Bir seferinde avucumun içinde parlaya parlaya artık eskimiş bir ay parçasına benzeyen içi boş bir deniz kabuğu kalmıştı.

Krem, boynuna krem

Tüm sabahı insanlara bizi San Marcos'a götürürler mi diye sorarak geçirdik ama götürecek biri çıkmadı. Bize bir tek ihtiyar kadınlar eşlik etmek istiyor gibiydi, Isora'ya bayılıyorlardı ama ne arabaları vardı ne de araba kullanmayı biliyorlardı, otobanda bize yayan bir şekilde eşlik edecek halleri de yoktu doğrusu çünkü neredeyse üç saatlik yoldu deniz ve kaldırım çok dardı, arabalar kaldırımın dibinden geçiyordu. Yalnız gitmeyi düşündük. Isora eşyaları alıp bir bavula tıktı: havlu, krem, mayo ve revilla sucuklu peynirli sandviç. Tezgâhın ardındaki Chela, Isora'nın eski spor ayakkabılarını ararken dükkânın alt katında çıkardığı gürültü patırtıyı duyup koşarak aşağı geldi. Nereye gidiyorsunuz lan? Plaja *bitch*, dedi Isora. Chela, ben seni plaja uçurayım da gör, seni küçük fahişe, diye bağırarak kafasına fırlatmak üzere terliğini çıkardı. Ben toz ve örümcek ağı içindeki lybis meyve sularının durduğu raflardan birine yapıştım. Isora koşa koşa buzdolaplarından birinin ardına saklandı ve alçak sesle *fokin bitch*, *fokin bitch*, geberirsin umarım diye tekrarlamaya başladı. Dükkânın kapısından "Cheee, tatlıcı burada seni bekliyor kızım!" diye bağıran bir yaşlı kadının sesi duyuldu. Chela hızla yukarı çıktı, terlik hâlâ elindeydi. Iso, anneannen yukarı çıktı, hadi çık sen de, dedim dayandığım raftan uzaklaşarak. Sözlerimi tekrarlayıp bekledim ama buzdolaplarının ardından çıkmıyordu bir türlü. Odanın bir köşesindeki plastik kutunun üzerine oturup yeniden beklemeye koyuldum. Bir an uyuyakaldığını veya kendiyle oynadığını düşündüm çünkü çok hızlı nefes alıp veriyordu ama bakmaya cesaret edemedim,

neden bilmem, korktum. Bir saat sonra buzdolaplarının ardından sürünerek, zehirli bir kertenkele misali sürünerek çıktı ve bana, *shit*, benimle tuvalete gelsene, altıma sıçacağım, dedi. Gözlerinin şiştiğini, ağlamaktan gözlerinin şiştiğini gördüm.

Yemeği anneannemin evinde yedik. Acı sos ve kızarmış makarna, haşlanmış patates. Anneannemin sosu suluydu çünkü içine kuyu suyu ekliyordu. O küçükken yağ kıtlığı varmış, artık takıntı haline getirdiğinden böyle yapmaya devam ediyordu. Kanarya unu da yedik. Anneannem çukur bir tabağa koyuyordu hamuru, biz de oradan alıyor, topçuklar yapıyor, sulu sosa banıyorduk. Yemeği elimizle yememize izin veriyor, elle yiyince daha lezzetli olduğunu söylüyordu. Chela bizi elle yerken her gördüğünde, domuzsunuz siz, anneannen böyle bir pisliğe nasıl izin veriyor, diye bağırırdı. "Anneannen" deyişinde bir hınç seziyordum. Anneannemin bize çok yumuşak davrandığını biliyordu. Yemeği bitirdiğimizde Isora aklına bir fikir geldiğini söyledi: Kanalın San Marcos plajı olduğunu hayal edecektik.

Anneannemin evinden çıktığımızda Ovidio Dayı'nın bahçesine gitmek üzere birer şapka aldık ve bizimle kanaldaki uyduruk plaja haylazlık etmeye gelsin diye Juanita Banana'yı almak için yola koyulduk. Juanita Banana bitişiğimizde oturan çocuktu ve bu adla çağrıldığında ağlardı. Isora ona gerçek adıyla seslendi ve Juanita Banana elinde yumurtalı domuz filetolu bir sandviçle balkona çıktı: Juanito, hadi bizimle gel, kanalın plaj olduğunu hayal edip kadınların selülitlerini çekiştireceğiz. Gelemem, dedi, annem bana ot yolmamı söyledi. Juanita nadiren oynayabiliyordu çünkü ya ot yolması ya hayvanlara yem vermesi ya asmayı budaması ya avluları süpürmesi ya da arabaları veya kardeşinin motosikletini yıkaması gerekiyordu. Babası, çalışsın istiyordu. Juanita okumayı sevmiyordu, babası da madem okumayacaksın seni domates toplamaya göndereceğim diyordu, ben bazen bunun sadece bir tehdit olmadığından, babasının küçüklüğünden beri onu tarlalara domates toplamaya göndermek

istediğinden şüpheleniyordum. Onu çoktan yaşlanmış, başının ortası kelleşmiş de yanmış bir bahçeye dönmüş halde hayal ediyordum. Ve sakalla, yer yer kırlaşmış sakalla. Ellerinde domates olan yaşlı bir adam, diğer adamlar Juanita Banana aşağı, Juanita Banana yukarı bir şeyler söylüyorlar ona, o üzgün, üzgün mü üzgün, aklında çocukluğu, bizimle barbi ve ken oynadığı, barbiyle bize, merhabakızlar ben*chaxiraxi*vebençokgüzelim,* dediği günler.

Kanal bakkalın biraz aşağısında, kültür merkezinin hemen arkasındaydı. Kültür merkezinde liseli oğlanlar ot içiyordu, kinkiler diyorduk onlara. Nasıl davranacağımı bilemediğimden yanlarından geçerken çok utanıyordum. Isora kültür merkezindeki bu oğlanların hepsinin adını biliyor ve bir şarkı gibi söylüyordu: yeray jairo eloy ancor iván acaymo. Selam da veriyordu hepsine, oğlanları görmek onun için sıkıntı değildi, ünlüydü ne de olsa, bir bakkalı vardı, hem belki de oğlanlar selamına karşılık vermezse anneannesi onlara öğleden sonra sosisli sandviçle saat beş coca cola'larını satmayı bırakırdı, okuldan sonra ot içmek, sandviç yemek, kültür merkezindeki kısa süre önce alınmış bilgisayarlarda boş yer olduğunda mesincırdan konuşmak üzere saat beşte toplanıyorlardı çünkü.

Kültür merkezinin girişi ta uzaktan bile buram buram ot kokuyordu. O dönem polis çok sık gelirdi, mahallede çok fazla uyuşturucu trafiği olduğu söyleniyordu. Juanita Banana bir seferinde bize abisinin ona Antonio'nun barında erkeklerin uyuşturucu aldıklarını söylediğini anlatmıştı, işin aslı uyuşturucunun ne olduğu, hatta ne işe yaradığı konusunda pek bir fikrim yoktu ama Isora ve Juanita bundan bahsettiklerinde, evet, ya, hakikaten de her yer uyuşturucu kaynıyor, diyordum.

Isora kanalı örten beton döşemelerin bir kısmının kırık olduğu bir yer biliyordu, oradan bakınca çam iğneleri, kozalaklar

* Chaxiraxi: Tenerife adasının yerli halkı Guançelerin tanrıçası. Güneş Ana.(ç.n.)

ve dağdan gelen taşlarla dolu suyu görebiliyordunuz. O gizli deliklere sığabiliyorduk. Üzerinden yürüyerek kanalı takip ettik. Çok dar bir yoldu, bir yana yaslanacak olsak tavşan gibi parçalanıverebilirdik. Döşeme taşlarının kalkık olduğu yere geldiğimizde tüm köyü gördük, tamamını yani. Sol taraftaki mahalleyi, Redondo'yu gördük, öbür taraflardaki ne kendilerini ne de adlarını doğru dürüst bildiğimiz diğer mahalleleri de. Bulutlarla, sıkıntıyla, koyu gri hüzünle kaplıydılar. Köyün merkezini, gecekondu mahallelerini, sarı, parlak bir ışıkla aydınlatılan şanslı mahalleleri ve orada, arkada, denizin hemen önünde San Marcos plajını gördük. Vay anasını, dedi Isora ve kaşlarını neredeyse saçlarına değecek kadar kaldırdı, deniz kenarında doğduğunu bir düşünsene.

Çantalarımızdan havlularımızı çıkarıp kanaldaki girintilerin kenarlarına katlayarak yerleştirdik. Isora da ben de henüz bikini üstü giymiyorduk çünkü annemle Chela izin vermiyordu. Ayrıca Isora bikini üstünü giyenlerin orospu olduklarını, ilk onların hamile kalacaklarını söylüyordu, ben de evet diyordum. Ama aslında ikimiz de bir an önce bikini üstü giyip belirgin göğüs uçlarına sahip olma utancından kurtulmaya can atıyorduk. O gün, bizi gören olmadığından ilk defa bikini üstlerimizi giymeye karar verdik. Isora'nın Santa Cruz'daki akrabalarının ona doğum gününde hediye ettiği iki bikini üstü vardı, birini bana ödünç verdi.

Isora spor ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını suya soktu. Sonra da ben aynısını yaptım. Su soğuktu, gün ağarırken anneannemin evinin yanındaki giderden akan sudan daha soğuk. Ayaklarımız sudayken gözümü bir an olsun denizden ayırmadım. Kapa gözlerini ve San Marcos plajında olduğumuzu hayal et, *shit*, dedi Isora. Kendimi kumsalda yürürken gördüm. Kanalda sürüklenip de topuklarıma değen sopalarla çam iğnelerinin denizdeki bedenime çarpıp da çırpı bacaklarımı yara bere içinde bırakan taşlar olduğunu düşledim. Oyunu Isora başlattı,

gözleri hâlâ kapalıydı: Baksana, suya giren şu sarışın kadın kim biliyor musun, ha? Evet, María o, öyle değil mi? Evet, evet, ortalık malı María, iki sevgilisi birden varmış diyorlar. Kocası da yok muydu, diye sordum gözlerimi sımsıkı kapatarak. Evet, virajın orada oturan Moreiva bana onun orospu olduğunu, bütün gün erkek peşinde bar bar gezdiğini söyledi, hem ayyaşın tekiymiş. Gözümü hafif araladım, Isora ayaklarını suya sokmuş, daireler çizerek kanalın üzerinde oturuyordu. Kukusunun kenarlarını kaşıyordu, çok sık tıraş ettiğinden sürekli kaşınıp duruyordu. Bir yandan kaşıyor, bir yandan da konuşmaya devam ediyordu: Bu arada Bayan Carmen ona bir şilte almış, zira çocukları yerde mi uyumuş kadının umurunda bile değilmiş. Gözlerim uyluklarına takıldı; pelüş oyuncaklar gibi uzun ve yumuşak tüylerle ve bir sürü benle kaplıydılar. Parlak, hani neredeyse altın yaldızlı gibi. Eulalia'nın dediğine göre Magos dansı günü San Marcos Meydanı'nın arkasındaki plajdan bir adamla oynaşırken görülmüş, diye devam ediyordu. Bakışlarımı kısacık kesilmiş tırnakları ete gömülü tombul ayak parmaklarının ucundan kukusuna doğru kaydırıp gözlerimi yeniden kapattım. O bana ortalık malı María hakkında bir şeyler anlatırken gözümün önüne ikimizin öyle net, öyle gerçek bir görüntüsü geldi ki: Büyümüştük, San Marcos plajında oturmuş güneşleniyorduk, bacaklarımız tıraşlıydı, bıyıksızdık. Ben Isora'nın uyluklarına krem sürüyor, uyluklarının üst kısmını okşuyordum, o da bir kedi gibi geriniyordu, benleri tüm kremi emiyordu, bunun üzerine ben sarı kutulu 30 faktör kremi sağ avucuma yeniden sıkıp uyluklarına tekrar krem sürüyor ve bacaklarının batık tüylerini parmaklarımda hissediyordum, ateşlenen toplar misali tekrar çıkmaya başlamış olan uyluk tüylerini hissediyor ve tenindeki tüm boşlukları yeniden kremle dolduruyordum, o gülüyordu, çenesindeki ben parıldıyordu, ben yine krem sürüyordum, boynuna krem, ayak parmaklarının arasına krem, göğüs uçlarına ve kulaklarının arkasına krem, kirpiklere krem;

Isora'nın kirpikleri solucanlar gibi uzun uzundu çünkü, uzun ve ince, güneşte sararıyor, neredeyse görünmez oluyorlardı.

Kanaldan çok yavaş yürüyerek döndük. Isora'nın ayak tırnakları acıdığından spor ayakkabılarını çıkardı. Bana, of ya, *shit*, bu kadar kısa kesmemeliydim, dedi, çakıl taşları ayağına batmasın, sarhoşların attığı şişelerden ayakları kesilmesin diye asfalta dikkatle basıyordu. Birkaç yenidünya alıp yedik. Sıcaktılar ama Isora böylesinin daha iyi olduğunu, bu şekilde kakamızı getireceğini ve fazla yemekleri dışarı çıkaracağını söyledi. Parmaklarımdaki yapış yapış yenidünya suyunu emerken diğer elimle Isora'yı tutuverdim. Elini tutup öyle yürümek isterdim ama ancak kolundan tutabildim. Kendi kendime, birbirine dokunup da seni seviyorum diyen o arkadaşlardan değiliz biz, diye tekrarladım durdum. Isora'nın kolundaki elim alev alevdi. İlerlemeye devam ettik, kültür merkezi civarına geldiğimizde kolunu bıraktım artık. Etrafta ot içen oğlanlar yoktu şimdi, yolda kimse yoktu hatta. Karanlıktı, gökyüzü bir mağaraya dönüşmüştü. Isora bir dizi park etmiş arabanın arkasından yürümeye devam etti, Antonio'nun barında şarap içen adamların arabalarıydı bunlar. Ben de peşinden gittim. Ona yetiştiğimde sanki bir uçurumdan aşağı düşmemeye çalışıyormuşçasına kolumdan sımsıkı tutuverdi. Beyaz bir arabanın dikiz aynasında bütünleşmiş bedenlerimizi, avucuyla bir olmuş kolumu gördüm. Çok kısa sürdü. Chela tezgâhın ardından başını uzattığında Isora çoktan bırakmıştı kolumu.

Asfalt ağlatan metalik bir bemeve

Chela dükkânda insana Tanrı korkusu verecek şekilde bağırıyordu. O orospular yine dükkânın önüne sıçtılar, diyordu, yine geldi lanet kevaşeler. Chela dağın cadılarının canları istediği gibi sıçtıklarını, artlarında bıraktıkları onca bokla ibibiklerden farksız olduklarını söylüyordu. Dağın cadılarından sanki onların ciğerlerinin içini biliyormuş gibi bahsediyordu. Mahallenin ihtiyar kadınları, genç kızlık dönemlerinde, dağa çam iğnesi aramaya gittiklerinde onları upuzun saçlarıyla çırılçıplak dans ederken, çamlara sürtünürken bulduklarını anlatırlardı ara ara. Isora'nın beni görmesiyle bana, *shit*, cadı kakasını kürekle almam lazım, hadi bir yardım ediver, ben sana hep yardım ediyorum, sonra da barbi oynarız demesi bir oldu. Daha evet demeye bile vakit bulamadan Isora dükkânın arka kapısının önündeki devasa boku almam için elime dükkânın naylon poşetlerinden birini tutuşturuvermişti bile, Sinson'un üzerinde yattığı kemirilmiş eski püskü paspas bile bok içindeydi. Sinson Chela'nın köpeğiydi, adı da Sinson'du işte, tıpkı Sinson'lardaki Homer gibi. Bir gözü yoktu çünkü asfalt ağlatan metalik bir bemeve ona çarpmış, hayvan dükkâna tek gözü dışarıda gelmişti ve Chela, aman tanrım, zavallı köpeciğimi mahvettiler, diye bağırmıştı. Köpeklere karşı hoş duygular besleyen insanlar gibi köpecik demişti demesine ama mahallemin ihtiyar kadınlarının ortak bir noktası vardıysa o da köpekleri bir gıdımcık olsun sevmemeleriydi, tiksiniyorlardı hatta, günlerini Antonio'nun barında şarap içip iskambil oynayarak geçiren kocalarına nasıl davranmak istiyorlarsa köpeklere işte öyle davranıyorlardı.

Temizlemeye koyuldum çünkü Isora hiç ama hiçbir şey yapmadı, parmağını bile kıpırdatmadı. Chela'nın avlusundaki hortumu alıp biraz fairi döktüm ve tazyikli su sıktım. *Shit, bitch* cadılar yaptı diyor ama bana kalırsa Saray orospusu yaptı, dedi ben paspasın suyunu sıktığım ve Sinson eşyasına dokunduğum için bana havladığı sırada. Saray bizden iki yaş büyük olan komşumdu. Bazen oynamaya giderdik ama Isora ondan pek hoşlanmıyordu, yarım akıllı ve biraz burnu havada olduğunu düşünüyordu. Isora hortumu sardı, ben ellerimi gömleğime kuruladım. Laklak edip yoldaki boku temizlerken vakit geç oluverdi. Her şeyi beyaz naylon poşetlere doldurduğumuzda dışkıları atmak için çalılık bir bahçe arandık. Hava neredeyse tamamen kararmıştı. Bize saatin geç olduğunu, ertesi güne dek vedalaşmamız gerektiğini söyleyen gelin kaktüslerinin kokusunu almaya başlamıştık bile. O sırada, bulut tabakası incecik çatlaklar halinde yarılmış, günün son ışığı gökyüzüne nüfuz etmeye başlamış ve her şey ışıl ışıl bir altın rengine bürünmüştü. Göğsümde, sanki nefessiz kalmışım gibi, çok şiddetli bir acı hissediyordum. Isora'ya nasıl veda edeceğimi hiçbir zaman bilemiyordum. Yıllarca görüşmeyecekmişiz gibi bakıyordum ona.

Ama Isora beni evime bırakıyordu. Hep eşlik ediyordu bana.

Ben de ona eşlik ediyordum.

O da bana eşlik ediyordu işte.

Hani o paket yoğurtlar gibi tıpkı, demişti bir seferinde. Benim onu duymadığımı zannedip tıpkı onlar gibi, demişti bizi kastederek, ama duymuştum. O hep bir arada satılan paket yoğurtlar gibi tıpkı.

İşte bu yüzden, bütün günü barbi oynayarak geçirdikten, barbiler pembe dizi kahramanıymış da kenler Juan, Franco, Gato'ymuş gibi, barbiler Gimena, Sarita, Norma'ymış gibi yaptıktan sonra -kenler kaba ve esmer, barbilerse ince, incecik, ipinceciklerdi, iyi dans ediyor, iyi öpüşüyorlardı- kenlerin üzerine

yatıyorlardı, kenler de onların üzerine yatıyorlardı ve sonra fikfikfikfik, plastik bedenlerini birbirlerine çarpıyor, Gimena'yla Óscar, Norma'yla Juan, Franco'yla Sarita, Franco'yla Rosario, Franco'yla Rosario, Franco'yla Rosario birbirlerini nasıl seviyorsa onların da birbirlerini öyle sevdiklerini söylüyorduk, Rosario en orospularıydı ama en iyi dans eden de oydu, neyse işte bu yüzden hep hangimizin Rosario veya Gimena, o da olmazsa Norma olacağı kavgasına tutuşuyorduk, ikimiz de hiçbir zaman Sarita olmak istemiyorduk çünkü Sarita içlerinde en sıkıcı, en aptal olanlarıydı, Powerpuff Girls'teki Buttercup gibiydi, midemizi bulandırıyordu. İşte bu yüzden barbi oynayıp da Juan diğer bebeklerle kavga etmiş, Rosario'yla takıldığı için Franco'yu yumruklamış, anneannemin kedilerine, anneannemin evinin arkasındaki yosunlu duvarlara yumruklar savurmuş, sağa sola, her yere yumruklar, âşık yumrukları savurmuş gibi yaptıktan sonra Isora bana eşlik ediyordu, bana hep eşlik ediyordu. Evimin kapısına kadar benimle geliyordu ve horozlar, köpekler, kuşlar, hatta herhangi bir ses çıkarmaktan aciz tavşanlar bile (olsa olsa mikmikmik ediyorlardır) kapıya yaklaştığımızı hissettikleri için cırlıyorlardı. Bunun üzerine Isora bir iki adım uzaklaşıp bana, yarın görüşürüz, *shit*, yarın görüşürüz, diyordu. Beni sevdiğinden *shit* diyordu bana, gelgelelim utangaç, küçük, sessiz bir sevgiydi bu. Yarın görüşürüz, *shit*, yarın görüşürüz diyor ve yokuşu tırmanmaya koyuluyordu, koca topuzu sarkaç gibi bir sola bir sağa, bir sola bir sağa, sonra sadece sola, ardından bir sağa bir sola sallanmaya başlıyordu, artık yolun ortasına gelip de görüş açımdan çıkmaya başladığında, bedeni değil de sadece sallanan saçı görünür olduğunda bana doğru dönüyor ve hey, hadi, benimle gel lütfen, ben hep sana eşlik ediyorum, diye bağırıyordu. Böylece zikzaklar çizerek yürüdüğümüz tüm yolu geri yürüyorduk -sol sağ, sol sağ, sol sol, sağ sol, çünkü Isora'ya kalırsa bir taraftan öbürüne gitmek daha az yorucuydu ve neye benzediğini öğrenmek için kendi üzerimize işediğimiz o

gün hakkında konuşmaya koyuluyorduk, anneannemin bir dolu bahçesi bostanı olan komşusunun patates bostanında işemiş, çişli toprağın üzerinde yuvarlanmıştık, farkına varmadan homoseksüellerin evinin hizasına gelmiştik bile, dükkâna az kalmıştı yani, o sırada Isora bana okulda sevmediğimiz bir kızın kafasına elma suyu atışımızı ve ardından yakalanışımızı hatırlayıp hatırlamadığımı sordu. Bulutların arasından parlak altın rengi ışık süzülmüyordu artık, gökyüzüne baktım, neredeyse gece olmuştu. Isora'ya okulda köpekçilik oynadığımız günü hatırlayıp hatırlamadığını sordum, Josito, şu Redondolu çocuk, onun köpeğiydi, boynunda sarı bir iple dört ayak üzerindeydi, bacağını kaldırıp okulun Kanarya Adaları'nın bayramını kutladığımız günden kalma Kanarya Adaları resimleriyle, büyücü kıyafetleri giymiş küçük insancıklarla, muz ağaçlarıyla, öküzlerin çektiği, hac yolculuğu yapan arabalarla, patateslerle, havanlarla süslü duvarlarına işermiş gibi yapıyordu, Isora sakin ol kahrolası köpek, otur kahrolası köpek diye bağırıyordu ve ben gülüyordum, gülüyordum çünkü Isora'nın kahrolası demesine bayılıyordum, Isora

Kahrolası

Otur kahrolası köpek

Kokuşmuş lanet köpek

Orospu evladı kahrolası Sinson

Seni şırfıntı

Kahrolası göt

Kahrolası sorumsuz

Kahrolası gerizaka

Kahrolası bok

Kahrolası *fokin bitch*

Kevaşenin önde gideni tavuklardan bile betersin

dedikçe kulaklarıma bal damlıyordu sanki.

Birden kendimizi, Isora'nın anneannesinin tabiriyle dost hayatı yaşayan Melva'nın evine giderken buluvermiştik, dost hayatı yaşadığını söylüyordu çünkü evlenmemişti ama İskoç bir adamla birlikte yaşıyordu. Dükkânın kapısına sadece birkaç metre kalmıştı artık. Yürümeye devam ettik, ayine gittiğimiz ve ön sıraya oturduğumuz gün düştü aklımıza; Isora rahibin hareketlerini taklit etmişti ve bana gülme gelmişti, öyle bir gülmeye başlamıştım ki rahip ayini durdurup bana çıkmamı ve kilise kapısının önünde beklememi söylemişti, mahallenin tüm ihtiyar kadınları bana kötü kötü bakmıştı, işte o günü yad ederken birden ben kilisenin kapısında durur ve tüm ihtiyar kadınlar bana bakarken artık beni sevmediklerini bildiğimden içimi bir korku kaplamış olduğunu hatırladım, Isora'yı zaten daha çok seviyorlardı, şimdi beni daha bile az seveceklerdi, ama bunu ona söylemedim.

Ve yürümeye devam ettik.

Ve dükkâna geldik.

Ve hepsini tekrarladık.

Yarın görüşürüz, *shit*, dedi bana, yarın görüşürüz. Yokuşu çıktım ve yolun yarısında içimi bir keder kapladı, gökyüzüne baktım, artık gerçekten de gece olmuştu, bu ara kimsenin yüzmediği göletteki kurbağacıklar şarkı söylemeye başlamıştı bile, eski bir şarkıya benziyordu şarkıları, yüzyıllar öncesine ait bir şarkıya, Isora'yla benim henüz arkadaş olmadığımız ama arkadaşlığımızın kaderimizde yazılı olduğu zamana ait bir şarkıya benziyordu, çünkü bildiğim bir şey varsa o da şuydu: Nasıl bazı şeyler birlikte yaşamak ve ölmek için yaratılmışsa Isora ve ben de birlikte yaşamak ve ölmek için yaratılmıştık, böylece arkamı dönüp *shit*, dedim, homoseksüellerin evine kadar da olsa bana eşlik etsene, hadi, eşlik et bana, ben hep sana eşlik ediyorum.

Temizlik nedir bilmeyen iğrenç turistler

Sayfiyeleri hem seviyor hem de sevmiyordum. Demek istediğim, seviyordum çünkü güzellerdi, sevmiyordum çünkü onlarla benim aramda beni sayfiyelerin en güzel yanlarından mahrum bırakan streç filmden yapılma devasa bir duvar vardı sanki. Sayfiyeler, benim sokağım El Paso del Burro'nun hemen yan sokağındaydı. Annemin güneye otel odası temizlemeye gitmek zorunda olmadığı, sayfiyeleri temizlemesi gerektiği, dolayısıyla plaja gidemediğimiz günlerin sorumlusu sayfiyelerdi, bu yüzden de sevmiyordum onları. Annemle olmak istiyorsam onunla sayfiyelere temizliğe gitmem gerekiyordu ama ben sayfiyeleri temizlemekten sıkılıyordum. Bana bazen sen burada kalıp sakin sakin oyna diyordu, ben de kalıyordum ama sanki midemde koca bir boşluk varmış gibi hissediyor, üzülüyordum, öte yandan bana sayfiye temizliğinde ona yardım etmem gerektiğini söyleyip oynamama izin vermediğinde de memnun olmuyordum çünkü sayfiyeleri temizlemekten nefret ediyordum.

Büyüdüğümde büro sekreteri olmak istiyordum, temizlikçi değil.

Bizler sayfiyelerin müşterilerin giremediği bir kısmına girebiliyorduk. Annem ecnebilere böyle diyordu. Sadece bizim girebildiğimiz bölüm leş gibi küf kokan, örümcek ağlarıyla bezeli, tarçın rengini almış beyaz duvarların toprak lekeleriyle kaplı olduğu bir odaydı, annemle bahçıvan alet edevat odası diyordu bu odaya. Alet edevat odasına girdiğim için kendimi özel hissediyordum hissetmesine ama sonra ecnebilerin daha özel

olduklarının farkına varıyordum: Onlar şezlonglara yatabiliyor, devasa kitaplar okuyorlardı (okumaktan bir gıdımcık hazzetmiyordum ama okumayı seven biri olmak istiyordum) duşlarda yıkanıyor, plaj şemsiyelerinin altındaki masalarda yemek yiyorlardı -bu arada kuru palmiyeden yapılmış bu eşyalara sadece şemsiye diyordum ben- ve sanki ormandaymış gibi başlarının üzerlerinde cibinlikleri olan bembeyaz çarşaflar serili yataklarda uyuyorlardı.

Annem yabancı turistlerin bıraktığı pisliği temizlemek için bulaşıkları lavaboya koyar ve çamaşır suyu dökerdi, yabancı turistlerin temizlik nedir bilmeyen iğrenç insanlar olduklarını söylüyordu, kendi evlerinde hiç temizlik yapmıyorlar mıydı bunlar? Eğer bu pislikse otelleri hiç anlatmayayım bile, diyordu, madem kendi evlerinde böyle davranmıyorlar, o halde neden otel odalarında, tıpkı köpekler gibi, kahrolası köpekler gibi kakalarını klozetin dışına, çöp kutularına yapıyorlardı? Annem nefesini tutup temizlik yapıyor ve günün geri kalanını asabı bozuk geçiriyordu. Annem yumurta kabuklarını, tabaklardaki, çatallardaki, bardaklardaki yumurta lekelerini temizliyordu; yumurtalı ellerle tuttukları için bardaklar da lekeleniyordu, sonra bana havuzun olduğu avludaki yaprakları, çürük çarık incirleri süpürmemi söylüyordu. Orayı süpürürken görürdüm onları, sayfiyelerde turistlere özgü şeyleri yapan turistleri yani. Bir müşteri olduğumu, bütün vücudu kaplayan mayolar giyen müşteri çocuklarımın olduğunu -ki hiç anlamazdım neden bu mayoları giydiklerini- ve havuza girdiğimi hayal ederdim. Kendimi bu hayale kaptırmış halde süpürgeyle faraşı duvara dayar, hafifçe havuzun kenarına yanaşırdım. Orada, ellerim arkamda, tam karşılarında ayakta öylece dururdum. Orada oynayan çocuklar sanki hayalet görmüş gibi bakarlardı bana: Küçük bir kız çocuğunun temizlikçi bir kadın gibi temizlikle ne işi olurdu ki? İşte o an kendimi güçlü hissediyordum ama sonra birden havuza atlayıp yüzmeye başlayıveriyorlardı ve bunun üzerine,

başımı kavuran boğucu sıcakla beraber, gözlerimin önünde o streç film tabakası beliriyordu ve bir müşteri değil de, onların deyimiyle temizlikçi kadının kızı olduğumun, yaprakları toplamadığım takdirde annemle hırgür çıkacağının farkına varıyordum. Böylece aklımda, müşteri olmamak bir yana, iyi bir temizlikçi de olmadığım düşüncesiyle yaprakları topluyordum. Anneannem annemi ne zaman temizlik yaparken görse ona işinin ehli, çok becerikli, şimşek gibi olduğunu söylerdi, bunları duyunca asla annemin yarı hızında bile olamayacağımı düşünürdüm ben de. Sonra da annem çıkıp bana elini biraz çabuk tut kızım, ruh gibisin, derdi ve birden kollarımla bacaklarım donup kalırdı sanki, bir şey süpürmeye devam etmeme engel olurdu, onun yerine bön bön müşterilere bakakalırdım ve annem bana elini biraz çabuk tut be kızım dedikçe ben daha da yavaşlardım, işte bu yüzden annem bazen bana kalıp oynamamı söylerdi çünkü ben müşterilerle aramdaki streç film tabakasından bakarak işi geciktiriyordum.

Tavşanları çiğnemeden yutan

Shit, *bitch* beni yine rejime soktu, dedi bana Isora telefonda. Soğan diyeti, iki hafta boyunca durmadan soğan çorbası içmem gerek. Iyy, iğrenç, diye cevap verdim. *Shit*, hadi aşağı gel, acayip kek yapasım var ama yiyemem ki, lanet çorbayı içebilirim anca, hadi gel de sen yerken izleyeyim bari. Şimdi geliyorum, diye yanıtladım.

Sokaktan beton mikserlerinin sesi geliyordu. Mahallede her gün illa bir şeyler inşa ediliyordu, duvarların arkasında muhakkak bir beton mikseri, zincir sürükleyen bir hayalet misali sesler çıkararak hareket ediyordu. O gün de gökyüzünde güneş görülmüyordu ama bulutların arkasında olduğu hissediliyordu en azından. Gökyüzü beyaz bir duvar gibiydi; içine de mum boyalarla sarı bir daire çizilmiş ama sonra üzeri daha çok beyaz boyayla kapatılmıştı sanki. Çok sıcaktı. Bu, babamın dediği gibi, pustu: Nefes almaktan göğsümüz ağrıyordu, her şey ağırlaşmıştı, sanki spor ayakkabılarımızın içleri çimento kaplıydı. Isora'nın evine geldiğimde arka kapı açıktı, etraf kek kokuyordu. Sinson kapının yanındaki taş bankın üzerinde yatmış uyuyordu. Isora salam dağıtıcılarının kendisine hediye ettiği Campofrío önlüğü takmıştı. *Shit*, bu daha pişiyor, dedi mahzun gözlerle. O gün üzgündü. Chela onu ne zaman rejime soksa Isora karalar bağlıyordu. Ayrıca yemekten, yemek istediklerinden, yoğurtlu kek ve krem karamel tariflerinden başka bir şey konuşmaz oluyordu. Mutfak tezgâhında un izleriyle boş yoğurt kapları vardı. Sana harikulade bir şey göstereceğim, *shit*, çekmecenin birinde rastladığım bir şey, dedi ve kolumdan tutup beni teyzesinin odasına

götürdü; teyzesinin yatağının başucunda kabartmalı Son Akşam Yemeği tablosu vardı. Isora çekmeceden, üzerinde, sosis köpeğe benzer bir penisi olan bir adamla beyaz kumsallı bir plajda palmiye ağacına yaslanmış bir kadın olan bir çakmak çıkardı. Isora çakmağı oynattıkça adamın penisi kadının içine girip girip çıkıyordu; parlak, üç boyutlu bir resimdi bu. Küçük bir muzurat, dedim. *Shit*, sence teyzem ot içiyor mudur, diye sordu bana. Bilmem, belki de çakmağı doğum gününde hediye etmişlerdir ona. Sonra çakmağı yeniden çekmeceye kaldırdı çünkü fırından yanık kokusu geliyordu.

Isora keki masanın üzerine koyduğunda boğazım düğümlenmeye başlamıştı bile. Üst kısmı hafif yanmıştı, yuvarlaktı, ortasında bir boşluk vardı. Isora sıcak sıcak yememi, öyle daha güzel olduğunu söyledi. Annem bana sıcak sıcak yersen karnın ağrır demişti, dedim. Bu yememen ve açlığa dayanman için söylenmiş bir yalan, *shit*. Büyüklerin ne zaman yalan söylediğini hep bilirdi. Isora benim için bir tabağa bir parça kek koydu, yavaş yavaş yemeye başladım. Lezzetli değildi, ağızda, bana sanki çok klorlu bir havuzdan bir ağız dolusu su yutmuşum gibi hissettiren bir karbonat tadı bırakıyordu. Ben keki yavaş yavaş yerken Isora bana anneannesine soğan çorbasıyla çok çabuk kilo verebileceğini söyleyenin kiliseden bir kadın olduğunu anlatıyordu, yapması gereken kahvaltıda, öğle ve akşam yemeğinde o çorbayı içmekti, çorba çok iğrençti ama gerçekten sadece çorba içerse nihayet *Pasión*'daki Rosarito gibi incecik olacaktı. Isora anneannesinin onun için hazırladığı çorba tenceresini alıp çorbayı görebileyim diye tencerenin kapağını burnumun dibinde açtı. Sarımsı suda yüzen ve kaybolmuş gemilere benzeyen bir yığın soğan. Keşke birileri benim kilolarım için de endişelenseydi diye geçirdim içimden. Az yemem için bana destek olan tek kişi Isora'ydı ama kendisi diyetteyse çok yemem artık onun da umurunda olmuyordu çünkü sadece birilerinin onun için yemek yediğini görmek istiyordu. Isora hep bacaklarımızı tıraş

etmemize izin verdikleri ve Rosarito gibi incecik olduğumuz gün mutlu olacağımızı söylerdi, ben de bunun doğru olduğunu, bıyığımı aldırdığım günün hayatımın en mutlu günü olacağını düşünürdüm.

Soğan çorbasının kokusunun verdiği mide bulantısı ve kekin iğrençliğiyle içimden tükürüp su içmek geldi ama Isora kek kırıntılarını azar azar toplayışımı seyrederken kendimi tutup yutkundum. Isora için her hareket önemliydi. Önce keke, ardından ağzıma uzanan parmaklarımı seyretmek hoşuna gidiyor, bir yandan beni izlerken bir yandan da yok şöyle ye, yok böyle ye deyip duruyordu. Bir an Isora'nın tuvalete gitmesini fırsat bilip doğruca kapıya koştum ve al bakalım Sinson diyerek kalan kek parçasını ona verdim. Kekin kuruluğundan ve artık yaşlılıktan boğazında sıkıntı olduğundan köpek öhüöhü diye öksürmeye başladı ama yine de keki olduğu gibi yutmayı başardı, hani şu belgesellerdeki, tavşanları çiğnemeden yutan yılanlar gibiydi tıpkı, önüne atılan her şeyi doğruca mideye indirmeye alışmıştı çünkü. Chela ona hep öğle yemeklerinden kalan artıkları veriyordu, hem de kemiğiyle falan.

Güzel miydi, *shit*? Bir lokmacık daha koyayım mı, diye sordu Isora döndüğümde. Bense istemediğimi söylemek yerine başımı bir aşağı bir yukarı salladım. Peçetenin üzerine bir dilim daha koydu ve kalkıp barbi oynamaya gittik. Isora'nın aklı fikri hep kekteydi. Onu keke bakarken gördükçe bebeğimi bırakıyor, kekten bir parça koparıp ağzıma atıyordum. O günkü oyunumuzda barbiler Redondo'daki bir çiftlikte yaşıyorlardı. Canlarına okudukları hizmetçileri vardı, onlara, çalış köpek, sana bunun için para veriyorum, seni denyo, diyorlardı. Isora barbilerinden biriyle sahip olduğu tek keni pataklarken -aynı keni farklı farklı kölelermiş gibi oynatıyorduk- hoşlanmadığım bir şey olduğunda ona söyleyemediğimi, tek kelime etmeden ne isterse yapıverdiğimi düşündüm; sanki ben bir ken bebektim ve o da canıma okuyan bir barbiydi.

Anneannem Chela'nın telefonundan arayıp da beni öğle yemeğine çağırdığında kölelerin hepsi açlıktan ve sıcaktan bayılmıştı bile. Isora'nın barbileri toplamasına yardım edip dışarı çıktım, tam gidecekken Isora, *shiiit*, diye bağırdı, şu bir lokmacık keki de al. Elinde, farklı peçetelere koyduğu iki dilim kekle koşa koşa yanıma geldi. Kekleri alıp hiçbir şey demeden oradan uzaklaştım, ondan ayrılmak çok zor geliyordu bana. Sanki gitmiyormuşum gibi yapmayı tercih ediyordum o yüzden. Otobandan yukarı yürüdüm, havuz hizasına geldiğimde etraftaki çişleri koklayan Gaspa'yla karşılaştım. Gaspa ufak, melez bir köpekti, bir eşek kadar griydi, mahalledeki diğer tüm köpekler gibi tüyleri sert sertti ve dişlekti. Ona bir parça kek vereyim diye düşündüm ama sonra Sinson'un öhööhösü geldi aklıma ve onu öldürmekten korktum, zira Gaspa Sinson'dan çok daha yaşlıydı. Yokuşu tırmanmaya devam ettim, Gaspa da peşimden gelmeye başladı. Sanki bedeni beş çuval çimento ağırlığındaymışçasına arka bacaklarını sürüklüyordu. Gaspa tam kimin köpeğiydi bilmiyordum, kimsenin onu sevmediğinden şüpheleniyordum. Melva'nın evinin önünden geçtik, Gaspa bacaklarıma gitgide daha bir yapışıyordu. Ellerime açlıktan ölmek üzereymiş gibi bakıyordu. Anneannemin kuzeninin evine geldiğimizde yola başka bir köpek çıktı ve o da beni takip etmeye başladı. Sağ gözünde kara bir benek olan beyaz bir köpekti. Gaspa'dan daha yumuşak ve daha genç gözüküyordu. Gaspa küçükken çok kavgacıydı, zamanla yumuşamıştı, artık başka köpekleri umursamıyordu. Gaspa ve Chovi -ona bu ismi verdim- gözlerini bir an olsun ellerimden ayırmadan yanımda yürüyorlardı.

Yokuşu çıkmaya devam ettik, anneannemin evi kavşaktan görünür olduğunda yamacımda farklı boyut ve renklerde beş köpek vardı artık. Gaspa, Chovi, sadece salı ve perşembe günleri, insanlar çöpleri kapının önüne koyduğunda ve çöp kamyonu geldiğinde torbaların hepsini parçalamak üzere ortaya çıkan, terk edilmiş iki tazı ile küçücük, bir deri bir kemik bir

köpek, hayatımda gördüğüm en çirkin ve en kötü kokan köpekti bu. Benimle kapıma kadar geldiler. Onları dışarıda bıraktım. Mutfakta çorba kâsem masaya konmuştu bile. Naneyi sevmiyordum, çorbadan ayıkladım. Kaşığı kâsenin içinde uzun bir süre döndürdüm durdum ama nihayetinde çorbayı bitirmedim. Anneannem yine de salatamla bir parça lybis salçasıyla yapılmış patatesli omlet yememe müsaade etti, anneannemin evinde her şeyi yemek gibi bir mecburiyet yoktu, istediğinizi yapabiliyordunuz. Yemekten sonra anneannem mutfak televizyonunda pembe diziyi açtı. O saatlerde bana acayip uyku bastırırdı ama gün içinde uyumayı sevmediğimden yatmazdım. Pencerenin önündeki tezgâhta duran kovadan kuyu suyu almak üzere kalktım. Annem kuyu suyu içmemden hoşlanmazdı, kuyu suyunun arıtılmadığını söylerdi, yine de ben anneannemle baş başayken oradan su içerdim çünkü bana Fonteide marka sudan daha lezzetli gelirdi, bir de arada beni ishal yapardı ve bu da beni mutlu ederdi çünkü ishal olmam Isora'yı mutlu ediyordu. Ovidio Dayı'nın alüminyum bardağıyla su aldım. Dişlerimi bardağın kenarına bastırarak emmeye koyuldum. Ön dişlerimin arasındaki ayrık nedeniyle su çok yavaş nüfuz ediyordu. Pencereden dışarı bakmak için azıcık geri çekildim; işte oradaydılar, anneannemin evinin kapısının önünde yatan on kadar köpek, kimisi uyuyor, öbürleri bitlerini ayıklıyordu. Tepemdeki gökyüzü kara bir buluttan ibaretti. Bu, yağmur demekti. Yağmur demekti bu.

Juanita'nın çığlıkları ta kavşağın ötesinden duyuldu

Mahallede barbi ya da bebek oynamayı seven tek bir oğlan bile yoktu ama Juanita Banana'yla istediğimizi yapıyorduk. Ona hep en çirkin, kıyafeti en adi barbiyi veriyorduk ve o her seferinde sanki oyuncağı eline eski bir hazine bulmuşçasına alıyor, kuş gibi bir sesle, merhaba, ben*chaxiraxi*yimbençokgüzelim diyordu. Juanita Banana evde hiç barbisi olmadığı için onu oynamaya davet edelim diye can atıyordu. Juanito'nun dedesi günümüzde çok gezip tozan oğlanların hep nonoşlaştığını söylüyordu, bu yüzden Juanita Banana bizimle oynamaya gelirken kimsenin gerçekte ne yaptığımızı anlamaması için yanında bir top getiriyordu. Juanito'nun bebeklerle oynaması anneannemin umurunda değildi, hatta bazen o da bizimle oynardı ama onun oyun şekli farklıydı. Anneannem evin önündeki inşaat kumu yığınlarına sürtüp durmaktan hepsi pislik içinde kaldığından onları aklayıp paklar, girişteki merdivenin basamaklarına bir vadinin taşlarından da temiz, güzel ve şık bir şekilde bırakırdı.

Juanita Banana'yla misket de oynardık. Erkek çocuklarına misket ve taso almak için her zaman daha çok harçlık verdiklerinden en çok misket onda olurdu, bizde her birinden hepi topu dört beş tane vardı. Juanita Banana'nın Isora'yla uzun zamandır göz koyduğumuz beyaz, parlak, çok güzel bir misketi vardı. Isora misket oynamayı bilmiyordu aslında ama kuralları kendi koyuyor, ne yapıp edip kavga dövüş her seferinde kazanıyordu. Çukur, diyordu ama hiçbir zaman doğru olmuyordu söylediği. Bir gün Juanita bir çalının arkasına işemeye gittiğinde

Isora, çukur işte, seni piç kurusu, diye bağırmış, Juanita aceleden üstü başı çiş içinde koşa koşa geldiğinde Isora çoktan o parlak beyaz misketi almıştı bile, bir daha da misketi gören olmamıştı. Bazense saatlerce geyimboy oynardık. Juanita'yla bende advans da vardı ama başrol yine Isora'da oluyordu, ne de olsa korsan oyun kartları en iyileriydi. Isora her etapta kazanırken Juanita'yla ben arkasına geçiyor, omzunun ardından olur da karakteri hasbelkader boğulur ya da yanar mı diye pür dikkat seyrediyorduk ama bir türlü ölmüyordu. Isora tüm oyunların kurallarını kendi koyuyordu, geyimboy oyunlarınınkileri bile. Bir şey istediği gibi gitmediğinde oyun onun olduğundan sıranın yine kendisinde olduğunu, Juanita'yla benim de geyimboyumuz olduğunu söylüyordu ve konu kapanıveriyordu. Patatesler nasıl suya muhtaçsa ben de Hamtaro oynamaya öyle muhtaçtım.

Günlerden çarşambaydı, çamların arasında kaybolan bulut kalıntılarının ardından yanandağ bölük pörçük görülüyordu. Kalın bir bulut tabakası vardı ama hava rüzgârlıydı, güneş ara ara o beyazlıktaki çatlaklardan süzülüp omuzlarımızı okşuyordu. Anneannemin evinin girişindeki basamaklardaydık. Başımızın üzerinde, bazen bahçeleri ve aslanları olan bir şatoda yaşadığımı hayal etmemi sağlayan, devasa pembe begonviller vardı. Juanito, yüzü içe göçük olan en çirkin barbi Chaxiraxi'yle oynuyordu. Chaxiraxi'nin üzerinde anneannemin ona yatak örtüsünden yaptığı bir kıyafet vardı, asıl kıyafetini sırf laf olsun diye Isora'yla beraber yakmıştık. Isora'yla ben her zamanki barbilerimizle oynuyorduk. Onunkinin adı o gün Jennifer López'di, benimkininse Saray, şu her yere sıçıp duran kız gibi tıpkı. Bizim barbilerimiz aşırı güzeldi, saçlarında da sımsıkı birer topuz vardı. Barbi Chaxiraxi bize Antonio'nun barının arkasında şarap kokan bir adamla yattığını anlatıyordu. Isora, Jennifer López'in yüzünü Saray'inkine yaklaştırıp alçak sesle, kızım baksana Chaxi orospu olmuş, dedi, Saray da eliyle ağzını kapatarak kıkır kıkır güldü. Chaxi'ye karşı bazen fazla acımasızdık

ama Juanita Banana bizim saçmalıklarımıza bayılıyor, gülmekten altına ediyordu. Chaxiraxi anneannemin ön basamaklara koyduğu palmiye saksılarının üzerlerinde çırılçıplak uçmaya başladı. Isora çok öfkelendi çünkü Juanita önünde sonunda tüm oyunları bozuyordu. Gerçekçi şeyler yapmak onu memnun etmiyor, sonunda barbileri uçuruyor, uçurumlardan aşağı yuvarlıyor veya ağızlarından ateş püskürttürüyordu. Juanita, lanetolasıpiçkurusu, dedi Isora, ya doğru düzgün oyna ya da hiç oynama! İşte o sırada ayak sesleri duyduk, ardından da bir mağara kadar karanlık, hırıltılı, kart bir ses. Juan, derhal aşağı gel! Juanito'nun dedesiydi bu, elinde kemer vardı. Yanımıza gelip Chaxiraxi'yi onun elinden aldı. Korkudan birden çişim geldi. Isora Juanito'nun sadece barbileri yerleştirmemize yardım ettiğini söyledi ama nafile. Dedesi onu kulağından tutup kulağını ıslak bir mutfak havlusu misali büktü, sonra da çocuğu yola sürükleyip eve tıktı. Barbi bacakları açık bir şekilde fırlatıldığı yerde kalakaldı. Çıplak bedenine begonvilin gölgesi düşüyordu. Isora parmaklarıyla kulaklarımı kapadı. Ben de onunkileri kapadım. Uzun bir süre hiç kıpırdamadan birbirimizin gözlerine baktık. Kulaklarımda bir şey atıyordu, kafamın içinde bir kalp vardı sanki, gümgümgüm, kalp atışlarım parmaklarını bedenimin duvarlarına doğru itiyordu. Hissetmeye odaklandım ama parmaklarımda en ufak his yoktu. Hiçbir şey atmıyordu, hani sanki Isora'nın bedeni safi bağırsaktan ibaretmiş de kalp yokmuş gibi.

Bıraktık. Juanita'nın çığlıkları ta kavşağın ötesinden duyuluyordu.

Isorayı yemek

Isoranın yeşil yemyeşil gözleri vardı ağustos ayında teno plajında ton balıklı sandviçin üzerine konan sinek gibi tıpkı boş bir şarap şişesi gibi tıpkı isoranın anneannesi öfkeleniyor ona senin iliğini kurutacağım diyordu bugün kurutacağım iliğini kanını içeceğim senin küçük orospu seni isoranın memeleri yuvarlaktı tıpkı önce küçük ardından büyük bir çiçeğin fışkırdığı toprak gibi tomurcuklanmışlardı göğsünün toprağı kuruyor sonra meme çatlıyor tene sığmıyordu da ağlıyordu isoranın kukusunda kıllar vardı bazen ta kıç deliğine kadar tamamını tıraş ederdi sonra da kıçı kaşınırdı isoranın kukusundaki kıllar simsiyah ve sayfiyelerin suni çimleri gibi gürdü isoranın saçları un gibi kavrulmuş badem gibi kek gibi kokuyordu isoranın geldiğini görmek beni saat on iki buçukta sebze çorbasının kaynadığını duyduğum anki kadar sakinleştiriyordu isoranın parmakları kalın kalındı tırnaklarını da keçi yemişe benziyordu bazen değişik bir dokuya sahip ve parlak birtakım şeylere dokunurken bir çatalı tutarken sosyal bilimler kitabının sayfalarını okşarken dükkânın veresiye defterine not alırken görüyordum onu ve içimden canını yakmak elini tutup iki parmağını yerinden çıkarıncaya onu elsiz bırakıncaya kadar bükmek geliyordu bazen ondan nefret ediyor onun canına okumak istiyordum isoranın dudakları kıpkırmızıydı sanki dudağına bir yumruk yemiş gibi kültür merkezinin arkasında o kırmızılıktan öpüyordum ben de onu isora en iyi arkadaşımdı benim ben de onun gibi olmak istiyordum benim gözlerim kahverengiydi biri diğerinden daha koyu öteki daha açıktı ben doğduğumda annem kör olduğumu

zannetmiş koşa koşa gidip doktora sormuş benim kukumda neredeyse hiç kıl yoktu annem sadece makineyle kısaltmama izin veriyordu ben aslında babamın jiletiyle tıraş etmek istiyordum ama babam izin vermiyordu işte isora ne şanslısın memelerin yok erkekler sana gülmüyor *shit* diyordu bana bana *shit* diyordu *shit* çünkü bok pek güzel bir şeydi çamların arasındaki sis gibi güzel isora dağda cadılar olduğunu söylüyordu anne diyormuş bu cadılar isora bazen kendi kendine konuşuyordu bazen gözleri açık uyuyordu ve uykusunda bana saydırıyordu bazen sabahın üçünde dükkânın kapısının önünde yarı uyuklar vaziyette buluşuyorduk ayın altındaki kemikleri tıngırdatan hayaletlerdik biz isora eşek kulağına benziyordu eşek kulağı gibi yumuşaktı uzundu dik bir uçurumun üzerindeki dik bir uçurumun üzerine çıkmış halimden daha uzundu isora hint sümbülü gibi ıslak ıslaktı omuzları geniş kulakları küçüktü çenesinde bir beni vardı çenesindeki beninde bir de kıl küçücük bir kıldı yüzünün ortasına tünemiş bir kuş gibi dimdik duruyordu çenesinde küçük bir havuz misali bir çukur vardı köprücük kemikleri sivri dikenlere benziyordu kemikleri uzun ve sivriydi isoranın organlarını seviyordum gerçi görmüyordum ama olsun kusursuz toplar misali yuvarlaktılar eminim kollarının iç kısmı çok hoşuma gidiyordu beyaz ve pütür pütür hem yumuşak hem pürüzlü isoranın kalçasında bir doğum lekesi vardı dediğine göre annesi okşadığı için olmuş isoranın dişlerini seviyordum üsttekilerle alttakilerin birbirine geçme biçimini düpedüz kusursuz bir mekanizma neredeyse saydam isora orgazm diyordu ben bir pipiyle kuku arasındaki bağın prezervatif olduğunu zannediyordum isorayla aramdaki fark nedir bilmiyordum bazen ikimizin aynı kız olduğumuzu düşünüyordum isora ihtiyar kadınlar gibi kahvesini süt üstüne kahve üstüne süt köpüğü şeklinde içiyordu konsantre sütü küçük bir pipetle emiyordu ben onu kendi vücuduma sokabilmek için isoranın kafasını emmek istiyordum şu sürekli televizyona çıkan koca göbekli hamile lilú bebek gibi tıpkı isoranın

bedeninde olmak isoranın içinde beni içeriden öpen isora isorayı yemek istiyordum yemek ve sıçmak benim olabilmesi için boku bir kutuda saklamak benim olabilmesi için onu baktığım her yerde görebilmek için odamın duvarlarını o bokla sıvamak ve ona dönüşmek isora olmak istiyordum ben isoranın içinde olmak isora isora isora kanarya unuyla bir bardak süt içen *fok yu in may layf* diyen isora spor ayakkabılarıyla kafama basan isora spor ayakkabılarıyla kafamı kıran isora bana bağırma *shit* adileşmesene anneannemin seni duyduğunun farkında değil misin diyen isora

Hiç kimsenin okşamadıı gipi öpüp okşıcam seni

Aventura şarkıları için bir defterimiz vardı, Isora'yla benim yani. Isora dünyanın en iyi grubunun Aventura olduğunu söylüyordu. Ona katılıyordum. Aventura'nın şarkılarını dinlerken sanki tüm organlarımı sopayla dürtükleyip yerlerini değiştiriyorlarmış gibi bir his yayılıyordu bedenime. Romeo ne zaman hoşumuza giden bir laf etse, hakikaten öyle, diyordu Isora. Hakikaten öyle, ve beni o cümleyi SaRkI DeFtEeeri'ne yazmaya yolluyordu. Defterin adı SARkI DeFtEeeri'ydi çünkü dükkânda tezgâh altından arakladığımızda sert, kahverengi, kumaş kaplı kapağında *MUHASEBE* yazıyordu, Isora üzerine bantla küçük beyaz bir kâğıt yapıştırmayı ve aynı mesincırda yazarken yaptığımız gibi böyle bir büyük bir küçük harflerle deftere güzel bir isim koymayı akıl etmişti. Cümlenin ortasında illa kuruyup kalan mavi simli kalemle yazmıştık yazıyı.

Isora'nın kırmızı bir mp3 çaları vardı, kırmızı bir erik gibi kırmızı ve güzel. Santa Cruz'daki ikinci dereceden kuzeni hediye etmişti, teknolojik şeyleri hep o hediye ederdi zaten. Isora müzikten iyi anlardı. Anneannesi beraber şehre giderlerken otobüs terminalinden CD alması için ona para verirdi, CD'lerde olmayan şarkıları da internetten bulurdu. Isora Aventura'nın tüm şarkı sözlerini ezbere bilirdi, bazen bir anda aklına esiverirdi ve bana madem bana sevmeyi öğrettin, bu hissettiklerimi unutmayı da öğret, çünkü canım benim, sensin benim sevdiğim ve istediğim kadın, beni bırakıp gittiğinde içime yerleşen acıyı dindirecek olan sensin, aşkı kim icat ettiyse ıstırabı önleme talimatları da vermeliydi, diye şarkı söylerdi. Sonra da durur

düşünürdü ve birden bana, *shit*, bunları SaRkI DeFtEeeri'ne geçir, derdi ve ben de, askı km icat ettyse ısdırapı önleme talmatları da vermeliydi yazardım deftere.

Bana kalırsa Aventura'nın şarkıları hayatın gerçeklerini dile getiriyordu. Isora'yla SaRkI DeFtEeeri'ne geçirdiğimiz cümleleri okuduğumuzda defteri uzun süre saklarsak büyüdüğümüzde aşk hakkında başka insanlara nazaran çok daha fazla şey bileceğimizi söylerdik ve bu hoşumuza giderdi. Bazen Isora kaptırmış bir şekilde mp3 dinlerken ben deftere yazdığımız cümleleri parmağımla takip eder, onları ezberlemeye çalışırdım:

1) 1 öpcük dostluk, seks ve aşk demk dünyanın herangi bi yerinde önemi yok dinin dudakdan kondurulcak 1 öpcük için göye çıkar Tanrıyla konuşurum, yıldizlara deyerim coşkudan.
2) 1 aşk kaybedildinde hayallerinde ve zihninde deyişiyo her bişey.
3) Onla ben 2 deliyiz Tanrının cezası 1 macera yaşayan, korkunun aşka dönüştüyü çıkışı olmayan 1 labirend
4) Babam bana kadınlar içn ağlamamamı söyledi, senin içn yaptıım tam da bu.
5) Çapkınken iyiydim aşkta şimdi ciddileşince yaşadıklarım yenilir yutlur şeyler deil.
6) Aşktan gözü kör olanın kalbini pamparça ederler, sevip de tüm sevgisini göstermeyen aldatma peşindedir
7) 1 deildir düzüşmekle sevişmek
8) Sablantıdan bir satır: Affet beni, kırdıysam seni, inan dürüsdüm ben, bunca ayrıntı ondan, ikayeyi benden dinle bir de, kremaylan çikilotayla kablayıp seni götürmek başka diyarlara zihninde ve kalpinde, gel, yaşayalım bir macera, yapalım işte 1000 delilik, hiç kimsenin okşamadıı gipi öpüp okşıcam seni

Sonra başa dönüyor, parmağımı yeniden *gel, yaşayalım bir macera, yapalım işte 1000 delilik, hiç kimsenin okşamadı gipi öpüp okşıcam seni* cümlesinin üzerinde dolaştırıyordum. Isora'ya bakıyordum ardından, belki de diye geçiriyordum içimden, onu başka kızların okşadığı ya da kucakladığı gibi okşamaktan aciz olduğum için, *hiç kimsenin okşamadı gipi öpüp okşayabilirim* onu, elimi dizlerinin arkasında gezdirebilirim veya parmaklarımı ayak tırnaklarının üzerindeki yaralarda dolaştırabilirim, külotundan taşan etlere dokunabilirim.

Asfalttaki adımları

Mahalledeki şenliklerin başlamasına bir aydan az kalmıştı, Bayan Carmen'in evinden, çamlarla kutlama hissinin iç içe geçtiği, sokağımın yukarı köşesine kadar bir sokak lambası direğinden diğerine zikzaklar halinde bağlanmış küçük kâğıt parçalarını görmeye şimdiden can atıyordum. O yaz kurul bir gün olsun para istemekten vazgeçmedi. Anneannem yolda attıkları kahkahaları duyuyor, Pepe Benavente şarkıları çala çala yaklaşan arabalarının sesini duyuyor ve, işte geliyor şenlik kurulu, diye bağırıyordu. Ben koşa koşa televizyonu ve panjurları kapatmaya gidiyordum. Orada olduğumuzu anlamasınlar da bizden para istemesinler diye alelacele gidip depoya saklanıyor, çok yavaş nefes alıp veriyordum. Gelirken müziği kapattıkları için geleceklerini anlamadığımızdan zamanında hareket etmediğimizde festival komitesi kapıya gelip, Almeriiinda, çık dışarıya, diye bağırıyordu. O zaman anneannemin kapıyı açıp o haftaki veresiye borcunu ödemek için sakladığı yirmi pesetayı onlara vermekten başka çaresi kalmıyordu. Bazense cüzdanında hepi topu iki avrocuk varsa ve televizyon açık yakalandılarsa anneannemle Ovidio Dayı depoya saklanıp kapıyı açmaya beni yolluyorlardı. Esmer ve terli başlarında üzerinde Altın yazan kırmızı şeritli hasır şapkaları, ellerinde para koydukları metal kovalarıyla hepsi de erkek olan komite üyelerini karşılıyordum, bana, küçük hanım anneannene söyle de dışarı çıksın diyorlardı, bense yalan söylemeyi hiç sevmediğimden panikten ağzımı bile açamıyordum neredeyse ve yok yok, anneannem evde

değil, başka gün gelin deyip onların herhangi bir tepki vermesine fırsat bırakmadan kapıyı kilitleyiveriyordum.

O akşam festival komitesi mahalledeki evleri dolaşmış ve herkes bir yengeçten de beter şekilde dibe vurmuştu. Ben bizim sokakla El Paso del Burro'nun kesiştiği kavşakta inciklerime batıp yara yapan sivri pedalları olan paslı ve çok sert bir bisikletle oynuyordum. Anneannem dışarı çıkıp bana şarküteri ürünleriyle yumurta almaya gitmemi söyledi. Kavşaktayken yolun öbür ucunda Isora'nın siluetini gördüm. Yaklaştığını görmek, asfalttaki adımlarını hissetmek hoşuma gidiyordu, resmen zemin sallanıyordu. Onu orada, yolun sonunda, tam da yokuşta, yolun neredeyse dikey bir hal aldığı anda görmek içimi yoğun bir neşeyle kaplıyordu. Yıllar sonra denize girmek gibi tıpkı. Külotunu çekiştirip duruyordu, bu da onun topuzlu bir topal ördek ritmiyle yürümesine sebep oluyordu. Ta oradan, shiiit, diye bağırıyordu bana. Ben de elimi kaldırıyordum.

Yokuşu zıplaya zıplaya indik çünkü Isora bu şekilde daha hızlı gidebileceğimizi düşündüğünü söyledi. Bu kadar hızlı inmenin kötü yanı bazen durmanın çok zor olmasıydı zira her şey o kadar dikti ki vücutlarımız bizi aşağı inmeye devam etmeye zorluyordu. Melva'nın evinin oralarda bizden bir yaş küçük fakat cin gibi iki çocukla, Ayoze ve Mencey'le karşılaştık. Top oynuyorlardı ve durmadan yola fırlamaları gerekiyordu, çünkü top kaçıp duruyordu, hatta bazen ta kilisenin aşağısına kadar gidiyordu. O gün yolda oynuyorlardı ama çoğunlukla havuzun arka tarafındaki bahçelerden birinde, bir nevi eğreti bir futbol sahası olan Coles Bahçesi Futbol Kulubü'nde oynuyorlardı. Mahalledeki her şey nasıl dimdikse Coles Bahçesi Futbol Kulubü de öyleydi. Çocuklar en alçak yerlere çam iğneleri ve taşlar koyarak zemini eşitlemeye çalışmışlardı ama yağmur yağınca her şey ayvayı yiyordu. Çok uzun süren bir adaletsizliğin ardından en az yokuş olan tarafta oynayan takımın fasulyeden olduğuna ve attıkları bir golün iki gol sayılması gerektiğine karar verilmişti.

Kızlar, popoellemece oynamaya var mısınız, diye sordular bizi otobandan aşağı hoplaya zıplaya inerken gördüklerinde. Ben durdum ama Isora yoluna devam edip aşağılardan, yok kalsın, biz kendi oyunumuza bakacağız, diye bağırarak yanıtladı onları. Isora'nın insanlara hayır diyebilme becerisine bayılıyordum. Onu sevmekten vazgeçeceklerinden korkmuyordu. Canı ne söylemek istiyorsa onu söylerdi o. Arkamı döndüm ve sırf onlara hayır dediğimiz için üzerimize top atmalarından korktuğumdan hızlı hızlı Isora'yı takip ettim, Isora'nın hizasına geldiğimde spor ayakkabılarımı asfalta sürterek durdum. Isora yine külotunu çekiştirdi, soluğu kesilmişti, nefes nefeseydi, kıpkırmızı olmuştu, *shit* dedi, hiç tümüyle dışarı çıktığında Sinson'un pipisini gördün mü sen, kırmızı ruja benzemiyor mu ama?

Tazı gibi incecik

anneannemin bahçesindeki yenidünyalar

akdarı demetleri

yanandağ patlaması çizimleri

incirler

bahçelerden çalınmış patatesler

mor ve sarı erikler

ipekböcekleri için dut yaprakları (birilerinde ipekböcekleri varsa diye)

küçük çocukların işine yarayabilecek eski beybiborn bebek giysileri

aziz mumları

aziz kartları

hasır sepetlerde kaynanadilleri

sosisli sandviçler

kuyu suyu

çalıntı maydanoz

yol kenarındaki bademler

Isora'nın yoğurtlu keki

Isora'nın çikolatalı keki (güzel olduysa tabii)

hiperdino market indirim katalogları

sihirbaz kostümlü yanandağ resimleri

sihirbaz kostümlü çocuk resimleri

çalıntı muzlar

yanandağın üstünde dans eden sihirbaz kostümlü muz resimleri

yabancıların sevdiği Kanarya'ya özgü uydurma ıvır zıvırlar

Isora'nın dediği gibi intragastrik balon taktırabilmek için Isora'yla tüm bu saydıklarımı satmak istiyorduk. İntragastrik balon istiyorduk çünkü dükkânda bahsini duyduğuna göre, dükkânda çok fazla şeyin bahsi duyulurdu, kilisenin aşağısında yaşayan bir kadın varmış, çok çok aşağısında yaşıyormuş kilisenin, nereden bahsettiğini anlamamıştım çünkü kilisenin aşağısını hiç bilmiyordum ben, neyse bu kadın iki yüz kiloymuş da intragastrik balon taktırmış ve bir yığın kilo vermiş, öyle ki tazılar gibi incecik, ipincecik kalmış sonunda. Sabahın köründe dükkânda duymuş bunları, bana öyle söyledi, o sırada anneannesinin ürünleri raflara yerleştirmesine yardım ediyormuş, bu konuşmayı duymasıyla bir kutu konserve eti yere düşürmüş, Chela da ona salak mısın nesin, diye bağırmış, bence senin aklın pek başında değil, bana öyle geliyor ki tam oturmamışsın daha. Bana anlattığına göre, yerden konserveyi kaldırırken bir anda aklına kumbaraya intragastrik balon alacak kadar para koymayı başarırsa hayatımız boyunca süper ince olabileceğimiz gelmiş, böylece *bitch* de onu artık soğan, ananas, limon suyu ya da elma suyu rejimine sokamayacakmış.

Kimilerini elde etmeyi başardık. Anneannemin bahçesindeki yenidünyalar, akdarı demetleri, yanandağ patlaması çizimleri, çizimleri Isora yapmıştı, incirler, anneannemin deposundan arakladığımız aziz mumları, kaynanadilleri, Ovi Dayı onları toplayıp dikenleri süpürmek için kaktüslerin arasına süpürgeyle dalmış, gözkapaklarına kadar her yerine kaktüs dikeni batmıştı, yol kenarından maydanoz almayı da, sihirbaz kostümlü yanandağ resimlerini, sihirbaz kostümlü çocuk

resimlerini, yanandağın üstünde dans eden sihirbaz kostümlü muz resimlerini de elde etmeyi de başarmıştık, tüm resimleri Isora yapmış, altına da sanki kendisi mühim bir sanatçıymış gibi BY ISORA diye imza atmıştı, hiperdino market indirim katalogları da tamamdı, her şeyden çok onlar tamamdı zaten, dev bir yığın halinde Ovi Dayı'nın odasında bulmuştuk katalogları, yanlarında da yine dev bir yığın halinde Isora'nın hepsinin adını bildiği benimse hiçbirini tanımadığım tüm ünlülerin yer aldığı *¡Hola!* dergileri vardı.

İlk olarak sayfiyelere gidip hiperdino market indirim kataloglarıyla akdarı demeti satmayı denedik ama bize kapıyı bahçeye bakan adam açtı, ellerimizdeki zımbırtıları görünce de bunlar da neyin nesi, hiçbir işe yaramaz ki bunlar diyerek defolup gitmemizi söyledi. Isora'nın aklına kavşakta beklemek geldi; belki yabancıların arabaları geçerdi de biz de onlara elimizdeki kaynanadilleriyle market kataloglarını gösterip *canary islan* yerel ürünleri olduğunu söylerdik, onlar da şüphesiz çok salak olduklarından bizden bir şeyler alırlardı. Yarım saat kavşakta, etraftaki bahçelerden birtakım koca koca taşların ve de üzerine Kanarya'ya özgü uydurma ıvır zıvırları koyduğumuz bir başka koca taşın yanında oturduktan sonra Isora, *shit*, ben sıkıldım, hadi gidelim, dedi. Böylece merkeze, homoseksüellerle Bayan Carmen'in evlerinin arasında kalan bölgeye indik, benim için zenginlerin bölgesiydi orası, mahalle derneğinden, festival komitesinden insanların yaşadığı bölgeydi, kültür merkezine, bara, meydana, kiliseye, komite merkezine yakın olabilmek için oldum olası Isora'nın hemen bitişiğinde yaşamak istemiştim ben de. Chela daha bizi uzaktan görür görmez ay o ellerinizdeki zımbırtılar da neyin nesi, diye bağırdı. Isora dudakları büzülü, gözlerinde nefretle *fok yu bitch, shit* yersin umarım, diye cevap verdi alçak sesle.

Bara yaklaştığımızda Isora iyisi mi doğruca Bayan Carmen'in evine gitmemizi, canının Antonio'nun barına gitmek

istemediğini söyledi. Aventura'nın *La boda** şarkısını söylemeye başladık. *Shit*, ben evlendiğimde uzun bir gelinlik giyeceğim, insanlar kiliseye girdiklerinde kuyruğa basmamak için çekilmek zorunda kalacaklar, dedi birden Isora. Bayan Carmen'in evine geldiğimizde televizyonda *La mujer en el espejo* vardı ama pembe diziyi gösterdiklerinden değildi aslında, sevgilisiyle Los Silos'a taşınan oğlu onu görmeye geldiğinde bir bölümü kaydetmişti Bayan Carmen, kendi tabiriyle bir şeyler hissetmek için ara sıra onu izliyordu. Bayan Carmen bulaşık yıkıyor ve pembe diziyi dinliyordu, biz de her şeyi koklamak üzere iki köpek gibi daldık içeri. Satmak üzere yanımızda getirdiklerimizin tamamını mutfak masasına saçtık. Ah kızcağızım, benim tek kuruşum yok, dedi Bayan Carmen Isora'ya son derece üzgün bir şekilde. Peki aç değil misiniz kızcağızlarım? Size yumurtalı kızarmış patates yapayım ister misiniz? O küçük güzel patateslerden var, bakın. Valla ben bir lokmacık yerim, dedi Isora.

Sonunda öyle bir yedik ki nefes almaya devam edebilmek için pantolonumun düğmesini açmam gerekti. Bayan Carmen tabaklarımızı aldığında tabaklarımız pırıl pırıldı çünkü yumurtanın suyunu bile tamamen hüpletmiştik. Bayan Carmen'in tabakları anneanneminkilerin aynısıydı, dükkândan bir sürü jambon alınca bedavaya verdikleri şu sarı ve yeşil kenarlı olanlardan. *Shit*, şuram çok ağrıyor, dedi Isora bana fısıldayarak. Fısıldayarak söylemiş, karın boşluğunu işaret etmişti. Bayan Carmen o sırada Lanegrita adında yumurtlamayan bir tavuk hakkında kendi kendine konuşuyordu. Isora doğruca tuvalete gitti. Ben sandalyede kalakaldım. Bayan Carmen'e baktım. Ayakkabıları yırtılmıştı, eşofmanında, süveterinde ve önlüğünde çamaşır suyu lekesiyle keçi boku vardı. Beyaz saçlarını topuz yapmış, bir de şapka, yeşil bir Piensos González León şapkası takmıştı. Bayan Carmen başka bir yerdeydi sanki, bir an için ben de o başka yerde olmak istedim. Kocası yapı

* Düğün. (ç.n.)

iskelesinden düşüp de bir tavşan gibi patladığında aklını oynattığı söyleniyordu. Bağırsakları tıpkı bir tavşanınki gibi dışarı fırlamıştı. Tuvaletten gelen sifon sesini duydum. Annemin bana hep Isora kendini uçurumdan aşağı atsa sen de atacak mısın, diye sorduğu geldi aklıma. Isora mutfağa dönüp masa başına oturdu. Üstü başı sırılsıklam olmuş, saçı başı dağılmıştı. Kızcağızım, azıcık bile üşümüyor musun, diye sordu ona Bayan Carmen. Bana baksana, hasta gibiyim, bütün gün sarınıp sarmalanıyorum, deriden çok kıyafet var üstümde. Isora hızlı hızlı nefes alıp veriyor, ellerini ıslak bluzuna sürtüyordu. Yeşil üzümlere benzeyen gözleri yuvalarından fırlamıştı, o da başka bir dünyada, Bayan Carmen'inkine benzer başka bir yerdeydi sanki. Bense orada, yumurta ve patatesle tıka basa dolu davul gibi karnımla o sandalyede oturmuş, zehirlenmiş bir fare misali tir tir titreyen Isora'yı izliyordum.

Sürtünme

Okul sandalyesine, hani hayvanlar nasıl boka, çürüyen kurbağalara sürtünürse biz de işte aynı şekilde okul sandalyesine sürtünüyorduk. Öğrenciler derse giriyordu, ufak bir sınıftı bu ve iki sınıfa tek bir öğretmen düşüyordu, birinci sınıfın öğrencileri sınıfın sol tarafında, ikinci sınıfın öğrencileri sağ tarafında oturuyordu ve öğretmen biraz birinci sınıf, biraz ikinci sınıf dersi anlatıyordu, bizler de bir üst sınıftakilerin açıklamalarını dinliyorduk. Haliyle bazı şeyleri erken öğrenmiştik, üç basamaklıları bölmeyi ve gübreye, at gübresine sürtünen domuzlar gibi sandalyeye sürtünmeyi biliyorduk ınesela. Sonra leş gibi kuku kokuyorduk, bütün sınıf leş gibi kuku kokuyordu, öteki çocukların kıyafetleriyle öğretmen de, bizim dokunduğumuz tebeşirlere dokunmaktan öğretmenin elleri de leş gibi kuku kokuyordu.

Masa, sanki yanandağın patlamasını haber veren bir deprem olmuşçasına sallanıyordu ama hiçbir zaman patlamıyordu, yanandağ patlamıyordu yani. Her şeyi sallayıp duran çok fazla deprem olduğu ve yanandağın lavlarının üzerimize akacağından korktuğumuz dönem belediye başkanının televizyona çıkıp da halkımız sakin olsun dediği zamanki gibi tıpkı. Patlarsa San Marcos plajında bir tekneye atlar ve La Gomera'ya gideriz diye geçiriyordum ben içimden.

Dolayısıyla masa, sanki bir deprem olmuşçasına, yanandağın patlamasını haber veren bir deprem olmuşçasına sallandığında esasında Isora'nın sandalyeye sürtündüğünü biliyor ve hemen onu kopyalayıp ben de sürtünmeye başlıyordum.

Başta ara ara, daha gizli saklı yapıyorduk bu işi. Ama sonra yanandağın patlayabileceğini fark ettiğimizde daha hararetli, daha sık yapmaya başladık. Üstelik bütün gün sürtünmekten bahsediyorduk. Açıkçası öleceksek madem, en iyisi olabildiğince çok sürtünmekti.

Daha küçüklükten itibaren bu sürtünme işi hoşumuza giderdi. Yazın yapacak çok bir şey olmadığından daha bile çok ve daha sık sürtünürdük. Yazın giydiğimiz penye şortların üzerinden kendimizi okşayabilmek için mandal kullanırdık. Resim yaparken boyaları külotlarımızın içine tıkıştırırdık, beybibornlarla oynarken de aynısını yapardık. Barbilerin kafalarıyla saçlarını da bu iş için kullanırdık ve sonra her şey kuku gibi, taşlarda gezinen yengeç gibi, su birikintilerinin içinde kuruyan tuzlu su gibi, su birikintilerindeki suyun üzerinde biriken ve sonrasında leş kokulu, kaya kadar sert bir tortuya dönüşen tuz gibi kokardı. Bazen keçeli kalemler kıyafetlerimizi boyar, tükenmez kalemler akardı ama biz yine de sonuna kadar ovalardık kendimizi onlarla, hep sonuna kadar giderdik, ardından da annelerimize ne diyeceğimizi dert edinirdik, Isora bir annesi olmadığını hatırlardı sonra ve onu böyle sürekli kendisiyle oynarken görse kesin kusası gelirdi diye düşünürdü.

Sürtünme bitince Isora beni dua etmeye gönderirdi ve ben de rengarenk olmuş penye şortumla mırıl mırıl mırıldanırdım, bacaklarımın arasında bir gökkuşağı vardı sanki, denizin bittiği, tam da bulutlarla suyun birleştiği yerde, her şeyin griye dönüştüğü ve geriye sadece toprağın altındaki bir karatavuk kalbi gibi, Dünya'nın merkezinde çiçek açmak üzere olan bir bitki gibi güm güm atan kukularımızın kaldığı yerde.

Dizleri yaralı azizem benim

Pembe dizi bitip de bulutlar kafamıza kafamıza vurduğunda Isora tuhaf, hani sanki yabancı bir kedere boğuluyordu, sert bir darbe gibiydi kederi, ağacı taktaktak diye delen bir ağaçkakan gibiydi, kendimi öldürmek istiyorum, ölmek istiyorum diye tekrarlayıp duruyordu bir de ve bunu sanki on değil de elli yaşındaymış gibi aynen bu şekilde, bu cümlelerle söylüyordu.

Çıplak bacaklarla koşuyor da koşuyorduk. Isırganotlarının, devedikenlerinin, kaynanadillerinin arasında koşuyorduk. Koşuyor ve erik ağaçlarının, armut ağaçlarının, elma ağaçlarının üzerlerinden atlıyorduk, ekşi ve ham elmalar damağımızı yakıyordu. Düşmüş yenidünyalar vardı yerde. İçimizi keder kapladığında ishal oluncaya kadar yeşil dutla sıcak armut yiyorduk. İshal, ishal, ishal, hep ishal olmak istiyorduk. Dilimizin ucuyla yüzümüzdeki örümcek ağlarını sıyırıyorduk. Yanlışlıkla kukularımıza değiyorduk. Sürtünüyorduk.

Mesele keder ve parmağı kıça sokmaktı. Mesele keder ve bahçe hortumunu kıça sokmak, kabak sularcasına kıçını sulayıp yıkamaktı. Bir ipten bile ince olmak adına baskıyla sıçmak için -ne kadar hızlı o kadar iyi- hortumu kıça sokmak.

Ağladığımızda Isora'yla başımız dönünceye kadar dönmeyi severdik. Birbirimizin omuzlarından tutar, birlikte yere düşerdik, ellerimiz, dirseklerimiz, bacaklarımız yara olurdu. Dedem tüm borçlarını anneanneme bırakıp Alman kadınla bir daha dönmemek üzere çekip gitmeden önce bana Aziz Antón'un ölüm döşeğindeyken yaralarını yalayarak iyileştiren bir köpeği

olduğunu anlatmıştı, tıpkı onun gibi biz de dilimizle kanımızı yalardık. Isora'nın kederine çare olmayı hayal ederdim ben, ben onun köpeği olayım, o da benim dizleri yaralı azizem olsun isterdim.

Bir seferinde Isora'yla El Amparo mahallesinde düzenlenen Aziz Antón festivaline gitmiştik. Kimse bize izin vermediğinden, terk edilmiş ve sefalet içinde olanlar da kendilerini alıp götürmemize müsaade etmediğinden beraberimizde götürebileceğimiz bir köpeğimiz olmadığı için Isora yanımızda bir kedi götürmeyi akıl etmişti. Anneannemin yabani kedilerinden birini alıp boynuna da bir ip bağlamıştık. Meydana geldiğimizde muhabbetkuşları, katırlar, atlar, gelincikler, dev memeleri yerleri süpüren keçiler görmüştük. Milyonlarca sinek bir araya gelmiş gibi bir ses çıkaran motosikletlerle oğlanlar dolaşıyordu, birden kedi korkmuş, meydanın duvarlarına doğru atlamaya başlamıştı. Boynundaki ipten beynine oksijen gitmediğinden gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Isora'nın ölmek istediği o günlerde ben de ölmek istiyormuşum gibi hissediyordum, Isora ölmenin en iyi yolunun küveti sıcak suyla ağzına kadar doldurup damarları kesmek olduğunu söylüyordu. Nasıl oluyor da benim hiç bilmediğim bunca şeyi biliyor diye düşünüyordum, sonrasında da üzülüyordum çünkü kendime ait bir hüznümün bile olmadığı, benim hüznümün benim bedenimin içinde olsa da ona ait bir hüzün, taklit bir hüzün, kopya bir hüzün, bir hüznün sahte işareti olduğu kanısına varıyordum, buydum işte ben, üzülmek için hiçbir nedenim yoktu esasında ama işte sebep uydurup duruyordum.

Isora bazen hüzne boğuluyordu. Saatler boyu tek kelime etmiyordu. Dükkânın alt kısmının köşesinde, bir duvarın öbürünü kucakladığı yerde öylece oturup boş boş bakıyordu. Gözleri iki leke, şarap kokulu bir odada daireler çizen iki yeşil sinekti. Böyle olunca ben çok sıkılıyordum ama yine de gitmiyordum,

onun yanında kalıp sessizliğini dinliyordum. Kocaların oturup futbol maçlarını izlemesi ve karılarının da futbolla ilgilenmedikleri halde onlara eşlik etmesi gibi tıpkı, çünkü kocalar yaşadıkları hayattan ve Güney'deki işlerinden dolayı üzgündürler ve onlarla birlikte olmak gerekir çünkü bu bir mecburiyettir.

İsa Mesih'in sureti

Isora'nın evi iki katlıydı. Eskiden üst katta yaşıyorlardı. Alt katta yeni eve dönüştürülmüş büyük bir oda vardı. Yeni ev Isora'nın annesi intihar ettikten sonra ortaya çıkmıştı. Üst kattaki tüm eşyalar her şeyi olduğundan iki kat büyük gösteren bir toz tabakasıyla kaplıydı. Chela üst katı karıştırmamızdan hoşlanmazdı, her şeyin kızı bulunmadan önceki gibi kalmasını istiyordu. Isora'nın annesinin odasındaki çekmecelerden birinde külotları duruyordu hâlâ. Isora zaman zaman külotları çekmeceden çıkarır, inceler, eline alıp dokunur, oda oda dolaştırırdı. Külotlarla oynar, onları kasabadaki El 99 mağazasından almışız gibi yapardık, ben kaç beden istiyorsunuz, hediye mi olacak, diye sorar, hediye paketimiz yok küçük hanım, derdim. Külotları çıkardığı o yaz günlerinden birinde Isora bana, var mısın, diye sordu. Neye, diye sordum. Külotlarla bir oyuna, dedi. Annesinin külotlarını alması beni çok korkuturdu çünkü anneannesi öğrendiği takdirde Isora'nın kafasını kıracaktı. Lütfen annemin külotlarını giyelim, dedi bana. Üzerine pek de düşünmedim, ikimiz de hayvanlar gibi çırılçıplak kaldık ve annesinin külotlarını giydik, ona üç aşağı beş yukarı oldu giydiği külot ama benimki bacaklarımdan aşağı kayıp duruyordu. Bana, yatağa yatsana, hadi yatsana, dedi, yatağa yatmak beni biraz korkutuyordu doğrusu çünkü ölülerin yataklarının izinsiz, hele hele de üzerimizde onların külotlarıyla kullanılmasından hoşlanıp hoşlanmadıklarını bilmiyordum ama yine de yattım, üzerinde oyma bir İsa Mesih sureti olan karyola başlığı duvara çarptı, Isora geldi üzerime yattı, karyola başlığı yeniden duvara

çarptı. Memelerinin ağırlığını hissettim, vücudumun alt bölgesinde sıcak bir şeyin doğduğunu düşündüm, sanki bir güveç kaynıyordu da tencereden dışarı sular taşıyordu, yatakta, birbirimize sarılmış bir şekilde bir o yana, bir bu yana yuvarlanmaya başladık, geceleri kavga eden iki kedi gibi, önce sağa yuvarlanıyor, sağ tarafın en ucuna geldiğimizde bu kez de sola yuvarlanıyorduk ve bunu, her ne kadar sarılan, öpüşen o arkadaşlardan olmasak da, sarılarak yapıyorduk. Birden dürduk, ben onun tepesinde kaldım ve hiç düşünmeden külotumu onunkine hafifçe sürttüm, o da kendi külotunu benimkine sürttü. Nefesim kesildi. Bir an için onun annesiymişim de o da benim onu doğurmak zorunda olduğum gün derimi parçalayan kırk kiloluk bebeğimmiş gibi hissettim. Sadece onu korumak, ona göz kulak olmak, onu süt dolu bir biberonla ve sıcak Kanarya unuyla beslemek istediğimi hissettim ve gözlerine bakakaldım. Bana, *shit*, aşağı inelim, *bitch* kızacak yoksa, dedi.

Sadece güveçte lahanalı nohut

Isora'nın evinde safi bulamaç yenirdi. Soslu butlu sarı pirinç, yumurtalı patatesli tuzlu balık, soğanlı patates, önceki günden kalan pişmiş patatesler tekrar kullanılır, patates, erişte ve nohutlu güveç, patatesli etli tere güveç, hepsi bir arada yenirdi. Isora'nın evinde safi bulamaç yenirdi yenmesine ama o gün değil, o gün sadece güveçte lahanalı nohut vardı. Sokağın ışığı kırmızı beyaz kareli bir perdeden süzülerek Chela'nın mutfak penceresinden içeri giriyor, arada sırada Sinson'un, bin yılda bir geçen ve bir üst mahalleye doğru giden arabalara havlaması duyuluyordu. Güveçte lahanalı nohut çoktan masaya konmuştu bile, dumanı tütüyordu. Güveçte lahanalı nohut hiç sevmezdim, hele de üzerinde Kanarya unu varsa. Fakat Isora bayılıyordu ve şayet o üzerine Kanarya unu koyuyorsa ben de aynısını yapıyordum. Chela'nın evi anneanneminki gibi değildi, her şeyi yemek gerekiyordu, tabakta tırnak kadarcık bile yemek bırakamazdık, yemeğin tamamını silip süpürmek gerekiyordu, olur da azıcık bir yemek bırakırsak Chela elinde kaşıkla arkamızdan gelip soğuk moğuk aldırmadan yemeği ağzımıza tıkar, avucuyla çay masasına pat pat vurur, zelzeleye benzer bir ses çıkartırdı ve bu yemekler bitinceye kadar kimse yerinden kıpırdamayacak, demedi demeyin, derdi. Chela her zaman Isora'ya benimkinden daha küçük bir tabak yemek koyardı çünkü Isora'nın yemeği ağzıyla yemediğini ve onu denetlemek gerektiğini, aksi takdirde bu iştahının onu mahvedeceğini söylerdi. Isora güvecini hemencecik bitirip benim yemek yiyişimi seyretmeye koyuldu. Tadını alamamak için içine bir sürü Kanarya unu koya

koya güvecin dönüştüğü o yapış yapış ve soğuk hamuru yerken yüzümde bir iğrenme ifadesi vardı, ayrıca durmadan su içmem gerekiyordu yoksa boğazıma takılıyordu.

Tabağımdaki güveci bitirince çok fena kakam geldi, lahanalı nohut güveci bağırsaklarımda beş çuval çimento gibi ağırlaşmıştı ağırlaşmasına ama ben oldum olası kakamı tutmayı çok sevmişimdir, hele de barbilerle oynarken. Bel bölgemdeki baskı beni mutlu hissettiriyordu. O gün yaklaşık beş saat süren bir barbi oyunu oynadık. Bir hikâye başka bir tanesine bağlanıyordu, sonunda barbilerin her birinin farklı farklı adamlardan yirmişer çocuğu olmuştu ve bunlar değişik şekillerde yavaş yavaş birbirlerini öldürüyorlardı. Uçurumdan aşağı düşenler, tavşan kafesine çarpanlar, bizzat kendi kardeşleri tarafından boğulanlar, barbiler patateslerini yaktıkları için yakılanlar, açlıktan ve susuzluktan ölenler. Barbi oynarken Isora'yla ben hep pembe dizileri veya Aventura'nın şarkılarını taklit etmeye uğraşırdık, bunca talihsizlik bu yüzden yaşanıyordu.

Epey uzun zamandır oynuyorduk ve artık kıçımın ucundaki baskıya dayanamaz olmuştum ama kendimi zorlayıp neredeyse oyun bitimine kadar birazcık daha tutmayı başardım. Iso, altıma yapmak üzereyim, dedim, o da bana anneannesinin başka insanların tuvalete girip de kaka yapmasına izin vermediğini söyledi. Isora bana böyle şeyler söylediğinde beni sınamak için mi söylüyordu yoksa gerçekten mi öyleydi hiçbir zaman emin olamıyordum. Ama gerçekten altıma etmek üzereyim, diye tekrarladım, o da yaşlı adamlar nasıl düşünürse aynen öyle düşünmeye koyuldu, dükkânın alt katına gidip beni kakamın ucu üzerinde mavi papatyalar olan beyaz külotuma ha değdi ha değecek bir halde bir köşede otururken bırakıverdi. Boş bir meyan şekeri kutusuyla geri döndü, şu rengarenk meyan şekerlerinin olduğu kutulardandı, boş bir gökkuşağı gibiydi ve bana buraya sıç, *shit*, dedi. Bu kadar küçük bir şeye mi, diye sordum. Evet, dedi, bir şeycik olmaz. Ben de artık patlamak üzere olduğumdan

külotumu indirip çömeldim. Ben küçük meyan şekeri kutusuna kaka yaparken Isora bana, sanki farkında olmadığım mühim bir şey yapıyormuşuz gibi, çok ciddi bir şekilde bakıyordu. Barbiler avlunun dört bir yanına saçılmıştı, kimisi koltuktaydı, kimisi masanın, kenin üzerinde yatıyordu, kimisi köşedeki plastik palmiyeye saplanmıştı ve ben onların dünyasında, barbilerin dünyasında bir meyan şekeri kutusuna kaka yapan dev bir canavardım. Külotumu çekerken hep kaka bulaştığını, babamın deyişiyle nikotin lekesiyle dolu olduğunu fark edip, Iso, bak, dedim. Isora bana, dert değil *shit*, ben sana bir ped yaparım, onu koyarsın, dedi. Tuvalete gidip avucunda rulo yapılmış tuvalet kâğıdıyla geri döndü. Regl olduğumda koyduğum gibi koy sen de külotuna ama kıçına doğru koy, dedi. Ben de hiç düşünmeden dediğini yaptım. Isora içinde leş kokulu koca bir kaka olan kutuyu kapatıp kimse bulamasın diye dükkânın alt katındaki buzdolaplarının arkasına, tavuk kanatlarıyla karideslerin durdukları yere koydu.

Ağustos ayına girmek üzereydik. Meyan şekeri kutusundaki kakanın üzerinden yaklaşık bir hafta geçmişti. Dersler çoktan bitmişti, tatil ödevlerimin henüz sadece iki sayfasını yapmıştım, Isora'ysa bitirmek üzereydi. Okula gitmediğimiz bunca günün birinde bile güneş çıkmamıştı, bulutlar gökyüzündeki kapalı bir kilit gibiydi, açılması imkânsız paslı bir kilit. O gün dükkânın önünde Isora'nın bisikletiyle oynamaya koyulduk, Sinson ve Gaspa, dükkânın önünde, annemin tabiriyle fingirdiyordu, Chela ara ara çıkıp içlerindeki ateşi söndürmek için köpeklere sürahiyle su döküyordu. Chela bütün sabah dükkândaki müşterilere içerideki bu lanet koku da ne böyle, bir yerlerde bir şey öldü herhalde, deyip durmuştu, bir süredir Chuchi'nin kendilerine bir gıdım jambonla bir gıdım peynir kesmesini bekleyen müşteriler de rahatsız olup, of, bu ne pis koku böyle Chela veya bu berbat koku da ne böyle, diyorlardı.

Chuchi, bir paket tavuk kanadı almak üzere alt kata indiği bir sefer, anneannem kızartıp bol soslu yapardı bana, dükkâna leş kokusunun lanet buzdolaplarından geldiğini haykırarak döndü de Chela koşa koşa alt kata indi. Seni canlı canlı doğrayacağım, lanet orospu! İliğini kurutacağım senin! Bugün senin kanını içeceğim, diye bağıra çağıra çıktı Chela yukarı, elinde de kakalı kutu vardı. O sırada bisikletin üzerinde olan Isora bisikletten indi, bisikleti yolun ortasına atıp orada öylece bırakıverdi. *Shit*, sen eve git, *bitch* şeytandan farksız, dedi. Ben de söz konusu Chela olduğunda korkudan altıma sıçtığımdan hızlı hızlı anneannemin evine yürümeye koyuldum.

O gece anneannemle mutfak televizyonundan *En clave de Ja* izlerken telefon çaldı, arayan Isora'ydı. *Shit*, dedi, cezalıyım, yarından sonraki güne kadar dükkânda çalışacağım, ayrıca *bitch* beni yine rejime soktu, kaka aynı katır boku gibiymiş, çok yiyormuşum. İyi de o benim kakamdı, diye yanıtladım. Evet ama ben *bitch*le nasıl başa çıkacağımı daha iyi biliyorum. Sonra da telefonu kapattı. Anneannem ertesi gün için patates soyuyordu, mutfak camından gökyüzünde patlayan havai fişekler gözüküyordu, patlıyorlardı çünkü mahallenin birinde bir kutlama vardı belli ki. Karanlık gökte titreşen devasa yıldızlara benziyorlardı.

iso_pinki_10@hotmail.com

O yaz Isora ve ben kültür merkezinde bilgisayar derslerine kaydolduk. Kaydolduk çünkü işin aslı mesincırda konuşmak istiyorduk. Öğleden sonraları boş tek bir bilgisayar bile olmuyordu çünkü kinkiler tüm ama tüm yerleri çoktan kapmış oluyordu, hatta neredeyse içeri bile girilmiyordu çünkü bilgisayar başındaki her bir çocuğun arkasında onu seyreden üç çocuk daha duruyordu. Bilgisayar dersleriyle bilgisayarları istediğimiz kadar kullanabilirdik. Dersler salı ve perşembe sabahları erken saatteydi, tüm derslere gitmek gerekmiyordu çünkü derse girmediğimizde öğretmen kızmıyordu. Anneler küçük çocuklarını bilgisayar kullanmayı öğrensinler diye gönderiyorlardı bilgisayar derslerine, Isora'yla ben bu yüzden mesincır hesabı bile olmayan küçük kız ve oğlan çocuklarıyla aynı kurstaydık. Biz harbiden eğlencesine gidiyorduk. Öğretmeni dinliyor gibi yapıyor ama aslında hiçbir şey öğrenmiyorduk. Öğretmen lacivert gömleği hep ter içinde olan bir adamdı, hava nasıl olursa olsun zavallıcık her daim sıcaktan pişiyor, bir eşek gibi de anırıyordu, ai ai bu ne sıcak, diyordu, ai ai çok sıcak. Bilgisayar öğretmeni tükürerek konuşuyordu, biraz tombuldu, satranç ve dama oynamaya bayılıyordu, satranç oynayan insanlardan hoşlanmazdım ben çünkü anladığım bir oyun değildi ve bende güvensizlik yaratıyordu. Bilgisayar öğretmenimizin en sevdiği şey bize Word'de renkli sayfa kenarlıkları yaptırmaktı. En sevmediği şeyse, bunu gayet iyi biliyorduk zira bir saplantı misali sürekli tekrarlayıp duruyordu, didişmekti. Sakin bir adamım ben, sorun sevmem, diye tekrarlayıp duruyordu. Anneannemin dediği

gibi, çok sabırlı bir adamdı. Isora'yla benim Word'de uğur böcekli sayfa kenarlığı yaptığımızı, artık doğruca mesincıra girdiğimizi bilmesine rağmen bize hiçbir şey demiyor, bilgisayarlarımızda mesincır sohbet penceresinin açık olduğunu görse bile görmezden gelip Word'le ilgili daha fazla şey açıklamaya devam ediyordu. Bir süre önce, bilgisayarları kültür merkezine yeni getirdiklerinde, yine aynı mart ayı civarı yani, bizden daha büyük bir kız, Zuleyma, şu barı olan Antonio'nun kızı, her birimize birer mesincır hesabı açmıştı. Isora daha ilk günden girmişti hesabına. Ben ikinci gün girmiştim, mesincıra girebilir miyim diye sormak için annemle babamın işten dönmelerini beklemem gerekmişti, onlar da çok geç döndüklerinden az daha anneannemle televizyon seyrederken uyuyakalıyordum. Isora hep her şeyi izinsiz yapardı, anneannesinin hiçbir şeyden haberi olmazdı, büyüklerin haberi olmadan tehlikeli şeyler yapmışmış yapmamışmış umurunda değildi, ayrıca kendisi ünlüydü, bir dükkânı vardı, hem ünlülerin yaptığı her şeyi affedivéririz.

Isora'nın hesabı benimkinden daha güzeldi. Onunki iso_pinki_10@hotmail.com idi ve nasıl kullanılacağını benden daha iyi biliyordu. Bilgisayar derslerinde bilgisayarı hep Isora'yla ortak kullanırdım çünkü işin aslı ben bilgisayarlardan pek anlamıyordum. Isora her şeyi hemencecik anlayıveriyordu. Bir gün Acaymo, kinkilerden biri, ona başka yerlerdeki insanlarla nasıl sohbet edileceğini anlattı da Isora öğrendiklerini hiç unutmadı. Bense kediler anneannem tavuk kanadı kızartırken ona nasıl bakıyorsa ekrana aynen öyle bakıyordum, gördüğüm şey hoşuma gidiyordu ama ne yaptığını anlamıyordum.

O gün bilgisayar öğretmeninin dikkati biraz dağılır dağılmaz Isora Chat Terra'ya girip iso_pinki_10@hotmail.com'u eklemelerini istedi. Mesincırdan birden çok ama çok fazla talep gelmeye başladı, öyle ki bilgisayar çöktü. Ben bilgisayar öğretmeni farkına varırsa diye çok gerildim ama Isora gülüp alçak sesle bana adileşme, *shit*, adileşme, dedi ve ekrandaki pencerelerden

birkaçını, sadece kendisini ilgilendirenleri açmaya başladı, benim fikrimin hiçbir zaman bir önemi yoktu çünkü, ardından da sohbete koyuldu.

isoracıkemrineamadeorospucuk: slm

carlossion: slm nbr?

isoracıkemrineamadeorospucuk: iyidir, senden?

carlossion: iyidir, fena sıcak bastı ;)

Gaz çıkarman gerektiğini, şimdi döneceğini söyle, diye önerdim. Isora bana cevap verme zahmetine bile girmeyip yazışmaya devam etti.

isoracıkemrineamadeorospucuk: fena sıcak evet aynı benim istiridyem gibi

carlossion: haha gerçekten mi? ben de yanıp tutuşuyorum

isoracıkemrineamadeorospucuk: nerelisin?

carlossion: mostoles sen?

Ha, orası neresi ki, diye sordum Isora'ya. Sanırım Médano falan civarı, dedi. Evet, Médano civarı. Hımm, ona kokuşmuş bir kırkayak mısın nesin yazsana diye devam ettim. Yine beni dikkate almadı.

isoracıkemrineamadeorospucuk: güneyli

carlossion: yaş kaç?

isoracıkemrineamadeorospucuk: 25 ve çok da edepsizim

carlossion: kameran var mı?

isoracıkemrineamadeorospucuk: sen açarsan ben de açarım

carlossion: tmm

isoracıkemrineamadeorospucuk: tmm

Bizim kameramız yoktu ama onun vardı. Carlossion'un motokrosunun gözüktüğü küçük karenin içinde birden devasa bir çük belirdi, çikolata dolgulu, üzeri bol toz şekerli hamur tatlısına benziyordu. Mordu ve damarlarla kaplıydı. Daha önce hiç

böyle bir şey görmemiştim, Isora gülmekten altına işedi ama aslında biraz korktuğunu biliyordum. Ekranı kapamaya çalıştım, Isora'dan kapamasını rica ettim, öğretmenin bizi yakalayacağını söyledim.

carlossion: sevdin mi küçük orospu?

Öğretmen ister istemez bize doğru döndü ve bilgisayarımızın önüne geldi.

carlossion: senin için böle semsrt ;)

Siyah bir domuz gibi terleyen öğretmen ekranda carlossion'un dev çükünü gördü, kıp ama kıpkırmızı oldu, anneannemin dediği gibi, öfkeden kıpkırmızı kesildi çünkü o kavga gürültü sevmeyen barışçıl bir adamdı ve biz zavallı adamcağızı bıktırmıştık artık.

carlossion: orda mısın?

carlossion: sevdin mi?

Kızlarla oğlanların hepsi dehşet içinde ekrana bakmaya başladı. Öğretmen bizi sınıfın kapısına götürüp cezalı olduğumuzu, haftanın geri kalanı boyunca derse katılamayacağımızı söyledi. Ben ağlamaya başladım ve anneanneme söylememesini rica ettim. Dışarı çıktığımızda Isora hâlâ gülüyordu, bense çok öfkeliydim. Beni anneannemin evine kadar bıraktı ama yol boyu tek kelime etmedim. Neredeyse yemek saati gelmişti. Gökyüzü tamamen griydi, sadece bulutlar, gece kadar kara bulutlar vardı. Önümüzde yahni tabağıyla mutfak masasına geçtiğimizde ince ince yağmur yağmaya başladı. Camdaki damlalara baktım ve içimi keder benzeri bir his kapladı. Tanrım, bu nasıl yoğun, iğrenç bir pus böyle, dedi anneannem. Yaz maz değil bu, diye yanıtladı Isora.

carlossion: ord msn?

Pepe Benavente şarkıları

Bence orgazm oluyor, dedi Juanita Banana. Kim, diye sordum. Rahip, dedi. Aa, sen nerden biliyorsun, dedim. Çünkü Julio (Juanito babasına hep adıyla hitap eder, hiçbir zaman baba demezdi) bana bir kadını çok sevdiğin zaman orgazm olduğunu ve onu hamile bırakabileceğini söyledi. Saçmalama, Juanito, dedi Isora, sikiştikleri zaman oluyor o, âşık oldukları zaman değil. Isora'nın ağzından sikişmek kelimesini duyunca ayağımın altında gıdıklanmaya benzer bir şey hissettim. Tüm öğleden sonramızı kilisenin arkasındaki, Bayan Carmen'in evinin karşısındaki, komisyonun Pepe Benavente şarkıları eşliğinde festival programını konuşmak, talep ettikleri parayı saymak, mangal yakmak, şarap içmek için toplandığı odanın hemen bitişiğindeki bahçelerde oynayarak geçirmiştik. Acayip sis vardı. Bayan Carmen başında şapkayla evin önündeki bir taşın üzerinde oturmuş köpeğin girişteki bitkilere, bakımsız banklarda büyüyen yabani papatyalara, duvar diplerindeki ekşi yonca saplarına çiş ve kaka yapışını izliyordu, zaten annem tam da bu yüzden bana yol kenarındaki ekşi yonca saplarını yeme, üzerlerine köpekler işiyor, derdi. Tüm öğleden sonramızı Juanita Banana'nın uydurduğu bir oyun olan avarecilik oynayarak geçirmiştik. Isora bütün günü porno film izleyip çilekli Clipper gazozu içen, aylaklık etmek dışında başka hiçbir şey yapmayan on beş yaşında bir çocuğun annesi, ben de babasıydım. Bahçedeki kuru otların üzerinde yatan ve komisyon odasında tekrar tekrar çalan *El polvorete* şarkısını dinleyen ergenimizle mütemadiyen

kavga ediyorduk, sonunda pus öyle yoğun bir hal aldı ki soğuktan kaçmak zorunda kaldık. Ayağımızda parmak arası terlikler, üzerimizde şort vardı, hepsi ot içinde kalmış, ayak tabanlarımız kömür gibi kara bir halde çıktık bahçelerden. Komite odasının önünden geçerken Isora fırsattan yararlanıp tam ortası yuvarlak ve çıkık olduğundan bir avokado çekirdeğine benzeyen, bir kaya misali koca bir göbeği olan Tito adındaki başkandan bu seneki kutlamalara Tony Tun Tun'u getirebilirler mi diye rica etti, madem Redondo'dakiler geçen sene getirmişlerdi bizim mahallemiz de hak ediyordu bunu. Bakalım paracıklar o kadarına yetecek mi kızım, o olmazsa başkası olur, diye yanıtladı ve her birimize bir parça etle ekmek verdi, Juanita kiliseye çıkan yokuşu memnun mesut bir şekilde tırmandı, biz de arkasından. Meydanı yoldan ayıran korkulukların yanından geçerken Isora'nın gözlerinde hemen tanıdığım bir ifade gördüm. Yakınımızda fingirdeşen birileri vardı, ne zaman fingirdeşen birileri olsa o gözler ışıl ışıl olur, parıldardı. Isora, baksanıza ne de rahatlar, dedi. Korkulukların arasından başımızı hafif uzattık ve birden adamın biriyle oynaşan kişinin Isora'nın teyzesi Chuchi olduğunu fark ettik ama adamın kim olduğunu göremedik. Çok geçmeden muck mucklar arasında yüzünü gördük. Damián'dı, El Amparo'dan gelen rahip yardımcısı. Chuchi'den yaklaşık altı yaş küçüktü ve Isora hep onunla alay ederdi, adamın kafası sike benziyor da ondan rahip olmak istiyor derdi, çünkü *bitch* hep rahiplerin birer sik kafa olduklarını söylerdi.

Juanito sustu kaldı, beti benzi atmıştı, çok geçmeden de aah, doğru ya, orgazm öpüşerek olmuyor, unutmuşum, doğru, doğru, diye bağırdı. Bir yandan bunu söylerken bir yandan da elleriyle bacaklarına vuruyordu. Şşş, çocuk, kes sesini Juanito, dedi Isora ona, sesimizi duyup da onları dikizliyoruz zannedecekler, farkında değil misin? Bunun üzerine Juanito parmaklarını ağzına götürüp dudaklarını kilitliyormuş gibi bir hareket

yaptı ve görünmez anahtarı kıç çatalıma attı, ben de of, amma da abarttın, dedim. Osur osur ipe diz, seni pislik, diye yanıtladı. Isora, bardan Zuleyma'nın kendisine kadınların sikiştikten sonra amlarının zonklamaya devam ettiğini söylediğini anlatıyordu. *Kuku* değil de *am* dedi ve ben kendimi ona çok uzak hissettim. Cümle boğazımdan kötü bir şekilde geçti, gitmemesi gereken bir yere sürüklenen, anneannemin tabiriyle eski yoldan giden bir yemek parçası gibi boğazıma takılmıştı sanki. Isora'nın bambaşka, ucunu bile göremediğim bir yerde olduğunu fark ettim ve bir an için korkuya kapıldım, naifliğimin farkına varmasından, sürekli başımı sallayıp onu onaylamamdan ve ağzımı açmamamdan bıkmasından korktum. Abim Goyo bana ne anlattı abicim biliyor musun, dedi Juanito. Isora pür-dikkat rahip Damián'la Chuchi'nin oynaşmasını izliyordu. Bana lisede oğlanların kazaklarını masanın önüne koyup kendilerini örterek kamışlarına dokunduklarını söyledi. Iyy, iğrenç, diye yanıtladı onu Isora. Ayrıca dediğine göre bir kıza göz kırparlarsa bu onu düşündükleri anlamına geliyormuş. Isora yeniden teyzesine baktı ve kıçındaki külotu çekiştirdi. Bir öksürük tuttu ve birden hadi gidelim artık buradan, dedi. Kalan bir gıdımcık etini yiye yiye yola koyuldu.

Dükkânın önüne geldiğimizde Isora Chela'dan bize revilla salamlı sarı peynirli sandviç yapmasını istedi. Sandviçleri bize verince Juanita Isora'ya el salladı. Ben hiçbir şey demedim çünkü yine vedalaşmak çok zoruma gitmişti, elimde sandviçle doğruca yolu tırmanmaya koyuldum. Juanita peşimden geliyordu. Eve sahil şeridinden döndük, yağmur damlacıkları düşüyordu gökten. Juanita, seksen yaşındaki ihtiyar bir kadın misali, bu çisenti işte insanı hasta eden, bu çisenti işte insanı hasta eden, diye tekrarlayıp duruyordu. Birden gözümün önüne yetişkin hali geldi; Güney'de, bir domates kooperatifinde çalışıyordu, neredeyse keldi ve bir dişi çürümüştü, zihnimde onu,

seksen yaşındaki ihtiyar bir kadın, yaşlı bir kadın misali, durmadan sıkı giyinin çocuklar, sıkı giyinin çocuklar, bu çisenti işte insanı hasta eden derken onunla alay eden bir yığın adamın ortasında üzgün bir halde canlandırdım.

Bir karatavuğun tüyleri gibi kapkara gözler

İsa'nın mabede takdimi bayramıydı ve acayip bir toz bulutu vardı. Gökyüzü bulut ve toz topraktan ibaretti. Ben bazen havada uçuşan tüm bu toz toprağın sorumlusunun biz olduğumuzu düşünüyordum: Gökyüzünü kaplayan kara bulut tabakası nefesimizin dışarı çıkmasına imkân tanımıyor, hava ağırlaştıkça ağırlaşıyordu ve nihayetinde biz boğulmaya başlayacak hale geliyorduk. İsa'nın mabede takdimi bayramıydı, Isora'nın en sevdiği gün, her daim boynunda taşıdığı, ağzına soktuğu ve sürekli cukcuk emdiği siyahi meryeminin günü. Günün ilk ışıklarıyla onun evine gittim, anneannemin evinin girişinin bir köşesinde bulduğum bir demet sapsarı ekşi yonca götürdüm yanımda. İşin aslı etrafta pek de ekşi yonca kalmamıştı artık çünkü yazla beraber kuruyorlardı ve hepsinin yeniden sarı ve lezzetli bir hal alabilmesi, bizim de keçinin memesindeki tekeler gibi onları emebilmemiz için -cuk cuk cuk, oh serin serin- ta kışa kadar beklemek gerekiyordu.

Isora'ya ekşi yonca demetini verdim, onu kutladım ve ona Saray'ın anneannemin evine telefon edip havuzda oynayacak mıyız diye sorduğunu anlattım. Saray'ın dev bir plastik havuzu vardı. Babası evlerinin yanındaki kimsesiz, sahipsiz bahçeye kurardı havuzu. Yaz başında kuyu suyuyla doldururlardı havuzu, her ne kadar arada sırada (ipekböcekleri misali kalın kaşları olan, güneydeki otellerde havuz temizleyen) Gracián'ın getirdiği klordan azıcık atsalar da yazın ilerleyen günlerinde havuz yeşil, yeşil ve durağan bir hal alır, yosun, ölü böcek ve başta

küçük olan ama sonradan lagünlerdeki kayabalıkları gibi kocaman olan larvalarla dolup taşardı.

Isora'yla ben Saray'ın havuzuna gitmeye bayılırdık ama ancak o bizi davet ettiği zaman gidebiliyorduk, ne de olsa Saray'ın evi öyle bir anda kapısında belirebildiğimiz dükkân gibi değildi. Boğulanlar ve cankurtaranlar oynarken -Saray'ın havuzundaki favori oyunumuzdu- hep bir boğulan iki de cankurtaran olurdu. Boğulan kişi gerçekten fenalaşıncaya kadar suyun altında nefesini tutmak zorundaydı, cankurtaranlar onu ancak o zaman kurtaracaklardı. Doğrusu boğulan olmaktan pek hoşlanmazdım çünkü zaman zaman oyunu o kadar ciddiye alırdım ki kafam davul gibi oluncaya, gerçekten çok ağrıyıncaya dek nefesimi tutardım. Ayrıca suyun altında çok uzun süre kalınca dışarı çıktığımızda yüzümüz yosundan yeşil yeşil olurdu ve anneannemden azarı yerdim.

Ailesinin El Amparo'da bir büfesi olduğu için de Saray'ın havuzuna gitmeyi çok severdik. Bir sandviç büfesinden söz ediyorum. İşten gecenin köründe, biz artık açlıktan ölür, gözümüzden uyku akarken döndüklerinde üçümüze de birer sandviçle bol ketçaplı, mayonezli, hardallı ve daha bilumum şeyli kızarmış patates getirirlerdi. Saray'ın evinde gece geç saatlere kadar bu yüzden, sandviçleri ve üzerlerinde her renkten sos olan patatesleri yemek için kalırdık. Isora yumurtalı, filetolu, peynirli ve salatalı kruvasana bayılırdı, bense etli-peynirli sandviçe bayılırdım. Saray'a hep mısır ekmeği arası peynir ve jambon getirirlerdi çünkü zavallıcığın, annemin bana dediğine göre, midesi hassastı, sürekli bardaki kızartmalardan yemekten midesi mahvolmuştu zavallıcığın, Isora da bu yüzden yola sıça sıça gidenin El Paso del Burro cadıları değil de Saray olduğunu söylüyordu zaten. Sonra, yemeği bitirdiğimizde, Isora'yla ben çatlayacak gibi olurduk artık ve Isora neredeyse hemen her zaman havuzun olduğu bahçenin bir köşesine, boğazı tahriş olmuş bir köpek misali, öyk öyk diye kusardı.

Babam ailesi ona bir bebekmiş gibi davrandığından Saray'ın biraz tuhaf olduğunu söylüyordu. Bizden iki yaş büyüktü aslında ama bazen dört yaş küçükmüş gibi oluyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse ikimiz arasından Saray'la daha iyi anlaşan kişi bendim, Isora değil. Onunla oynamaya daha sık giderdim ve onu daha iyi tanıyordum, bunun esas sebebi evinin benimkine çok yakın olmasıydı. Genelde herkes Isora'yı benden daha çok severdi: daha delidoluydu, daha atılgandı, daha kanlı canlıydı ve ağzı daha iyi laf yapardı. Yaşlılarla nasıl konuşulacağını bilirdi, gençlerle de öyle, bense bilmezdim. Beni tercih eden tek kişi Saray'dı.

O gün Saray bana her zamankinden de yapışıktı. Boğulanlar ve cankurtaranlar oynarken hep ikimizin cankurtaran, Isora'nınsa boğulan olmasını istiyordu ve bu durum Isora'nın bir gıdımcık olsun hoşuna gitmiyordu. Sırf mecburiyetten iki kez boğulanı oynadı, oyunlarda her şeye karar veren kişi olmaya alışıktı ama bu kez karar veren Saray'dı çünkü plastik havuz onundu, mekân onundu, gerçi tam da onun değildi tabii ama ailesi kiralamıştı işte. İkinci kez boğulanı oynamak zorunda kaldığında Isora havuzdan yosundan yeşermiş bir surat ve büyük bir öfkeyle çıktı. Çürük ve kızgın bir balığa benziyordu. Benden bu kadar arkadaşım, bir daha da sıçtığımın boğulanı moğulanı olmam ona göre, dedi Isora ulurcasına. Peki, peki, pekiii, diye yanıtladı Saray. O zaman şimdi modelcilik oynayalım, diye bildirdi. Modelcilik Saray'ın uydurduğu bir oyundu; içimizden biri bir günlüğüne süper güzel oluyor, Saray'ın annesinin kıyafetlerini giyebiliyor, makyaj yapabiliyor, Saray'ın evinin merdivenlerinde defileye çıkabiliyordu, merdivenler döner merdivendi ve işin aslı biz o merdivenlere bayılıyorduk. Isora ve ben büyüdüğümüzde döner merdivenimiz olduğunu, kocalarımızla hep beraber aynı evde yaşadığımızı hayal ederdik.

Havuzdan çıktık, ıslak ıslak, aynen olduğumuz gibi, terliksiz merliksiz koşa koşa Saray'ın evine girip döner merdivenleri

tırmandık ve anne babasının yatak odasına geçtik. Orada Saray annesinin dolabının son çekmecesini açtı. Saten ve parlak, pullu, püsküllü bir sürü kıyafet vardı, hepsi de Saray'ın annesinin gençliğinden, Güney'deki otellerde sihirbaz yardımcısı olarak çalıştığı dönemden kalmaydı; Saray işte bu sebepten annesinin bir zamanlar ünlü olduğunu söyleyip duruyordu. Daha Saray annesinin dolabının son çekmecesinden en seksi kıyafetleri çıkarırken Isora sinirinden Candelaria Meryemi zincirini kemirmeye başlamıştı bile. Saray tüm kıyafetleri çift kişilik yatağın fuşya rengi saten yorganına koyup bize döndü. Bir günlüğüne süper güzel olacak kişiii... sensin, dedi ve beni işaret etti. O an gerçekten de acayip gerildim çünkü her ama her koşulda bir günlüğüne süper güzel olacak kişinin Isora olmasını tercih ederdim, havuzda olanlardan sonra Saray'ın beni seçmesinin bir gıdımcık bile hoşuna gitmeyeceğini biliyordum çünkü. Pufff, gerçekten mi ya? Bugün benim isim günüm ama arkadaşım ya! Gerçekten mi? Benden bu kadar, artık sizinle oyun moyun oynamayacağım çünkü ikiniz de bencilsiniz, bu yapılmaz ama abi ya, dedi Isora gözleri öfkeden yuvalarından fırlamış bir halde. Sonra da yatak odasının yanındaki tuvalete girip kapıyı ardından kapattı. Sen buraya otur, ben de sana makyaj yapayım, dedi Saray bana. Ben az önce yaşananlar nedeniyle korkudan donup kaldığımdan Saray'ın annesinin makyaj masasının sandalyesine oturdum ve bana istediğini yapmasına izin verdim.

Makyaj çantasındaki tüm renkleri yüzüme sürdükten ve beni altı elbise giymeye zorladıktan sonra Saray artık gidebileceğimi, kendisinin yorgun olduğunu, birazcık kestireceğini söyledi. Bir kız çocuğunun nasıl olup da üç aylık bir bebek gibi öğle uykusu uyuyabildiğini aklım almıyordu doğrusu ama söyleneni yaptım, kıyafetleri çıkarıp Isora'nın girdiği tuvaletin kapısını çalmaya gittim. Iso, hadi gidelim artık, Saray uyuyacakmış. Bugün sandviç yemeye kalmıyor muyuz yani, diye sordu

tahta kapının ardından. Hayır, yorgunmuş, öyle dedi. Bunun üzerine Isora kapıyı açıp beni beklemeden doğruca döner merdivene yöneldi. Peşinden gittim. Saray'ın evinin girişinde küçük bir ayna vardı. Yüzüm korkunç görünüyordu. Ruju hep dışarı taşırmıştı, gözlerimse bir karatavuğun tüyleri gibi kapkaraydı. Leş gibi yüzümle Isora'nın yanına koştum. Bana bakakaldı ve Candelaria günü için keşke bana makyaj yapılsaydı, dedi. Daha sakin, tuhaf, hani belki de üzgün bir hali vardı. Yere diktiği bakışları donuk donuktu. Zinciri alt dudağındaydı, boynunu o kadar sıkıyordu ki neredeyse derisini sıyırıyordu. Asfalttan gözlerini ayırmıyor, yerdeki taşlara tekmeler atıyor, iç geçiriyordu. Kıçındaki külotu çekiştiriyor, iç geçiriyordu. Anneannemin evinin kapısına kadar geldik, kollarını vücuduna yapıştırmış bir halde öylece kalakaldı, iki sopa gibi kaskatıydı kolları. *Shit*, sen benim arkadaşımsın değil mi? Elbette, sen benim en kral arkadaşımsın, diye yanıtladım. Ya yok, gerçekten soruyorum. Gerçekten arkadaşım mısın? Eee, evet, arkadaşınım. Birkaç sarı kedi yoldan koşarak geçti, onlara baktık. Yine iç geçirdi, külotunu çekiştirdi. Sence annem güzel miydi, dedi birden. Evet, annen çok güzeldi. Komodinin üzerindeki fotoğrafta süper güzel. Evet, saçları pırasa gibi dümdüzdü, benimkinden daha düz, diye yanıtladı. Sonra da arkasını dönüp aşağı doğru yürümeye koyuldu. Her üç adımda bir kıçını kaşımanın verdiği o kendine özgü topallamasıyla yokuşu inişini izledim. Kavşağa geldiğinde arkasını döndü, yavaşça, elinde baston, kafasında Los Dos Caminos hırdavatçısının şapkası olan yaşlı bir adam gibi yavaşça döndü arkasını. *Shit*, Melva'nın evine kadar benle gelsene lütfen, ben hep seninle geliyorum.

Edwin Rivera

Oğlanlardan oldum olası hazzetmemişimdir ama nedense hep onlara âşık olmam gerektiğini zannetmişimdir. Bir seferinde, uyumadan önce, baykuşlar pencerenin ardında öterken ve ben de baykuşların aslında kuşa dönüşmüş orman cadıları olduklarını düşünürken babam bana güzel şeyler düşünmemi, şayet güzel şeyler, gerçekleşmesini istediğim şeyler düşünürsem uykuya dalabileceğimi söylemişti. Okuldan sevdiğimi sandığım bir oğlanla sevgili olduğumuzu, pırıl pırıl güneşli bir günde yolu beraber, el ele tırmandığımızı hayal ettiğimi ve işe yaradığını, uykuya dalabildiğimi hatırlıyorum. Böylece bunu her gece yapmaya başladım ve hep işe yaradı, hâlâ da yarıyor. Bu işe yaramıştı yaramasına ama aslında oğlanlardan epey iğrenirdim, biz oynarken kiliseye doğru çıkan çöp kamyonunun kokusundan nasıl iğreniyorsam öyle iğrenirdim, çöp kutularından, köpeklerle kedilerin popolarından çıkan beyaz kurtçuklardan nasıl iğreniyorsam öyle -anneannem çok fazla La Candelaria çikolatası yediğim takdirde benden de beyaz kurtçuklar çıkacağını söylerdi-, çöp torbalarının altından akan sudan nasıl iğreniyorsam öyle iğrenirdim, annemin kimsenin kendisini görmediğini zannedip de göbek deliğinden çıkarıp kokladığı, sanki ezilmiş bir fareyi tam dört sene boyunca bir spor ayakkabısı kutusunda saklamışsınız gibi leş kokan kirden nasıl iğreniyorsam öyle iğrenirdim. Büyüdüğümde Jerry Rivera'ya benzer, bir gardırop gibi kocaman, yüzü tıraşlı ve temiz, suyla ıslatılmış saçları arkaya yatırılmış bir erkek arkadaşım olmasını istediğimi zannederdim. Veya yine onun gibi ama birazcık daha az yakışıklı

kardeşi Edwin Rivera'ya benzer bir erkek arkadaş. Ama büyüdüğümde. Küçük bir kızken oğlanların bana yaklaşmasını istemezdim.

O gün Iso'yla dükkâna Coles Bahçesi Futbol Kulubü'nün olduğu toprak yoldan gidiyorduk, Ayoze ve Mencey bir kaleden diğerine şut çekiyordu. Kaleler iki tarafında da ikişer tane olmak üzere dört büyük taştan yapılmıştı. Isora sahanın ortasından geçti, çocuklar da ona bağıra çağıra bir şeyler demeye başladılar, ben sahanın ortasından geçmek istemiyordum aslında çünkü üzerime top atmalarından korkuyordum ama Isora geçtiğinden ben de arkasından gidiverdim. Her şey bir anda oldu. Sahanın öbür ucuna vardığımızda Isora çoktan onlara, olur, sizinle oynarız, deyivermişti bile. Ben Ayoze ve Mencey'le oynamak istemiyordum, Juanita Banana hariç tüm erkek çocuklarla olduğu gibi onlarla olmaktan tiksiniyordum. Hoyratlardı, sadece popoellemece oynamak istiyorlardı ama işte Isora da hoyrattı, belki de bu yüzden o gün oğlanlarla oynayalım istemişti, barbi oynamaktan, eleştirilerden, evlerden, depolardan, süper güzellerden ve çam yarmalarından bıkmıştı artık, kuşlara top atmak veya bir şeyleri havaya uçurmak istiyordu. Her şey çok çabuk oldu, o kadar çabuk oldu ki, farkına bile varmadan bir anda kendimi Mencey'in bisikletinin arkasında buluverdim; Isora da Ayoze'ninkindeydi. Bizi dükkânın aşağısında, Antonio'nun barının epey ilerisinde bir yere götürdüler. Sonunda upuzun eğreltiotları olan devasa bir patates bahçesiydi burası, çamların değil de eğreltiotlarının olduğu bir orman gibiydi. Küçük insanlar için bir orman.

Ağustos ortasında bir gün akşam yedi civarıydı. O saatlerde güneş artık gri bulutların ardına saklanmıyor, El Amparo'nun sırtına yapışmaya başlıyordu. Bisikletleri arazinin girişinde bırakıp bir futbol sahası kadar büyük olan patates bahçesinde keçiler gibi koşmaya başladık, koştuk da koştuk, keçi gibi koşarken bir yandan da ekşi yonca saplarını yolup yolup ağzımıza

atıyorduk. Isora emiyordu sapları, Ayoze ve Mencey de emiyordu, bense ısırıyordum, yoncalar damağımı yakıyor, tüm bedenime bir ürperti yayıyorlardı, daha hızlı koşmaya başladık, hızlandıkça hızlandık, patates çalılarının üzerinden atladık, keçiler gibi kayalara tırmandık ama anneannemin dediği gibi keçiler hep belalarını ararlar.

Bahçenin sonuna gelip de tüm patatesleri çoktan mahvettiğimizde birden durduk ve oğlanlara çarptık, onlar gözlerini eğreltiotlarına dikmişlerdi, ne kadar uzun olduklarını görünce, nasıl da güzel ama, dediler. Sonra da çömelip otların altından dört ayak üzerinde yürümeye başladılar. Yürüdüler, yürüdüler, sonunda gözden kayboldular, eğreltiotu ormanı onları yutmuştu artık. Isora'ya baktım, tükürüğümü yuttum, tükürüğüm kuruydu, damağım da saplardan dolayı sert sertti. Isora çömelip eğreltiotu ormanına girmeye başladı, hadisene, *shit*, dedi bana da. Hayır, Iso, gecikirsem bana kızarlar, ama o yine, hadisene, *shit*, gıcıklaşma, dedi. Gökyüzüne baktım, El Amparo dağında güneş çoktan parıl parıl parlıyordu. Işık omuzlarımı tırmalıyordu, güneş bu kadar parladığında günün artık çekilmeye başladığını biliyordum. Yine de çömelip Isora'yı takip ettim. Onu takip ettim çünkü ondan uzaklaşmak, onu ertesi güne kadar görmemek bana ıstırap veriyordu. Eğreltiotları bizi yavaş yavaş yuttu, önce Isora'yı, ardından da beni.

Oğlanların bağırışlarını ve kahkahalarını duyuyorduk ama onları bir türlü bulamıyorduk. Annelerini arayan iki teke gibi ilerledik, taşlar dizlerime batıyor, eğreltiotlarının yaprakları saçlarıma giriyordu, bazen öyle bir dolanıyorlardı ki çığlığı basıveriyordum. Isora'nın kıçı burnumun dibindeydi, diz hizasından kesilmiş eşofmanı en fazla ne kadar kısaltılabilirse o kadar kısaltılmıştı. Kırmızı beyaz çiçekli yırtık külotu, külotundansa içi gözüküyordu, poposu kocamandı, sağa sola sallanışını izlemek hoşuma gidiyordu, annem malı meydanda derdi, bir sağa bir sola tın tın tın. O kadar hızlı ve o kadar rahat hareket

ediyordu ki tüm hayatını eğreltiotu ormanları arasında sürünerek geçirmiş gibiydi.

Tünelin sonunda üzerinde dört incir ağacıyla devasa bir moloz yığını dışında başka pek bir şey olmayan bir arazi vardı. Oğlanlar incirlere taş atıyor, yere düşüp de patlamalarını kahkahalarla izliyordu. Isora hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Mencey bir hamle yapıp koşa koşa moloz yığınına çıktı, Isora da bana tek kelime etmeden, dönüp yüzüme bile bakmadan onun peşinden gitti. İçim öfkeyle doldu. Ayoze, bana, deli bunlar, boş ver sen onları, ikisi de gıcık işte, hadi gel senle süper güzel bir yere gidelim, incir ağaçlarının hemen arkasında, dedi. Canım onunla gitmek istemiyordu, canım orada olmak istemiyordu, güneşin alçalıp da El Amparo'nun sırtını okşadığını görmek istemiyordum. Geç oluyordu, ben sadece Isora'yı saçından tutup öldürmek, saçlarına yapışıp onu yerde sürüklemek, bir kertenkeleyi sıkar gibi sıkmak istiyordum, tıpkı kedilerin küçücük oldukları zamanlar gibi, çok severdim onları, onlarsa bana aldırmazlardı bile, benimse onları, gözlerini bile yerinden çıkarasıya mıncık mıncık mıncıklamak gelirdi içimden.

Isora'yla Mencey'in bağırış çağırışlarıyla kahkahaları uzaktan duyuluyordu, ben de gecenin köründe işemeye kalkan ve evin koridorlarında zombi gibi yürüyen biri misali isteksizce Ayoze'nin arkasından yürümeye devam ediyordum. Karanlık bir oyuğu olan dev bir taş duvarın önüne geldik. Ayoze içeri girelim, içerisi güzel, hem de soğuk, dedi. Dev taşın üzerindeki oyuk bir tür mağaraydı, yerler çam iğnesiyle kaplıydı. İçerisi keçi, kedi kakası ve köpeklerin pati yastıklarının arası kokuyordu. Yere yat, dedi bana Ayoze. Nedenmiş, diye sordum. Çünkü, dedi. Ben de yattım, o da üzerime yattı, göğsümde soğuk bir taş levha misali ağırlığını hissettim, yerdeki küçük taşlar sırtıma batıyordu. Ağzı çiğ yumurta, kümesten topladığımız üzerlerinde tavuk pisliği olan yumurtalar gibi kokuyordu; anneannem bana yağda yumurta yapmak için beni bir tane seçmeye

gönderirdi, ben de o piti piti, karamela sepeti diye şarkı söyleyerek hepsine dokunurdum, şarkının sonunda çıkan yumurtayı anneannem pişirir, ben de yerdim.

Yanandağın oralardan kedi boku kokulu bir rüzgâr esti, mağaranın zeminini yalayıp geçti. Hafif kımıldandım, tiksinti bedenimin tam ortasına çarpan bir top misali güm güm mideme vurmaya başlamıştı çoktan ama oğlan bedenini benimkine iyice bastırdı, ayrıca elleriyle bir şey yaptığını hissettim. Rüzgâr uğulduyordu. Gitmem lazım, annem kızacak. Birazcık daha, pantolonunu indirsene, bir şey deneyeceğim. Lütfen ama Ayoze, gerçekten bak annem çok kızacak. Sadece bir saniyecik sürecek, diye yanıtladı. Bunun üzerine pantolonumu indirdim, o da külotumu tutup aşağı, baldırlarıma doğru çekti, o an bir defasında rüyamda Isora'nın bana kedilerle dolu bir küvet hediye ettiğini, benim de su yerine kedi tüyleriyle yıkandığımı, bir daha da hiçbir kıyafetimde kedi tüyü olmadığını gördüğümü anımsadım, derken bir anda kukuma yumuşak bir şeyin girdiğini hissettim ve midemde bir kramp, bir tür acı hissettim, tıpkı babamın koca bir dal yenidünya, üzerine de beyaz peynirli sandviç yiyip de kustuğu ve ishal olduğu zaman gibi, annem yenidünyayla süt karıştırılmaz demişti o zaman ona, hele de yemekten hemen sonra uyunduğunda, çünkü o zaman süt midede kesiliyormuş, Ayoze bütün gün güneşin altında, avluda takılmaktan dili dışarıda bir köpek gibi, babamın deyimiyle güneşte kurutulmuş bir köpek gibi nefes alıp veriyordu. Bir adamın, Toby, seni piç kurusu, diye bağırdığını duymamızla Ayoze'nin göğsünü benimkine bastırarak pantolonunu hızla yukarı çekmesi bir oldu. Üzerinden yıllar geçse de hatırlayacağınızı bildiğiniz bir şeyi kokladığınız zamanki gibi tıpkı, o yumurta kokusu burun deliklerimden içeri doldu, beni için için kemiren korkudan güç alarak ben de külotumla pantolonumu çektim. Ayoze'nin üstü başı toprak içindeydi. Bacaklarında raptiyeler misali çıkmaya başlayan küçük küçük tüyler vardı. Ayağa kalkıp gömleğimdeki böceklerle otları

tek tek ayıklamaya başladım. Yeniden Toooby diye bağıran kişinin sesini duyduk. Isora ve Mencey merdivenlerden koşa koşa inip yanımıza geldiler. Iso, ben gidiyorum, dedim. Iso, ben gidiyorum, hepsi buydu, başka tek kelime etmedim ve eğreltiotu ormanına girmeden, bahçenin kenarından yürümeye koyuldum. Patateslerin hizasına gelip de arkama baktığımda güneş El Amparo'nun arkasında alçalmaya başlamıştı. Bulutlar ışığın süzülmesi için aralanıyordu, akşamın o saatinde, çam ağaçları, patatesler, toprak, bana dünyanın nerede bittiğini söyleyen deniz, her şey turuncuya kesmişti bile.

Her patatesten yarım kilo

Eğreltiotu ormanının ertesi günü Isora'nın evine gitmedim. Uyluklarımla kukum kene ve pire doluydu, tüm vücudum kaşınıyordu. Anneannem bütün sabahını onları ayıklamakla geçirdi ve bana sürekli hangi deliklere girdiğimi sorup durdu, eminim sefalet ve pire dolu sokak köpeklerinin peşindeydin, yoksa bu kadar pireyi başka nereden kapacaksın, diyordu. Anneannemin pütürlü tırnaklarıyla pireleri çıtlatmasını, anneannemin öksürüp öksürüp bu balgam beni öldürecek, ben hapı yutmuşum kızcağızım, deyişini duyunca birden, tıpkı ıtırlar ve gül çalılarıyla dolu bir çiçek yatağına düşüp de bütün vücuduma dikenler battığında ve elimden ağlamaktan başka bir şey gelmediği zaman olduğu gibi salya sümük ağlamaya başladım. Benim bacaklarımla kukumdaki kene ve pireler dışında bir sebep göstermeksizin dur durak bilmeden ağladığımı gören anneannemin keyfi iyice kaçtı ve bana, kızcağızım seni istavroz çıkarmaya götürsünler, nedenini bilmiyorum ama bana öyle geliyor ki korkuyorsun, betin benzin atmış senin, dedi. Bense keneleri, pireleri ve korkuyu mağarada, Isora beni yalnız bıraktığında, Isora beni beş para etmez bir oğlanla takılmak için yalnız bıraktığında kaptığımı içten içe biliyordum artık.

Eğreltiotlarının ertesi günü canım Isora'yı görmek istemedi. Adını anmak bile içime zehir saçıyordu. Tüm sabahı, onun tabiriyle, anneannemin birtakım zımbırtılarla uğraşmasını izleyerek geçirdim. Kahvaltıda bir bardak sıcak süt içip tereyağlı ekmek yedik. Ekmeği fırıncı getiriyordu ve içinde anason vardı. Ben anason sevmiyordum, anneannem tek tek elleriyle

ayıklıyordu anasonları ekmekten. Küçük tavukları besledik, televizyon karşısında patates soyduk. Beni ne zaman patates soyarken görse anneannemin keyfi hep büsbütün kaçardı. Her patatesten yarım kilo çıkardığımı söylerdi. Ben yine de gözlerim anneannemin izlemeyi en sevdiği program olan *Los Ranger de Texas*'ta soymaya devam ederdim. Öğle yemeği vaktinde Ovi Dayı odasından çıktı, soslu kızarmış tavuk ve patates yedik. Isora'nın anneannemin pişirdiği tavukları nasıl yediğini, ağzını hasta bir köpek, dağda bayırda, haftalarca ağzına tek lokma koymamış, çöpteki çürük yemek artıklarını çiğnemeden yutu yutuveren kaybolmuş bir köpek gibi açıp kapayışını hatırladım. Isora yemek yerken çok ses çıkarırdı, dişleri boş bir su birikintisindeki yosunlara basıp da vıcık vıcık ses çıkaran ayaklardı sanki.

Yemekten sonra Ovidio Dayı pembe dizi ve *Corazón Corazón* dışında en sevdiği şey olan Cantinflas'ın filmlerini izlemek için tekrar odasına kapandı. Pembe dizi çoktan başlamıştı bile, kukumdaki ve uyluklarımdaki kaşıntı da yeniden ortaya çıkmıştı. Yumruklarımı sıktım. Kaşınmamak için kendimi öyle bir tutuyordum ki gözkapaklarım titriyordu. Isora'nın Mencey'le beraber yamaca tırmanırken görüntüsü zihnimde belirdi. Yavru güvercinlerin güçsüz ve işe yaramaz olduklarında besili kardeşleri onları havaya attığından yuvalarından düşüşü geldi aklıma, yere çakılıverirlerdi. Ben de buydum işte, tüyleri henüz çıkmamış, pire dolu bir kuş, kalbi yorgun, gagası açık bir kuş, gagasını açmış Isora'yı bekleyen, Isora'nın sözcüklerini, saçlarının uçlarından gelen kek kokusunu, içleri kayalıklara çarpan alçalmış deniz misali siyah, dibinden kesili ve çürük tırnaklarını bekleyen bir kuş. Ağlama isteği duydum, anneannem küçük bir çocukmuşum gibi bana koltuk çıksın, Isora'yla konuşmama kararı aldığım o iki üç gün artık bitsin gitsin istiyordum, şimdiden özlemiştim onu. Ne zaman Isora'ya kızsam kendimi perişan halde hayal etmeyi severdim. Sırf onun hayatında ne kadar

önemli olduğumu bilsin diye bacağımı kırmayı ya da ocakta kolumu yakmayı geçirirdim aklımdan. Bir yerlerimi yakmak veya kırmak yerine ısırıklarım yanandağ gibi alev alev yanıncaya dek külotumun üzerinden kaşıdım durdum. Ağlamadım. Kendimi iyice sıkıp televizyon izlemeyi sürdürdüm. Anneannem hâlâ akşam yemeği için patates soyuyordu. Mutfaktan Ovidio Dayı'nın sulu kahkahası duyuluyordu, boğulan bir balık sesine benziyordu kahkahası. Her daim üzgündür benim Ovidio Dayı'm, hep kamburdur, sadece pembe diziyi ya da Cantinflas'ın filmlerini izlerken güler benim Ovidio Dayı'm.

Derken telefon çaldı, koşa koşa gidip açtım. Arayan oydu. Soluğunu bir diken gibi hissettim, sesi gizli gizli jelibon yiyormuş gibi çıkıyordu, ağzında kilolarca çekirdek olan bir hamster sesi, *shit*, yarın kanala oynamaya geliyor musun, dedi. Ondan nefret etmeye kararlı olmama rağmen, evet, dedim, penca marka ayakkabılarıyla sırtımda yürüse de evet derdim, gözlerime tükürse de evet derdim, yine evet derdim. Telefonu kapattım, mutfağa dönerken arkadan Ovidio Dayı'nın kahkaha sesleri geliyordu hâlâ. Camdan dışarı baktım, Ovi Dayı neden bunca yıldır dört duvar arasında, neden bunca yıldır hasta acaba diye düşündüm, kafadan hasta diyordu annem. Manik, manyaklık var onda, derdi dedem bundan yıllar yıllar önce, ben küçücükken ve o henüz gitmemişken. Sonra denizi gördüm, hep aynı şey gibi görünen denizi ve gökyüzünü, o her günkü gri ve yoğun kütleyi. Mahalledekilerin hüznünün bulutlardan, pembe dizi saatinde enseye, omurganın tam tepesine mıhlanmış bulutlardan kaynaklanıyor olabileceği geldi aklıma.

Göğüste bir bıçak

Gün öyle kapalı ağardı ki biz mahalle sakinleri ya yağmur yağsın ya da güneş açsın, yeter ki böyle devam etmesin, birinden biri olsun diye gergin bir bekleyişe girdik. Bazen can çekiştiği için göğsüne bir bıçak saplansın isteyen biri misali isterdik yağmurun yağmasını, hani kediler kertenkelelerin kuyruklarını ve ayaklarını yediğinde ya da kısa bacaklı kertenkelelerin kafalarını kopardığında ve onlar da sanki gerçekten ölmemişler de kafasız bir şekilde yaşamaya devam edebilirlermiş gibi yerde sürünmeyi sürdürdüklerindeki gibi mesela. Onlar can çekişirken kediler nasıl onlarla oynamaya devam ediyorsa biz de gökyüzünün bize takıldığı hissine kapılıyorduk. Kertenkeleler acı çekerken anneannem koca bir taşı üzerlerine indirip onları yere yapıştırıverirdi. Hemen oracıkta ölürlerdi, çok alçak sesle, ne fena, derdim ben ama anneannem, hayır, acı çekiyorlardı, onları öldürmemizi istiyorlardı, derdi.

Günler geçmişti, eğreltiotlarının anısını kafamın içindeki küçük bir odada saklamıştım. Isora ve ben her zamanki gibi arkadaştık yine ama içimde, gözlerimin altında, kulaklarımın içinde büsbütün mutlu olmamı engelleyen bir şey vardı. Isora'yla yaptığım şeyler beni rahatsız ediyordu. Oysa hareket etme biçimine, ağzından çıkan her kelimeye, asfalta bastığında spor ayakkabılarından çıkan plastik sesine, poposunun arasına kaçan külotunu düzeltirken çıkan o tok şak sesine her zaman hayranlık duymuştum. O günlerde öyle değildi ama. O günlerde Isora'nın yaptığı her şey bana batıyordu. Osurduğunda ondan nefret ediyor, *shit*, uyuzluk yapma dediğinde kafasını koparmak

istiyordum, fazla hızlı yürüyüp yokuşu çıkarken beni arkada bıraktığında onu saçından tutup yerde sürüklemek, yolun en aşağısından ta en tepeye, çamlardan başka bir şeyin olmadığı yere kadar sürüklemek geçiyordu içimden. O günlerde onu sevmeye devam ediyordum aslında ama aynı zamanda ondan nefret de ediyordum, öyle çok, öyle yoğundu ki nefretim... Her neyse işte.

Göğün bulutlu olduğu o gün Isora bana telefon etmedi. Habersiz geldi ve anneannemin mutfak penceresine küçücük bir taş attı. Anneannem sandalyesinde sıçrayıp sanki kötü bir şey olacakmış gibi elini göğsüne koydu. Aman, kızcağızım o ses de neydi öyle, dedi pencereye bakarak. Sanırım Isora, diye yanıtladım. Kuyu kovasının üzerinden uzanıp baktım, işte oradaydı; karanlık göğün, vücuduna gölgeler düşüren, onu kadim, sanki bin küsur yaşında biri gibi gösteren göğün altında. Canım pek de onunla takılmak istemiyordu ama yumruğumla cama iki kez hafifçe vurup dışarı çıktım. *Shit*, dedi, bilgisayarlara gidip sınıftakilerle azcık mesincırdan konuşalım.

Bir süre carlossion'un dev pipisi olayından dolayı bizi çoktan affetmiş bilgisayar öğretmenini dinliyormuşuz gibi yaptıktan sonra Isora büyük bir dikkatle mesincırı açıp sınıfta mesincırı olan herkese mrb yazmaya başladı, ki dört beş kişi anca vardı zaten. Bir süre, mrb nbr? Napıyosun? Bn sıkıldım burda, sen? Sen iymsin, ben iym, yazdıktan sonra Isora bana sormadan Chat Terra sohbet penceresini açtı, işte o zaman kafamdaki o küçük odacıkta saklı tüm öfke dışarı çıkıverdi. Ne yapıyorsun Iso? Bana bunu bir daha yapmayacağımızı söylemiştin, dedim sesimi kontrol etmeye çalışarak. Uyuzluk yapma, *shit*, azıcık bakıvercez sadece. Uyuzluk yapma, uyuzluk yapma, diye yanıtladı. İyi o zaman ben defolup gidiyorum, diye cevapladım. Uyuzluk yapma, demeye devam etti o. Bunun üzerine ben de asıl uyuz sensin, diye bağırdım. Bilgisayar öğretmeni yanımıza geldi ve kollarını kavuşturup bir süre gözlerimizin içine bakarak durdu, gömleği köpek leşi gibi kokan devasa ter lekeleriyle kaplıydı, bizi bir daha sınıfa almayacağını, kendisinin barışçıl

bir adam olduğunu, kavga gürültü sevmediğini, bizimse dersle alakamız olmadığını, bütün gün diğerlerini rahatsız edip sorun çıkardığımızı söyledi. Küplere binmiş vaziyette ayağa kalkıp kapıdan fişek gibi fırladım çıktım. Benden birkaç saniye sonra da Isora çıktı, onu görünce, yüzünde o alaycı gülümsemeyle onu görünce, çene çukurunu, çenesindeki beni, beninin üzerindeki kılı düzleştiren o gülümsemeyle görünce onu duvara çarptım, var gücümle ittim duvara doğru. Napıyorsun ya, dedi bana. Delirdin mi? O da beni itti, ben de bir kolunu tuttuğum gibi can çekişen bir hayvan misali inleyinceye dek büktüm. O da saçıma yapışıp beni bir güzel sarstı. Tüm kinkiler gelip gösteriyi izlemeye koyuldu, Tut onu! Kafasını kır! Yere yapıştır! Sırtına patlat bir tane, diye bağırmaya başladılar. Bunun üzerine gözüm öyle bir döndü ki Isora'yı omuzlarından tutup boynuna dişlerimi geçiriverdim. Kinkiler bağırmaya devam ediyordu, Isora'nın öfkesinin fırtınalı bir deniz gibi çoktan kabardığını, kontrol edilemez bir hal aldığını gördüm. O esnada, tam o esnada aslında ona zarar vermek istemediğimi, ne şekilde olursa olsun durmak istediğimi fark ettim. Ama her şey o kadar hızlı olup bitti ki ona durmasını söyleyebildim mi onu bile doğru düzgün hatırlamıyorum. Isora o koca yumruğunu kaldırıp suratıma indiriverdi. Büktüğü kara kara parmaklarının şekli hafızama kazınsın diye yumruğunu azıcık havada tuttu, sırf bunun için hemen vurmadı. Sonra da suratıma indiriverdi işte. Tıpkı bir domuzu daha sonra öldürmek için sersemlettikleri zamanki gibi patlattı suratıma. Yerde kalakaldım. Gökyüzündeki bulutlara baktım, kurşun gibiydiler. Kocaman, yavaş, öyle grilerdi ki neredeyse gümüşe çalıyorlardı. Biri, aman Tanrım kızın canına okudular, diye bağırdı. Uyluklarıma kan damlıyordu. Parlak kırmızı misketler gibi, annemin eski ojesi gibi parlak. Ağzımda Ovi Dayı'nın ibriğinin tadı vardı, kültür merkezinin arkasında öpüştüğümüz zaman Isora'nın ağzının tadı vardı ağzımda.

Isora'nın olmadığı zamanlar

Bilgisayar dersinde Isora'yla kavga ettikten sonra iki günü sadece geyimboy oynayarak geçirmiştim. İki koca günü yediğim yumruktan dolayı ağzımda korkunç bir acıyla, düşünmek zorunda kalmamak için kendimi tamamen pokemon oynamaya vermiş, kaskatı durmaktan boynumda başka bir ağrıyla neredeyse hiç konuşmadan geçirmiştim. Aslında ben pokemon oynamayı pek beceremezdim. Normalde Isora anlatırdı bana hep. O yokken bir gün kendisinin KUŞBEYİNLİ adını taktığı bir sikörtılla otların arasında yüzlerce ama yüzlerce ratikatla dövüşüyordum. Anneannem durmadan bana, azıcık dışarı çık, biraz güneş gör, bir osuruktan bile daha solgunsun, kendini bu kadar içeri kapatamazsın, diyordu demesine ama ben yine de, ağzım acıya acıya, dudaklarını yeni yaptırmış bir kadın gibi şiş dudaklarla sırf Isora'yla aramızda geçenleri düşünmemek için ratikatları pataklamaya, pokemon stadyumlarına girip çıkmaya, aynı ekrandan aynı dümbeleklerle aynı konuşmaları tekrar tekrar okumaya devam ediyordum.

Üçüncü günün sabahında anneannem benim için ekmeğin anason tohumlarını ayıklarken geyimboyu çıkarıp mutfak masasına koyduğumda bana, kızcağızım git de bir parça peynir, jambon ve bir parça ekmek alıver, bu bacaklarla gidip de alamam, perişan haldeyim, dedi. Önce hayatta olmaz diye düşündüm, dükkâna gidip de Isora'yı yeniden görmeyi hiç ama hiç istemiyordum, yediğim yumruktan dolayı yüzüm hâlâ acıyordu, kalbim bin parçaya ayrılmıştı ve onarılması kolay olmayacaktı, sadece kinkilerin bağırışlarını ve Isora'nın suratını düşünmek

bile midemi düğüm düğüm ediyordu - Isora sanki yağan yağmurun altında, bir ormanın ortasında tüfekle ateş edip öldürmüştü beni. Ama sonra yeniden düşündüm ve Isora'nın beni anneannesinin dükkânına giderken görmesinin iyi olacağı kanaatine vardım; artık arkadaşım olmadığı için rahatlıkla gidebilirdim dükkâna, ben de onun arkadaşı değildim, bunu bilmiş, net bir şekilde öğrenmiş olacaktı, onu affetmek niyetinde olmadığımı, o oradaymış değilmiş umursamadığımı, o karşımda durur, kapıdan içeri girişimi izlerken, tepeli patka ördeği suratıyla içeri girişimi izlerken bir parçacık ekmekle bir parçacık jambon alabilecek güçte olduğumu görürdü böylece.

Kafamın içinde anneannemin az önce istediği üçyüzelli gram jambon, ikiyüzelli gram peynirden oluşan liste yankılana yankılana otobandan aşağı yürüdüm. Ağustos sonu pusu vardı. Gökyüzü her zamanki gibi gri ve yorgun bir alçak bulut tabakasıyla kaplıydı. Tam da anneannem bana kaç gram jambon istediğini söylediği esnada unutmamak için rakamları kafamda sürekli tekrarlamaya başladım. Daha önce pek çok defa dükkâna gitmiş, Isora'yı görünce onunla konuşmaya başlamış, kaç gram jambon istendiğini aklımdan tekrarlamaz olmuş, sonrasında da Chela'nın telefonundan anneannemi arayıp neyden ne kadar istediğini sormak zorunda kalmıştım. Ama o gün öyle olmayacaktı, o gün unutmayacağıma emindim çünkü niyetim Isora'ya ona tek kelime dahi etme ihtiyacı duymadığımı göstermekti.

Dükkânın oralara geldiğimde Sinson sanki bağırsaklarının içi kaşınıyormuş da bağırsaklarının tamamını asfalta sürte sürte kaşımak istiyormuş gibi kıçını yerde sürüye sürüye dolanıyordu. İçimden güldüm. Sinson'un bu hareketine Isora'yla ben bayılır, ona hadi Sinson, kaşı bakalım kıçını diye bağırırdık. Kendimi tuttum, dükkânın kapısından içeri girerken çok ciddi gözükmek istiyordum çünkü. Chela Ramoncín dedikleri bir ayyaşla ilgileniyordu; Ramoncín beş karton kırmızı şarap almış, hepsini de sanki bebek oynuyormuş gibi arka arkaya tezgâhın

üzerine dizmişti. Chela şarapları Ramoncín'in karısına ait olan ve koca bir sayfayı dolduran hesabına ekliyordu, zavallı kadıncağız babası öldüğünden beri simsiyah giyiniyor ve sürekli kocasının ona ne kadar zor zamanlar yaşattığından yakınıyordu. Chuchi başını önüne eğmiş salam sosis kesiyor, annesiyle başka insanlar hakkında konuşan mahalle kadınlarını dinliyordu. Ve işte orada, arkada, dükkânın arka köşesinde Isora duruyordu. Onu görünce alnıma bir şaplak yemişim gibi oldu. Üzerinde kalça hizasında penye bir şortla o her zamanki siyah çekirdekli karpuzlu kazağı, yaşlı bir domuz gibi terlemesine neden olan her zamanki kazağı vardı. Isora'ydı ama başka birine benziyordu. Daha büyük, çok çok daha yaşlı, çok daha güzel ve ciddi birine. Böyle bir şey nasıl olabilir ki, bir insan sadece üç günde nasıl değişebilir ki, diye geçirdim içimden. Ah kızcağızım, ağzın nasıl bakalım, diye sordu Chuchi'nin kendisine soğuk et vermesini bekleyen Eulalia. İyi, dedim alçak sesle ve içtenlikle, üzüntüden sesim titriyordu, gözlerimi Isora'nın konserve mısırları yerleştirdiği köşeye diktim. İfadesi hiç değişmedi, duruşunda bile en ufak bir değişiklik olmadı. Sessizliği hisseden biri misali dinledi sesimi. Chuchi'yle Chela da yüzüme bakmıyordu, canın cehenneme bile demediler bana. Böylece kavganın onlar, çok ünlü ve mahallenin daha merkezi bir kısmında oturan onlar için bir utanç kaynağı olduğu kanısına vardım.

Şarküteri reyonunun önüne gidip hepsini bir anda ve bir arada, nefes bile almadan, kusarcasına söyleyiverdim, üçyüzelligramjambonlaikiyüzelligram peynir. Efendim, dedi Chuchi boğazında cerahatli bir nefret varmışçasına. Aman, bu kız salak, annesininse haberi yok, diye bağırdı Chela, bir yandan da veresiye defterine not almaya devam ediyordu. Şuna dört yüz gram jambonla üç yüz gram peynir ver gitsin. Bunun üzerine Chuchi başını öne eğip kesmeye koyuldu. Koca jambonun üzerinde hareket eden makinenin uğultusu duyuluyordu, o esnada yeniden Isora'ya baktım. Orada olmamdan hiç etkilenmemiş

gibi takılmaya devam ediyordu. Bana baksın da bakışlarımı kaçırayım, yüzümdeki nefreti göstereyim ve ağzımı nasıl mahvettiğini görsün diye çıldırıyordum. Fakat bir saniye olsun bakmadı bana. Melva, hani şu dükkânın üst katında oturan kadın, o geldi ve Chela, Eulalia ve Melva laflamaya koyuldu. Kız Lala, Redondolu Isabel'ciğin kızının hamile olduğundan haberin var mı, dedi Melva Eulalia'ya. Deme tatlım ya, o küçücük kız daha, diye karşılık verdi Eulalia. Her yere yayıldı bile, diye devam etti Melva. Peki kim bu kız tatlım? Hatırlayamadım da, diye sordu Eulalia. En küçükleri tatlım, dedi Chela, hani şu orospu gibi takılan var ya, o işte, 14-15 yaşında falandır herhalde. Chuchi kestiklerini Chela'ya verdi, çok alçak bir sesle bir parça da ekmek istedim. Ekmeği koyarken diğer kadınlarla laflamaya devam etti, yüzüme bakmadı bile. Aldıklarımın hepsini naylon poşete koydu ve doğruca anneannemin adının olduğu sayfayı arandı. Parmağını kareli sayfada gezdirdi, gezdirdi ve sayfanın sonuna geldi, dördüncü sayfaya gelinceye kadar bu şekilde parmağını sayfalarda gezdirmeye devam etti, anneannemin borç listesi dördüncü sayfada bitiyordu, şimdi borçlandığımız meblağı da oraya not alıp defteri kapattı.

Dükkândan çıktım. Karnımda kötücül bir böceğin, beni içeriden tekmeleyen yeşil ve kıvrılmış bir kertenkelenin büyüdüğünü hissettim. Sinson çıkıp pasta börek getiren adama havladı. Şişşt, kes sesini lanet olası Sinson, diye bağırdı Chela ona dükkânın içinden. Anneannemin veresiye listesini, diğer veresiye listelerine göre ne kadar da uzun olduğunu düşündüm. Annemin her hafta gidip bir şeyler ödediğini düşündüm, çünkü babamın dediği gibi bu ara tonla para kazanıyor, para içinde yüzüyorlardı. Ama anneannemin listesi hep çok uzundu işte, üst üste çıkmış iki Isora uzunluğundaydı ve anladım ki ne kadar çok para olursa olsun, babamın dediği gibi isterse tonla para olsun, ne sayfiyeler ne oteller ne de şantiye dedemin gitmeden önce ona taktığı borçlardan kurtarabilirdi anneannemi.

Farkına bile varmadan anneannemin kuzeninin evine geliver-miştim bile. Anneannemin kuzeninin iki karısı vardı, cin gibi bir kadın olan karısı ve bütün evi silip süpüren, toprağı çekip çe-viren baldızı. Ben oradan geçerken plastik sandalyede oturmuş hiper market kataloğunu yelpaze olarak kullanan karısını gör-düm. Üzerinde çiçekli bir elbise, kafasında mavi bir şapka, aya-ğında kırmızı topuklu ayakkabılar vardı, gözlerini, dudaklarını ve tırnaklarını boyamıştı. Baldız bahçeye eğilmiş ot yoluyordu, rüzgârdan iki büklüm olmuş bir incir ağacı misali kamburunu çıkarmış yoluyordu otları. Yüzü yanmış bir çam gövdesi gibiydi, çatlak çatlak ve kara. Anneanneminkiyle aynı yüzdü bu, Bayan Carmen'inkiyle aynı yüz, anneminkiyle aynı, bu başka zamana ait bir yüzdü sanki, insanların mağaralarda yaşadığı, köpeklerle beraber yerlerde uyuduğu, asfaltın, beton mikserlerinin, kültür merkezinin, dükkânın, barın, kilisenin, asfaltı yalayan bemeve-lerin, geyimboyların, vücutlarında çiş için delikleri olan beybi-bornların, kapaklı cep telefonlarının, mesincırın olmadığı bir döneme ait bir yüzdü sanki. Isora'nın olmadığı, hatta benim de olmadığım, bizim arkadaş olmadığımız bir döneme ait bir yüz, tıpkı o zamanki gibi işte.

Size kalan son şey

Toprakta bir delik onu tırnaklarınla kazmak ve toprak ve kulaklarını örten kanlı tırnakların ve kendini gömmek belki de ölüler gibi kendini gömmek ve toprağın altındaki bir şey olmak kadim bir çalının köküne neredeyse yenilebilir bir şeye dönüşmek ve yanlışlıkla bir kertenkele tarafından delik bağırsakları kurtçuklarla dolu kuduz ve annesiz babasız bir tavşan misali bedeni çürümüş hasta bir hayvan tarafından yenilmek en iyisiydi üst damakta kalan muz ağacı zehriyle paratiyon metil belki de azı dişlerinin ucuyla yarılmış bir çarkıfelek meyvesi misali kafada birkaç geniş çatlak olması en iyisiydi dişleri birer birer penseyle söküp hepiciğini soslu patates kızartması gibi bayonesa tatlısıyla dolu bir tabağın tepesine koymak ve kendi bokunu yiyen bir köpek gibi tıpkı kendi dişlerinle beslenmek bir çorap gibi için dışına dönünceye kadar yok oluncaya kadar dişlerin artık içeriden başlayarak seni yiyip bitirene kadar kendi kendinle beslenmek sonra da rahmi sarkık bir keçi gibi bağırsakları kıçından çekip çıkarmak ve bağırsaklardan deniz salyangozu kolyesi yapmak ve kolyeyi isoraya hediye etmeyi düşünmek safra suyunu isoraya hediye etmeyi düşünmek ki o hiçbir şeyiniz kalmadığında size kalan son şeydi

Gece kelebeklerine benziyorduk

Anneannem erkenden çıkıp bahçelere gitti. Küçük tavukları beslemeye gitti. Erken mi erken çıktı, o çıkarken horoz hâlâ ötüyordu, ayrıca yanına tavşanlara vermek üzere tagasaste bitkisi de almıştı. Döndüğünde tangır tungur sesler eşliğinde girdi kapıdan. Televizyon odasına aldığı birtakım koltuklar için babasına hediye edilmiş hurda bir kaykayı peşi sıra sürükleyen Juanita Banana'yla birlikte gelmişti. Isora'yla birkaç gündür konuşmuyorduk, hatta neredeyse bir hafta olmuştu bile. Isora'yla ilk defa bu kadar uzun zamandır konuşmuyorduk. Çok yakında okul açılacaktı. Çok yakında komite üyeleri çam ağaçları gibi upuzun merdivenlere çıkıp elektrik direklerine festival kâğıtlarını asacaktı. Hepsi baletler misali, zikzaklar çize çize, mahalle boyu sıralanacaktı. Hadi kaykayla yokuş aşağı kayalım, hem de frensiz, dedi Juanita iki büklüm hoplayıp zıplayarak. Canım istemiyor, dedim oturduğum yerden kalkmadan, kırkayak gibi iyice koltuğa gömülerek. Kızım sen benimle hep çok eğlenirsin ama ya, diye devam edip koluma yapıştı ve beni çekip gömüldüğüm yastıklardan kaldırdı. Çocuk beni rahat bırak, diye bağırdım ona. Hayda, kızım ben kalkmış senin yanına geliyorum sense ne kadar sıkıcısın, nasıl iş bu böyle. Ya gitmek istemiyorum işte, diye bağırdım ona yüzümü televizyona dönerek. Ya ama lütfen, diye fısıldadı. Cehenneme kadar yolun var, sıçtığımın Juanita Bananası, diye yanıtladım onu, bana ait olmayan bir sesle, gırtlağımdan şimdiye değin hiç çıkmamış olan yabancı bir sesti. Ağlamaklı, dondu kaldı. Anneannem elinde kahve makinesiyle mutfaktan çıktı, öyle konuştuğumu duyunca

korkmuştu. Kendi sesimden ben de korkmuştum. Ona sırtımı dönüp yeniden koltuğa sokuldum, gidişini duydum, yerde sürüklenen bir çuval hurda metal gibi ses çıkaran kaykayla kapıdan çıkıp gidişini duydum.

O gün çok sessizdim, Isora'nın arkadaşı olmadığım diğer günlerde de öyle, içimden Aventura'nın bir şarkısını söyleyip duruyordum. Sözleri bu aşk ne olacak böyle olan bir şarkı. Bunca hayal? Kendi kendime soruyorum hiç durmadan, hata yaptım biliyorum ama gururun ve tavrın engel seni geri kazanmama, aşkını kabul etmiyorsun, tutkunu saklıyorsun ve beni de reddediyorsun, yapamazsın benimle, tanıyorum seni bütünüyle, seviyorsun beni hâlâ, bu böyle. Anneannem televizyon odasına geliyor ve bana beze getiriyordu, hamur tatlısı, guava marmelatlı sandviç, lybis meyve suyu getiriyordu bana ama ben hiçbir şey istemiyordum. Ah kızcağızım, diyordu bana, annene seni duaya götürmesini söylemen lazım çünkü neden bilmiyorum ama bana kalırsa sen korkuyorsun, diyor ve elini sanki ateşimi ölçermiş gibi alnıma koyuyordu. Isora'nın ateşiyle yanıp tutuşuyorum, diye düşünüyordum ben. Aşağı yukarı akşam saat altıda ben, orada bütün gün oturmaktan artık sırtım mahvolduğundan, televizyon koltuğunda bir o yana bir bu yana dönüp dururken anneannem hadi spor ayakkabılarını giy kızcağızım, hiç olmazsa buradan Paso el Burro'ya yürüyüverelim, dedi. Kafamı yastıkla kapatıp gözlerimi yumdum. Anneannem bana spor ayakkabılarımı giydirip bağcıklarımı bağladı, beni omuzlarımdan tutup kaldırdı ve böylece sokağa çıktık. Işık gözlerimi acıttı, bulutlar o kadar beyaz, o kadar berraktı ki dünyayı zar zor görebildim. Uykusunda yürüyen bir kız çocuğu misali gözlerim neredeyse kapalı takip ediyordum anneannemi, her şey yapma gözüküyordu gözüme, incir yaprakları, kaktüslerin dikenleri, köşelerde kalan dört ekşi yonca, evlerin kapı numaraları. Ormanı andıran harika bir bahçeye sahip, anneannemi pembe dizinin ardından sürekli bir yudumcuk kahve içmeye davet eden

kızıl saçlı ihtiyar bir kadın olan Ofelia'nın evinin hizasına gelinceye dek tırmandık El Paso del Burro'yu. Benim o ihtiyar kadını göresim yoktu, sayfiyelere doğru yokuşu tırmanmaya devam ediyormuşum gibi yaptım ama anneannem doğruca kapıya yönelip eee, kızcağızım, o kadar da değil, buradan sonrasında tek başınasın, dedi. Ofeeé, diye bağırdı avludan girişe doğru. Almerííín, sen misin? İçeri gel, ocakta kahve var, diye yanıtladı Ofelia ve anneannem bana, sen burada, dışarıda kedilerle oturup bekle, diyerek kapıdan içeri girdi. Ofelia'nın bahçeye yaptığı parlak taşlardan oluşan yoldan yürüyüp girişin yakınındaki sarı gül tarhına oturdum. Ofelia'nın bahçesi gür bir orman gibiydi. Köşelerde yabani sümbüller, hatmi çiçekleri, kafam kadar ortancalar, renk renk turnagagaları, paşa kılıçları, sarı salkımlar, menekşeler ve annemin dekorasyon dergilerinden birinden fırlamış gibi gözüken sarı güller vardı. Bir süre boş boş bakarak öylece oturdum, aklıma Isora'nın bana Ofelia'nın kocasının Ofelia'dan geceleri yorulduğundan kocasıyla aşna fişne yapmak istemediği için ayrıldığını söyleyişi gelmişti. Belki de diye geçirdim aklımdan, Ofelia tüm enerjisini ormana benzeyen bahçesini güzelleştirmek için harcamıştı da ondan aşna fişneye hali kalmamıştı.

Birden Ofelia'nın güzeller güzeli çiçeklerinden biraz olsun güç aldığımı hissedip ayağa kalktım ve kendi kendime, tek başıma sayfiyelere doğru El Paso del Burro yokuşundan yukarı yola koyuldum. Yolda bir kuzukulağı yaprağı koparıp yiye yiye yürüdüm. Yanandağ bulutlarla kaplıydı, evlerin teraslarında asılı çarşafların arasında alçak bir sis salınıyordu. El Paso del Burro asfalt bile değildi, oranın sakinleri yola beton dökme işini üstlenmişti üstlenmesine ama anneannemin dediğine göre buranın yolu çok kısa bir süre öncesine kadar toprakmış. Hani neredeyse farkına bile varmadan yaprağı şapırdata şapırdata sayfiyelere kadar gittim, o hafta yaptığım her şeyi benim vücudumdaki başka bir insan yapıyordu sanki. Sayfiyelerin büyük

kapısına geldim ve hemen yanı başındaki ufak çam tarhına tırmandım. Duvarın yüksek kısmına oturdum; annem anahtarları kaybettiğinde içeri buradan girerdi. Yabancılar havuzdaydılar, havuzda yüzüyor, güneş olmadığı halde güneşleniyor, palmiye ağacı şemsiyelerin altındaki teras masalarında o baharatlı sosislerden yiyorlardı. Akşam yemeği yiyorlar herhalde diye düşündüm çünkü annem uyuz yabancıların akşam saat altıda akşam yemeği yediklerini söylemişti. Duvarın tepesinden uzaklara baktığımda sadece yaşlıları görebiliyordum, Florida taş yengeçleri misali yanmış ve kızarmış yaşlılar. Bir süre bu şekilde, bir bebek evindeki kusursuz oyuncak bebekler misali krem süren, mangalda pişmiş domates soslu sosis yiyen, salatalara küçücük domatesler kesip koyan yabancıları izleyerek vakit geçirdim. Derken bir kız geçti koşa koşa, aşağı yukarı benim yaşlarımda, sapsarı saçlı, beyaz, uzun, neredeyse saydam bir kız. Mutfak camlarına çarpan devasa sineğe bakan bir kedi gibi uzun bir süre ona baktım. Gözleri maviydi, dişleri kürek gibi büyük büyük, büyük ve ayrık ve hafif sarıydı. Ecnebiye benziyordu, duvarın tepesinden ona İngilizce merhaba, oynamak sen istemek, dedim. Güldü, bir leş faresininkini andıran o çürük dişlerle güldü. İstememek mi, diye devam ettim. İngilizce bilmiyorum, Madridliyim, dedi gülerek. Kelimeler dişlerinin arasından ıslık gibi çıkıyordu. Televizyondaki gibi konuşuyordu, çizgi filmlerdeki gibi, öyle güzel, epey güzel. Çalılarda oynayalım, güzel bir yer biliyorum, diye yanıtladım. Bir an aval aval bakıp düşündü, ağzı açık, elleri arkasındaydı. Peki, hemen geliyorum, ve koşa koşa yaşlı bir adamın yanına oyun oynayacağımızı söylemeye gitti, dedesi herhalde diye geçirdim içimden.

Sayfiyelerin kapısının önünde bacaklarım titreye titreye, büyük bir heyecanla bekledim onu. Beklerken Isora'yı düşünmedim de. Ya da düşündüm aslında. Arkadaş olmadığımız için ölecek değilim, etrafta daha bir dolu kız var diye düşündüm. İşte o esnada da o kız geldi zaten, üzerinde gözleriyle uyumlu mavi

çiçekli bir elbise, başında sarı bir Loro Parque şapkası (bence sadece aptallar Loro Parque şapkası takardı) ayağında da turistlerinkine benzer yürüyüş ayakkabıları vardı. Kız hiçbir şey sormadan beni takip etti. Benim bilmediğim şarkılar söylüyor, yere, sanki yer adanın ortasına doğru yarılıverecekmiş gibi gitgide daha bir korkuyla basıyordu. Çok uzakta bir okula mı gidiyorsun, diye sordu o fare sesiyle. Otobüs gelip alıyor, dedim. Hahaha, otobüs dediğin servis, değil mi? Otobüs işte, dedim hafif öfkeli. Hahaha, diye güldü çıkık dişleri alt dudağının üstünde ve elimi tuttu.

Daha önce hiçbir arkadaşımla el ele tutuşmamıştım, haliyle kızın elimdeki eli beni rahatsız ediyordu. Anneanneme keçi peyniri satan sakallı adamın keçi ağılını geçtik, Los Caballos ailesinin harasını geçtik, koca kümesi, anneannemin ayyaş dediği yabancı bir çiftin böğürtlen ektiği çiçek tarhlarını geçtik -neden böğürtlen ektiklerini anlamıyordum, yol kenarı böğürtlen doluydu zaten- ve El Paso del Burro'nun en tepedeki evlerine, dağa bakan evlere geliverdik. Hiç düşünmeden, bir an olsun sorgulamadan çamların arasına dalıp benim artık bilmediğim yerlere, Isora'nın bana gösterdiği yerlerin ötesine yürüdük; burayı bana Isora öğretmişti ne de olsa, işin aslı hemen hemen her yeri bana Isora öğretmişti.

Artık ter içinde kalmış olan ellerimizi bırakmadan yerle aynı seviyedeki eğreltiotlarının ortasındaki birtakım kayaların üzerine oturduk. Dağ kapkaraydı ve sis bedenlerimizi sarmalıyordu. Bu şekilde otururken gökyüzünde, alçak bulutlarla ve çam iğneleriyle kaplı gökyüzünde yaşayan gece kelebeklerine benziyorduk. Genelde ne oynarsın, diye sordu birden, elimi sıkarak. Omuz silktim, ne olursa işte, bebek mebek. Yerden bir çam kozalağı alıp sanki bir insanmış gibi hareket ettirdi ve siz Kanaryalılar çok tatlısınız, haha, dedi dişlerini gösterip. Kızın hafiften aptal olduğunu düşünerek zoraki gülümsedim. Elini bırakıp bir çamın kabuğunu kazımaya başladım. Bu dağda

siyah av köpeklerine dönüşen cadıların yaşadığını biliyor muydun? Yalan, hahaha, dedi. Hayır, doğru, bunu mahalledeki herkes biliyor, bazen evlerin avlularına kaka yapıyorlar. Gerçekten mi, diye sordu bu kez korka korka. Evet, ben onlarla konuşabiliyorum. Nasıl? Çamların kabuklarına benim için mektup bırakıyorlar. Hakikaten mi? Evet ve dediklerini yapmazsan gece odana geliyorlar. Peki gelip de ne yapıyorlar? Seni dağa götürüyorlar. Hakikaten mi? Evet, ayrıca tam da bu çamda yazılı bir şey var. O mektupta ne yazıyor peki? Kukumu ısır yoksa seni öldürürüm. Kuku ne? Kuku kuku işte. Pantolonumu indirdim. Külotumu çıkarmadım. Beyaz fiyonklu mor bir külottu, üzerinde İngilizce miyav miyav diyen bir kedi yavrusu resmi vardı. Yarımada kızı o fare dişleriyle, tutsak fare dişleriyle kukumu ısırdı. Bunu yapmak istemeyen biri gibi çabucak ısırıverdi. Onu yukarıdan gördüm. Görünce de yeniden Isora düştü aklıma, onun gibi başka bir kız olmadığı düştü. Ağladığında gözlerinin aldığı hali hatırladım, sulu ve ıslak, bir göletin ortasındaki bir kurbağa gibi yeşil. Kız yerden kalktığında her şeyi bütünüyle sis kaplamıştı artık ve orada, çamların tepesinde, orada kafamızın üstünde, yanandağın ucu ilişti gözüme.

Tek başına sürtünmek

Baktığım her yerde Isora'yı görüyordum. Duvarlarda asılı halde, meşaleye oyulmuş ufacık bir Meryem Ana olarak görüyordum onu, Candelaria Meryemi olarak görüyordum, çıplak, süzülürken, başı dikenli kuru bir sopadan başka bir şey olmayan elbisesiz bakire olarak görüyordum. Uyumadan önce halüsinasyon şeklinde görüyordum onu, odalarda sürüklenen, sabahın üçünde hüzünlü Aventura şarkıları haykıran bir hayaletti. Isora televizyon ekranındaydı da her dakika gözümün önündeydi sanki, parlak bir resim misali. Kapı kenarlarına sürtünürken hayal ediyordum onu. *Ranger de Texas*'ı izliyor, dönüp dönüp arkamda koltuk minderlerine mi sürtünüyor diye bakıyordum. Sesler duyuyor, korkuyordum. Isora kapalı odalara saklanmış bir köpekti, kafamın içine uzanıp yatmıştı sanki, nemli burnu omurgama değiyor, sırtımdaki sarı ayva tüylerim diken diken oluyordu. Ve ben de sürtünüyordum, ilk defa tek başıma yapıyordum bu işi, onsuz, ama yanımda olduğunu hayal ediyordum işte. Okuldaki tebeşirlerden birini orasına sürten ve *La mujer en el espejo*'yu seyreden Isora. Bir seferinde şu İkiz Kuleler olayı olduğundan ve haberlerde sürekli onu verdiklerinden *Pasión de Gavilanes*'i göstermediler diye kızdıktan sonra sürtünen Isora. Bana, *shit*, şu dolmakalemle yap, daha kalın ve daha uzun, diyen Isora. Mandalı kukusundan içeri sokan Isora. Isora. Isora artık arkadaşım değildi benim. Isora'sız kendi kendine sürtünen ben. Bir yandan kendisiyle oynayan bir yandan da ağlayan ben. Oynaya oynaya kanatan ben. Kasık ve demir kokusu. Demirli kasık. Tüm ev sarsılana, kayalıklardan taşlar dökülene,

çamlar ve çalılar baş aşağı olana, çalılar, yenidünyalar ve kınkanatlılar süt salgılayana kadar bütün gün kendimle oynuyordum. Yanandağın artık patladığı hayaliyle oynuyordum kendimle. İşte o zaman belediye binasının alarmı çalıyor, *El Chavo del 8*'in yayınına ara veriliyor, belediye başkanı televizyona çıkıp sakin olun halkım, sakin olun diyor, alttan da küçücük beyaz harflerle KİŞİSEL EŞYALARINIZI ALIP DOĞRUCA DENİZE GİDİN, KURTARABİLDİĞİNİZİ KURTARIN EVLATLARIM yazısı geçiyordu. Bunun üzerine anneannem, Ovi Dayı'm, babam ve annem her şeyi alıp el arabalarına dolduruyor, sonra kocaman bir kamyona yüklüyorlardı, ben de anneannemin kedilerini patates çuvallarına koyup kamyona götürüyordum, Ovi Dayı'mın kanaryası pantolonumun cebindeydi, böylece hep beraber Chela'nın dükkânına doğru yol koyulduk ve bu talihsizliğin verdiği korkuyla, yanandağın hepimizi ama hepimizi öldüreceği korkusuyla Isora yeniden arkadaşım olmuştu, dükkâna gittik ve onlara HADİ BİNİN, GOMERA'YA GİDİYORUZ, BURADA KİMSE YANANDAĞDAN SAĞ ÇIKAMAZ dedik. Chela, Chuchi ve Isora kamyona bindiler. Isora'nın üzerinde annesinin bir vaftiz töreninde vaftiz annesiyken giydiği, kendisinin çok sevdiği bir elbise vardı. Dükkândaki bütün yiyecekleri kamyonun arkasına yüklemişlerdi. Kutu kutu meyan şekeri, içlerinde taso olan patates cipsleri, sakızlar, deve yumurtası sakızları ve Gomera'ya vardığımızda et yemeği yapmak için konserve sığır eti. Bir de olur da kumun üzerinde dükkânın ürünlerinden satarak birkaç kuruş kazanmak gerekirse diye harika bir kırmızı etiket tabancası. Uzaktan, aşağı yukarı kilise hizasından, lavların en tepedeki evleri nasıl da yuttuğunu, bizim evin üzerinden geçtiğini görebiliyorduk, benim evcağızım bir enkazdan ibaretti artık, enkazdan ve kömür olmuş kedi pisliğinden ibaretti. Küçük yatağımın okyanusta sürüklenen bir gemi gibi lavların üzerinde yüzdüğünü görebiliyordum. Kamyon yanandağın patlamasıyla havaya savrulan tahta ve muz yapraklarıyla

bezeli denizde yüzmeye başlamıştı bile. Lavların tüm mahalleyi ve adayı nasıl da yuttuğunu görebiliyorduk, işte o esnada Isora birden elini uzatıyordu bana, birbirini seven ve birbirine seni seviyorum diyen iki arkadaş oluyorduk. Bundan sonra annem ne otellere ne de sayfiyelere gitmek zorundaydı ne de babam şantiyeye. Isora'yla arkamıza bakıyor, kedilerle dolu çuvalların, munchitos cipslerinin, kilolarca konserve sığır etinin üzerinden dönüp bakıyor, toprağın saf ateşe döndüğünü görüyorduk. Yanandağın lavları her şeyi örtüyordu. Ada denizin dibini boyluyordu, deniz adayı yuttuktan sonra bir hava kabarcığı çıkarıyor, sonra sakinleşiyordu, sanki orada hiçbir zaman hiçbir şey olmamışçasına sakinleşip kımıltısız kalıyordu hem de, bir zamanlar orada ne bir ada ne bir mahalle ne de o mahallede kan gelinceye kadar, demir ve paslı çivi kokuncaya kadar kendi kendini ovup duran bir kız çocuğu vardı sanki.

Sürünen kertenkele

Erkenden, daha gün yeni aydınlanmışken Isora'yı bulmaya gittim. Yolda çok yavaş, karanlıkta yürüyen biri misali yavaş mı yavaş yürüdüm. Onu, yüz yüze geldiğimizde ona ne söylemem gerektiğini düşünerek yürüdüm. Arkadaş olmadığımız bir hafta daha geçiremeyeceğimi, küçük düşsem de, sürünen bir kertenkele olsam da umursamadığımı düşündüm. Sürünen bir kertenkele olduğumu düşündüm. Dert değildi sürünen bir kertenkele olmak. Gözlerimi aşağı, yolun aşağısına, denizle bulutlu göğün iç içe geçtiği yere dikip gittim onu bulmaya. Onu, yolun köşesinde, bir tazı gibi kamburunu çıkarmış, Sinson'un yemeğini çiğnemeden yutarken hayal ettim. Gözleri yuvalarından fırlamış, ağzında çöp kokusu, kirli yüzünde izler oluşturan çamurlu gözyaşları. Bana, beni affet, *shit*, beni affet, dediğini hayal ettim.

Ben gittiğimde dükkân daha açılmamıştı. Sinson ağzından sarkan dört dandik dişle kuyruğunun ucunu kemiriyordu. Her zamanki gibi evin arka kapısı açıktı. Koridora süzüldüm ve onu orada, banyoda, aynanın önünde, o her zamanki topuzunu yaparken buldum. Isora saçını suyla, çok sıkı bir şekilde, kafatasına bastıra bastıra tarıyordu. Tarağı ıslatıp kafa derisini geriyordu. Sıkı bir topuz yapıyordu, birkaç bukle dışarıda kalıyordu. Saç çizgisi gözlerine fazla yakındı. Guançeler zamanından bir kıza benziyordu. Kapkaraydı, gözleri yanan iki yeşil ışık gibiydi, başı gergin, çene çukuru gitgide daha belirgindi. Çene çukuru bir ağaçkakan yuvasıydı neredeyse, kusursuz, yuvarlak, adeta bir gagayla oyulmuş gibi.

Isora geldiğimi aynadan gördü. Bana, *shit*, hadi Redondo'ya doğru yürüyelim, bizim mahallenin sonuna kadar gidelim, hep aynı şeyleri görmekten gına geldi artık, dedi. Başını çevirmeden söyledi bunları, buğulu, kirli, kenarları nem lekeleriyle kaplı aynadaki yansımama söyledi. Öylece söyleyiverdi, dudağımı bir yumrukla patlatmamış gibi. Ben de tamam, Iso, tamam, deyiverdim, dudağım hiç patlamamış gibi. Dişlerini fırçalamaya başladı. Üzerinde gömlek yoktu. Dokuzuncu yaş gününde Chela'nın ona El 99 adlı dükkândan aldığı beyaz, elastik bir sutyen takıyordu, regli de yine o gün gelmişti. Kan tükürdü, dişlerini hep çok sert fırçalardı çünkü. Ağzını sadece bir kez çalkaladı, tüm ağzı ve göğsü diş macunu içindeydi. Musluğu açtı, su o pembe karışımı toprağın altına kadar götürdü. Gözümün önüne Isora'nın adanın su borularında dolaşan kanı geldi. Koluyla ağzını silip bıyığında kalan yakıcı naneyi emdi. Klozete oturdu, bahçeye kaka yapan bir köpek gibi bakakaldı bana. Çöp suyu gibi kokan şu pedlerden vardı külotunda, bir de siyah siyah lekeler. Regl değil de erimiş asfalttı adeta. Ona baktım ve bir an için utandım. Kurulanıp kalktı. Kukusunu yeni tıraş etmişti, kabarcıklarla doluydu, kıpkırmızı, hep tahriş olmuştu. Ona sarılmak istedim, tam kapasite çalışan bir beton mikseri misali vücudunun içinde sütle Kanarya ununu karıştıran bağırsaklarını hissetmek istedim. Her zamanki gibi hiçbir şey yapmadım. Giyinmesini bekledim, sonra da gittik zaten.

Kanal yolundan gittik. Ben Isora'nın arkasından yürüyordum. Isora ilerliyor, elleriyle çalıları aralıyor, funda dallarını bana doğru iti itiveriyordu. Topuzuna bakarak yürüyordum ben. Buralara tek başıma nasıl geleceğimi bilmemek umurumda değildi. Isora benim El Drago rehberimdi, ben de onun pis yabancı turisti. Saat okumayı bilmediğim, Isora'nın Vinidıpu saatine bakıp da bana on ikiyi çeyrek geçtiğini söylediği, benim de bunun doğru olduğuna, gerçekten on ikiyi çeyrek geçtiğine inandığım zamanlar gibi tıpkı; haliyle onun çok iyi yaptığı

şeyleri öğrenmeye hiç zahmet etmezdim, mutfak duvarındaki saati okumak, parmaklarla toplama çıkarma yapmak, para saymak, elma soymak, bir avroyla kaç sakız alınabileceğini hesaplamak, çocuğun teki bir mağarada külotunuzu indirdiğinde onu yukarı çekip çekmeyeceğinizi bilmek, kanal yolundan mahalle bitimine ulaşmak gibi mesela.

Ayaklarımızı suya soktuğumuz kırık kaldırım taşlarının üzerinden geçtik. Isora durdu, pantolonuyla külotunu indirip suya işeyiverdi. Aşağıdaki insanlara kanlı çiş, dedi akan suyun üzerinde hızla silkelenerek. Yürümeye devam ettik, kanalın taşlarının bittiği yere kadar geldik. Toprak bir yola saptık. Etrafında beyaz, pütürlü duvarlar vardı, boyayla oluşan küçük topçukların üzerinde parmaklarımızı gezdirdik. Daha ileride, yolun neredeyse sonunda üzerinde DİKKAT TEHLİKELİ KÖPE ve yanında DİKKAT ZEHİY VAR yazan kocaman yeşil bir kapı vardı. İki devasa bekçi köpeği kapının ardından havlamaya başladı. Kapının üstünden ona taş atarak, kes sesini seni lanet köpek, diye bağırdı Isora, iblis seni, kahrolası köpek, piç kurusu! Yolun karşı tarafındaki duvara neredeyse yapışıp oradan hızlı hızlı geçtik, tıpkı korku filmi izleyip de gece çişe gitmek zorunda olduğumuz zamanki gibi. Isora koluma yapışıp bana *Shit*, dikkat et ha, burda cadı Gloria oturuyor, kendisi bilmem kaç yıl Küba'da yaşamış ve büyücülük öğrenmiş deyip bir camı kırık küçük bir evi işaret etti. İyi de kızım burada bir cadının yaşadığını sen nerden biliyorsun ya, dedim ona. Anneannem bana bir türlü geçmek bilmeyen korkusunun geçmesi için dua edilsin diye bir keresinde annemi ona getirdiklerini söylemişti. Peki kötü mü, diye sordum. Hayır, kötü değil, insanların sorunları çözmesine yardım ediyor, diye yanıtladı. Anneni neden iyileştirmemiş o halde, deyiverdim. Kolumdaki tüylerin hepsi diken diken oldu. Isora tek kelime etmedi. Yürümeye devam ettik, ben resmen ona yapışık yürüyordum, o da kolumdan sımsıkı tutmuştu, o kadar sıkı tutmuştu ki kolum alev alevdi.

Boş bir bayıra geldik. Devasa. Toprakta motosikletlerin lastik ve patinaj izleri vardı. Hemen yan tarafta, bir erik ağacının yanındaki köşede üzerinde REDONDO yazan kirli ve eski bir tabela duruyordu. Tüm bu arazi benim dedemin dedesi José Casiano'nundu, dedi bana bayırı göstererek. Tamamı mı, diye sordum. Evet, tamamı, *shit*. Şimdi motosiklet ve mini moto yarışları yapmak için kullanılıyor. Dediğine göre *bitch* onunla hiç tanışmamış, Venezuela'da puro içen zengin ve şişman bir adammış. Gerçekten mi? Evet, *bitch* onunla hiç tanışmamış çünkü rivayete göre en aşağı kırk kadından yüz on bir çocuğu varmış. Her gece başka bir kadınla yatıyormuş. Ciddi misin sen kızım ya, diye sordum hafif şüpheyle, zira bazen Isora bir şeyleri uyduruyor mu emin olamıyordum, yüz on bir çocuk çok fazlaydı. Yani, herhalde canı sürekli düzüşmek istiyordu yoksa insanın o kadar çocuğu olmaz, öyle değil mi? Kukusunun canı çıkmıştır herhalde. Evet herhalde, diye yanıtladım. Çocuğun nasıl yapıldığını hâlâ tam idrak etmiş değildim ama neyse. Çok yavaş ve dikkatli bir şekilde Redondo tabelasının yanına yürüdük. Kuzukulağı koparıp yedik. Isora birden durdu. *Shit*, dedi gözlerimin içine bakarak. Ne, diye sordum. Daha fazla yürümeye korkuyorum. Neden, dedim hafif tedirgin. Mahallenin dışına çıkmak beni biraz korkutuyor, dedi, elleri titriyordu. Yerdeki bir kayanın üzerine oturduk. Sustum kaldım. Gökyüzüne baktım, bulutlar hareket halindeydi. Kapkaraydılar, hemen tepemizdeydiler. Yağmur yağacak diye düşündüm. Beni de azıcık korkutuyor aslında, dedim sonra. Öyle dedim ama esasında yürümeye devam etmekten korkmuyordum. Bir gıdımcık olsun korkmuyordum hem de.

Yağmur artık her şeyi ıslatmaya başladığında döndük. Köpeklerin hunharca havladığı yere döndük, ihtiyar Gloria evinin önünde çamaşır topluyordu. Isora ona uzaktan elini kaldırıp *fok yu* cadı *bitch* diye bağırarak hareket çekti. Ardından da kolumdan tutarak hızla koşmaya başladı. Neredeyse kanala

gelinceye kadar koştuk da koştuk. Sırtında tavşanlar için bir çuval ağaç yoncasıyla ihtiyar bir adam geçti yanımızdan. Görüşürüüüz Damián, dedi Isora adama koşmaya devam ederken. Ay, kızcağızım, görüşmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu, bu siste aynı annene benziyorsun, diye yanıtladı çuvalın altından. Isora çok hızlı nefes alıp veriyordu, kalbi göğsünden çıkacak gibiydi. Kalkık taşları geçtik. Su kilolarca ama kilolarca çam iğnesi taşıyordu. Kanalı hızla geçiverdik. Yer kaygandı. Sonunda da yeri boyladım zaten. Tüm sırtım ıslandı, ellerimle dirseklerim sıyrıldı. Bu ne ki *shit*, dedi Isora ıslak suratla. Beni yerden kaldırdı ve koşmaya devam ettik. Sanki dünyanın sonu gelmişçesine yağıyordu. Aşağıda, kara ve koca denizde şimşekler bulutları yarıyordu. Kültür merkezinin arka kısmına geldik, Isora bir çatının altına sığınıverdi. *Shit*, dedi bana, yağmur bir gıdımcık azalıncaya kadar buraya gel. İkimiz de yere oturduk. Isora'yla ben neredeyse sudan yapılmıştık, sırılsıklamdık. *Shit*, sevgililer gibi öpüşelim mi, dedi birden bana. Olur, dedim omuz silkerek. Gözlerini yumup dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Benim gözlerim açıktı. Yüzü o kadar yakınımdaydı ki hiçbir şey göremedim. Yediğim yumruğun sancısını hissediyordum hâlâ, dudaklarım hâlâ şişti. Ağzımı iyice açıp dilimi çıkardım. Kirpiklerini yüzümde hissettim. Upuzundular, iğne gibi batıyorlardı. Isora'nın dili soğuktu, buz gibi. Uyuyan yanandağın üzerindeki kara benzer bir dil.

Meydandaki renkli kâğıtlar

Isora'yla aramı düzelttiğim günün ertesi günü eylüldü artık. Havai fişeklerin sesine uyandığımdan anladım onu da. Gökyüzünü bir bomba misali yaran BOM sesi geldi. Köpekler, küçük tavuklar, tavşanlar korkup bahçelerin içlerinden ciyaklamaya başladılar. Uzaklardan Pepe Benavente'nin müziğiyle megafonla konuşan komite başkanının sesi geliyordu, mahallenin pek güzel olduğunu haykırıyordu komite başkanı. Bir kaşık şekerli süt tozu yedim ve kalbim pır pır ede ede ezbere bildiğim tek numarayı çevirdim. Telefonu, bir iplik kadar incecik bir sesle Chuchi açtı. Kızcağızım, evde değil o. Santa Cruzlu kuzeniyle plaja, Teno'ya gitti, en geç akşam saat sekizde döner.

Henüz saat on bir bile değildi ama onu beklemek üzere otobana çıktım. Komitenin tamamı oradaydı. Dorada birası şapkaları ve koca kaya misali göbekleriyle hepsi hepsi hepiciği oradaydı. Başkan bir elektrik direğinin tepesinde renkli kâğıtlar asıyordu. Mahallenin aşağısından ta kavşağa kadar kâğıtlar zikzaklar halinde asılmıştı bile. Tiiitooo, adamım, bu kıvrılmış görmüyor musun, diye bağırdı fişekleri yüklenmiş olan adamlardan biri başkana. Kapa çeneni piç kurusu, düzeltiyorum işte görmüyor musun, salak mısın nesin? Tantana etmeye gelince üstüne yok ama. Bunun üzerine fişekçi adam göğe bir fişek daha göndermeye gitti. Köpekler bir kez daha delicesine havladı. Los Caballos ailesinin ahırındaki atlar bile kötü iblisler gibi kişniyorlardı. Oturup beklemeye koyuldum. Saat daha on iki bile değildi ama Gracián'ın, kaşları kırkayaklara benzeyen şu adam hani, evinin önündeki küçük oturağa oturup

beklemeye koyuldum. Asfalttan bir avuç taş alıp teker teker yere bıraktım, sanki attığım her küçük taşla Isora'nın orada, otobanın öbür ucunda belireceği âna bir saat daha yaklaşıyordum. Başkan devasa merdivenden indi, beli bol gelen ve bir ayakkabı bağcığıyla tutturduğu pantolonunu çekti ve pekâlâ, dedi, bu tamam, beğenmeyen varsa ona kalmış. Benim sokağıma ve ilerisine kâğıt asmaya niyetleri varmış gibi gelmedi bana, Anneannem İspanya bayrağıyla gümüş parıltılı, mavi Rosario Meryemi bayrağını tırabzanlara asmıştı gerçi. Normalde yetişkinlerle konuşmaya hem çekinir hem de utanırım aslında ama sesimi hafif yükseltip, Tito, dedim, siz mahallenin yukarısına kâğıt asmaya devam etmeyecek misiniz acaba? Yok kızcağızım, bu sene sadece kavşağa kadar, bu şeytan Tony Tun Tun devletten de fazla para istiyor, bizde de verecek para yok yani, buradan sonrasında da kim süs istiyorsa kendisi asıversin. Başkan ardından merdiveni alıp katladı. Yine, köpeklerin havlamalarıyla karışan bir Pepe Benavente şarkısı çalmaya başladı ki aslında şarkı Pepe Benavente'nin değil de başka bir şarkıcınındı. Şarkı sözleri şöyleydi: Dinle hain, olduğum yerde ölüversem de ruhuna dua edeceğim, dinle hain, olduğum yerde ölüversem de ruhuna dua edeceğiiim. Bir avuç taş daha alıp cebime attım. Avucumda kalanları yavaş yavaş bıraktım.

Anneannemin sulu sosuyla kızarmış tavuk kanatla haşlanmış patates yedikten sonra merkezden Ovi Dayı geldi. Doktora gitmiş, bana da yakında, pek kısa bir süre sonra açılacak olan okul için ajanda almıştı, ben daha tatil ödevlerimin yarısını bile bitirmemiştim ama umurumda bile değildi. Isora'nın çizimleriyle ajandayı doldurduğunu, her yere oklu kalpler ve her seferinde korkunç olan, yüzü olan kıçlara benzeyen mavi gözler çizdiğini, bizim de bakıp bakıp güldüğümüzü hayal ediyordum. Anneannemle pembe diziyi izlerken uyluğum kaşındı, cebimdeki taşlar batıyordu. Dizimi uzatıp iyice batsınlar diye,

acıdan beni çıldırtsınlar diye taşları bacağımla sıkıştırdım, tıpkı Isora'yı görmem için kalan saatlerin beni çıldırttığı gibi.

Bütün akşam pokemonla meşguldüm, KUŞBEYİNLİ'yle otlara dalıp dalıp ratikatlarla dövüşüp duruyor, spor salonlarında manasızca geziniyor, bir yandan da ertesi sabah iyice erken kalkıp Isora'yı aramaya gitme planları yapıyordum. Akşam saat dokuzda anneannemle ben çoktan yatmıştık bile. Şiltenin demiri dışarı çıkmış sırtımı acıtıyordu, Isora'nın beni plaja çağırmayışı, plaja gittikten sonra da nasıl geçtiğini anlatmak için beni aramayışı nasıl yakıyorsa canımı o da öyle yakıyordu işte, sırtım yanıncaya, kemiklerim kırılacakmışçasına ağrıyıncaya kadar demirin üstünde bir o yana bir bu yana dönüp duruyordum. Uykumun arasında annemle babamın güneydeki işlerinden döndüklerini duydum. Normalde bir parçacık papaya veya jambonlu peynirli sandviç yerlerdi ama o gün tek kelime etmeden doğruca yatmaya gittiler.

Anneannemin yatağından kalktığımda gün daha yeni ağarıyordu. Annem komodinin üzerine benim için iki avro sakız parası bırakmıştı. Paralarla beraber bir parçacık da muzlu ekmek alıp doğruca yola fırladım. Dükkân kapalıydı. Dükkânın önünde alçak sesle konuşan ve korkmuş görünen iki ihtiyar kadın vardı. Arka tarafta Sinson, kapının önündeki eski paspasa yatmış horluyordu, anneannemin dediği gibi, onun horlaması Tanrı korkusu aşılıyordu insana. Yumruğumla kapıyı bir, iki, üç, beş, on kez çaldım ama açan olmadı. Girişteki basamaklara oturdum. Ayoze'yle Mencey bir topla önümden geçtiler, benimle konuşmasınlar diye gözlerimi zorla elimdeki iki avroya diktim. Hâlâ cebimde olan taşlar etime batsın diye bacağımı bir, iki, altı kez büktüm. Ayoze alçak sesle Mencey'le konuşmaya, dirseğiyle onun kolunu dürtmeye başladı, ayrıca uzaklaşırken arkalarına bakıp bakıp durdular.

Sinson dışarı gelip dizlerimin üzerine yattı. Bir saat daha geçti. İki saat. Üç saat. Bacaklarımı büküyordum. Cebimdeki taşlar çividen farksızdı. Bir araba geçiyor, Sinson havlamak üzere peşinden koşuyor, hemen ardından üzerime yatmak için geri dönüyordu. Uzaklardan sürüklene sürüklene atılan yorgun adımlar duydum. Elinde fosforlu sarı bir tespihle kiliseden dönen Eufracia'ydı bu. Ah, kızcağızım, ne talihsizlik, sen anneannenin evine git e mi, onlar geceden önce dönmeyecekler, ay, ne talihsizlik kızcağızım, küçücük kız, hem de ne iyi kalpli, Sinson bacaklarına atlıyordu Eufracia'nın, siz kardeş gibiydiniz, şimdi sen bir başına kaldın, kimin kimsen yok, ne kardeşin ne başkası, ay Tanrım ne büyük talihsizlik, Yüce Meryem, Sinson üzerine işiyordu, ay, Tanrım ne büyük talihsizlik bu böyle, diyordu boğulurcasına, Tanrı aşkına annene söyle sana kardeş çalışmalarına başlasın, ah, kızcağızım, böyle bir şey nasıl olur, ben kendi çocuklarıma deniz şeytandır derim hep, onlar yine de bana aldırış etmeden giriyorlar, kayalardan atlıyorlar, ah kızcağızım, nasıl bir talihsizlik bu böyle, yaşlı kadın elimi yakalayıp tespihi avucuma bıraktı, al kızcağızım, Tanrı'ya dua et, o her zaman yardım eder insana, çekil şurdan Sinson, seni piç, dedi bir yandan yokuşu çıkmaya devam ederken.

Dükkânın girişindeki basamaklarda oturdum kaldım. Avucumu kapattım, ufacık bir delikten tespihin karanlıkta nasıl parladığını görebiliyordum. Nedenini bilmiyorum ama elim çok feci titremeye başladı. Anneannemin evine doğru yola koyuldum, göğsüme, sanki boylu boyunca palayla yarmışlar gibi bir ağrı saplandı. Anneannemin kuzeninin evine geldim, kimse ne ot yoluyor ne ilaç yapıyor ne de patates çapalıyordu. Uzaklarda bir keçi ağladı. Bulutlar El Amparo'nun sırtına çok hızlı indiler. Bahçe köşelerinden kedi boku kokusu geldi burnuma. Yolun ortasında durdum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki ortasından kırılıverecek zannettim. Arkamı döndüm, denizle göğe, aynı şey gibi görünen denizle göğe baktım. Yokuşu çıkmaya devam etmek

yerine mahalleden aşağı doğru inmeye başladım. Anneannemin kuzeninin evinin, homoseksüellerin evlerinin, Melva'nın evinin, Conchi'nin evinin önünden yeniden geçip dükkâna geldim. Girişteki merdivenlerde yatan Sinson kalkıp koşarak arkamdan geldi. Yokuşu inmeye devam ettim, kültür merkezini geçtim, orası da kapalıydı. Barın önündeki Gaspa bulduğu köşelere işiyordu, o da Sinson'a katıldı. Barda da kimse yoktu. Kiliseyi geçtik. Meydanda renkli kâğıtlar asılıydı. Hiç olmadıkları kadar güzellerdi, parlıyor, ürkmüş insanlar misali titriyorlardı havada. Mavi sarı beyaz, mavi sarı beyaz. Bayan Carmen'in evine vardık, ihtiyar kadının küçük köpeği yola çıktı. Bize havlamaya başladı. İnmeye devam ettim. Bir geçit törenindeki gibi köpeklerin ardımdan pıtı pıtı geldiklerini duyuyordum. O günkü gibi, Isora'nın kekini istedikleri günkü gibi takip ediyorlardı beni. Oysa ellerim boştu. Eufracia'nın bana verdiği tespihi ne yaptığımı, nerede olduğunu bilmiyordum bile, belki de atmış ve fark etmemiştim. Önce biri, sonra diğeri, mahallenin son evleri birer birer geride kaldı. Hiç bu kadar uzaklara yürümemiştim. Arka planda, orada aşağıda eylül güneşi parlamaya başladı. İlk ışınlar bulutları yukarıdan inen bir bıçak gibi delip geçti. Hani şu yapma gibi duran turuncu cadı çiçekleriyle dolu eski çiftlik avlularının olduğu bir evin önünden geçtik. Ne gri bulutlar vardı artık ne sis ne de yağmur, sadece alnıma çarpan güneş vardı. Arkama baktım. Mahalle, siyah ve yoğun bir sis tabakasının altından görülebiliyordu. Yanandağın zirvesi çan kulesinin arkasında beliriyordu. İlerledik. İki saat, üç saat geçti aradan. Artık her şey parlak ve sıcaktı, plaj çok çok yakınımızdaydı.

Köpekler havlıyordu.

Güneş taşları yarıyordu.